

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Geçmişin gölgesi tekrar üzerine düşen Aylin, hayaletinden kurtulduğunda ya da kendisini öyle avuttuğunda hayatı yeniden tepetaklak olmuştu... Akli ve kalbi ayrı yollara düştüğünde karar vermek hayatının en zor kararı olmuştu.

Bir tarafta, ona her şeyini vermiş, deli gibi aşık olan ama sırlarla dolu Sertaç...

Diğer tarafta, kalbindeki en ağır yük olan Anıl...

Aylin için hayat tam bir karmaşaydı... Güneş onun için de doğacak mıydı? Ya da Aylin'in mutluluğu bir başka dünyaya mı kalmıştı?

Geçmişin gölgesi tekrar üzerine düşen Aylin, hayaletinden kurtulduğunda ya da kendisini öyle avuttuğunda hayatı yeniden tepetaklak olmuştu... Akli ve kalbi ayrı yollara düştüğünde karar vermek hayatının en zor kararı olmuştu.

Bir tarafta, ona her şeyini vermiş, deli gibi aşık olan ama sırlarla dolu Sertaç...

Diğer tarafta, kalbindeki en ağır yük olan Anıl...

Aylin için hayat tam bir karmaşaydı... Güneş onun için de doğacak mıydı? Ya da Aylin'in mutluluğu bir başka dünyaya mı kalmıştı?

ÖNSÖZ

Neden, benim ilk hikâyem! Bu, ilk defa emeklemek gibi bir şey... Kendimi keşif... Bu hikâyeyi yazmam da en büyük rolü olan *Meleğim(Nahidem)*e çok teşekkür ediyorum çünkü hikâyeyi yazmama o teşvik etti beni ve her anında yanımda oldu. Her zaman olduğunu gibi...

Ve tabii ki *Tubam* var! Elimi tutan, beni itekleyen ve benim için benden daha çok uğraşan dostum. İyi ki var! Yoksa benden bir halt olmaz. Başarı için oturup beklerseniz başarı size gelmez, onun için çabalamak gerekir. Ben çabalamadım. Eğer bir başarı varsa bunun büyük çoğunluğu Tubama aittir. Hakkını ödeyemem! Teşekkürler fıstığım...

R. Arlem... Canım dostum. Elini her zaman sırtımda hissettiğim, düşsem de kaldıracağını bildiğim, tıkanırdımda 'yapabilirsin!' diyen ve bana sonuna kadar güvendiğini bildiğim... Teşekkürler kuzummm...

Sahram... Kimi zaman kayboldu da aslında her zaman orada duran, elini uzatan ve her zaman desteğim olan canım arkadaşım... Teşekkürler canım...

Ve tabii forum arkadaşlarım. Bu hikâyeyi forumda bölüm bölüm yayımladığımda güzel ve içten yorumlarıyla özgüvenimdeki çatlağı sıvayıp birer tuğla koyan ve hala yanımda olan arkadaşlarım, kardeşlerime çok teşekkür ediyorum.

Bu ilk hikâyem demiştim... Umarım okurken keyif alır ve iyi vakit geçirirsiniz. Hatalarım kusurlarım şimdiden affola...

Selvi Atıcı

NEDEN

SELVİ ATICI

ÖzSeTu

2013

1. Bölüm

Bu günüm...

'An...nee. 'Ah. Yanlış duymuyordum değil mi?Ege, 'Anne'' demişti. Hem de daha yedi aylıkken..

'Sertaç!' dedim şaşkınlıkla.

'Duydum hayatım. Duydum.' Dedi, gömüldüğü kırmızı deri koltuktan başını heyecanla Ege'ye çevirmişti.

'Ege, bir daha söyle'' dedim. Boncuk, yeşil gözlerinin ışıltısına bakıyordum. Uzun kirpiklerinin altından, önemli bir şey yaptığını anlamış bir edayla bakıyordu. Minik kollarının altından tutup kaldırdım. Yanağını, yanağıma yapıştırdım. Sonra yüzünü kendime çevirdim.

'Hadi Ege, bir daha söyle!' dedim. Onun ağzından bir kere daha 'anne' sözcüğünü duymak istiyordum. İçimi ısıtmıştı minik ve dolgun dudaklarından düşen kelime.

'Bürr...bürr'' dedi mızızlanarak. Gözleri, dikkatle babasının ona bu akşam getirdiği hediye olan sarı renkli, Porsche marka arabanın oyuncakındaydı. Aslında Sertaç kendi hayalini kurduğu şeylerin minyatürleriyle oynamayı sevdiği için her akşam Ege'ye bir oyuncak araba alırdı.

'Hayatım, biraz onun oynamasına izin versen?' dediğimde, bariz bir şekilde yüzü kızarır'' Nasıl oynanacağını gösteriyorum, hayatım'' derdi. Bir an aklımda belirince bu görüntüler gülümsedim. Tekrar dikkatimi Ege'ye verdim.

'Ege!'anne' hadi Ege, söyle.' dedim, yüzümün tatil sabahını yaşayan çocuklar gibi sevinçli, çok istediği bir şeye sahip olacağını bilen bir insan gibi meraklı, sevinçli olduğunu biliyordum.

'Bürrr...bür..bürr..' ısrarla arabasıyla oynamayı istiyordu. Elleri havada yumruk olmuş, oyuncakına uzanıyor, arada parmaklarını açıp, kapıyordu.

'Aylin, rahat bırak hayatım. Oynasın çocuk, yine söyler. Unutmaz merak etme.' dedi

Sertaç bana sevgiyle bakarak.

Bu akşam çok yorgun gelmişti ve yemekten hemen sonra en sevdiği ikili koltuğa geçip, ayaklarını koltuğun kollarına uzatmıştı. Yoksa yeni oyuncaklarında nasıl oynandığını öğretmeden, Ege'nin ellerine bırakmazdı. Ne de olsa oyuncakların ömrü üç gündü.

'Puf. Tamam.' dedim hayıflanarak. Ege'yi oyun parkına yerleştirdim. Parkın içi, daha çok oyuncakçı dükkânına benziyordu. Tabii bunda Sertaç'ın da oyuncakları çok sevmesinin katkısı büyüktü.

'Neden bebekler ilk önce 'anne'derler? Halbuki her akşam ona hediye alan benim!'' diye mırıldandı Sertaç. Ellerini kafasının altına alarak televizyon ekranına bakıyordu. Yine futbol yorumları tabii ki! Ne zevk alıyordu bilmem?

'Ah. Kiskandın. Sen beni kiskandın.' Dedim, muzip bir ifade yerleştirmiştim yüzüme. Uzun, koyu kestane saçlarımı ellerimle omzumun arkasına attım. Hava atmak hakkımdı.

'Ben, seni her zaman kiskaniyorum. Bazen kendimden bile.' dedi. Ela, büyük gözleri ve uzun kirpiklerinin altından bakıyordu. Yorgunluğun izleri, gözlerinin altındaki torbalardan oldukça belliydi. Ama bakışının altında ki anlam başkaydı. Bir elini kafasının altından çekerken, diğerini de çekip koltuğun en dibine doğru sıkıştırmıştı kendisini. Diğer eliyle de yanında ki boşluğa iki kere vurdu.

'Hım.' dedim. Gözlerimi kısmış bakıyordum. Biraz naz, eğlenceli olabilirdi.

'Bilemiyorum, ben pek can alıcı bir istek göremedim henüz.' dedim dudağımın bir kenarını geriye doğru çekerek.

'Ah. Hadi aşkım! Yalvartmayacaksın değil mi? Hem bu başlık çok rahatsız. Şöyle yumuşak, mis kokulu bir taneye hayır demem doğrusu. Kafamı rahatlatacak...'

'İçeride ki yastığın kılıfını yeni yıkadım. Yumuşatıcı mis gibi kokutmuş, hem de kuş tüyü. Oldukça yumuşak, getirmemi ister misin?' dedim göz kırparak.

'Demek öyle. Tamam. Bunu sen istedin!'' dedi ve yorgunluktan hantallaşmış bünyesi bir sıçrayışta ayağa kalktı. Ve bana doğru koşmaya başladı.

Arka taraftaki yatak odasına doğru, çığlık atarak koşmaya başladım.

Beyaz kapıdan içeriye girdim ama kapıyı kapatamadan bana yetişti.

Tüm oda takımıımız beyazdı. Bu rengi ben seçmiştim. Hayatımda, siyaha yer yoktu. Ortadaki yuvarlak geniş yatağın üzerinden sıçrayarak, büyük gardirobun köşede duran aynalı kapağına yaslandım. Nefes alışlarım kesik kesik olmuştu. Yalancı bir korku...

Sertaç, kapının önünde durmuş şeytanca bir sırıtmayla yavaş yavaş yaklaşıyordu. Sanki tehlikedeymişim gibi kalbim ritmini hızla artırdı. Gözleriyle, gözlerim birleştiğinde, öfke değil belki ama sanki o gözleri tanıyıyormuşum gibi bir his verdi bir anda. Ama sadece bir anlık... Saniye bile değil di belki.

'Eğer korkutucu görünmeye çalışıyorsan? Çok başarılısın.' dedim kesik kesik nefes alışlarımın arasından.

"Ya sadece görünmeye çalışmıyorsam?" dedi ve boğazından gelen bir hırlamayla, kollarını iki yana açarak tam önüme atladı.

"Uh. Çok korktum! " dedim alayla. Şimdi, yüzü bir kaç santim önümdeydi. Dudaklarını geriye doğru çekerek dişlerini gösterdi.

"Hır"

"Ne yapmam lazım? Çıglık atmamı bekliyorsan yanılıyorsun."

"Demek ki becerememişim" dedi, kollarını aşağıya indirip sıkıca belime sararken. Başımı iki yana salladım.

"İstesen de beceremezsin"

"Ya."

"Aynen"

"Sana çok güzel olduğunu söylemiş miydim?" dedi fısıltıyla, kulak arkama eğilip saçlarımı kokluyordu.

"Evet. Günde en az iki kere." dedim gülümseyerek.

"Gözlerinin çok güzel olduğunu söylemiş miydim peki?" dedi. Tek gözünü kısmış ve kafasını geri çekmişti.

"Hım. Bunu da en az günde iki kere duyuyorum."

"Ya."

Başımı salladım. Düşünceli bir hal vardı şimdi yüzünde. Sanırım söyleyecek yeni bir kelime arıyordu. Arkamda ki yaslanmış olduğum aynaya doğru uzattı kafasını. Ve beni aynadan ayırarak, kendi bedenine daha çok yaklaştırdı.

"Kalçalarına bayıldığımı söylemiş miydim?" dedi boğuklaşan sesiyle. Arkamdaki yansımamı gözleriyle işaret etti, yeni bir şey bulmuşçasına hava atar bir edayla.

"Bunu da gözlerin bana günde en az 5-10 kez söylüyor." Dedim onu mağlup etmenin sevinciyle.

"Sana söylemediğim güzel bir şey kalmadı mı? Ağzım dursa gözlerim konuşuyor yani öyle mi?" dedi yüzünü buruşturarak.

"Aynen öyle." dedim. Yüzümde büyük bir sırıtma vardı. Yüzüme hafifçe eğildi ve alının alnıma dayadı. Biraz daha yaklaştırdı yüzünü, parfümünün kokusu burnumdan ciğerlerime doğru iniyordu. Burnunu burnuma sürttü, başını sağa sola çevirerek. Bunu yapmayı çok severdi.

"Bir tane daha lazım" dedi. Ne demek istediğini anlayamadım.

"Ne lazım?" diye sordum başımı geriye doğru çekerek.

"Bebek!" dedi, sırtarak.

"Ne? Ah yapma. Daha Ege, 7 aylık. Sertaç saçmalıyorsun."

"Neden? Hemen şimdi çalışmalara başlayabiliriz."

"Sen, yorgun değil miydin?"

"Sen, bana enerji veriyorsun."

"Bu akşam enerjini almayıver. Beynine fazla yüklenmişsin devrelerin yanmış. Ne söylediğinin farkında değilsin. Bir tane daha çocuk büyük sorumluluk!"

"Olabilir. Ama seninle benim en güzel parçamız. Hatta bir kaç tane daha yapabiliriz. Ama bu sefer ilk önce baba dedirteceğim." dedi kıkırdarak.

"Şimdi anladım. Sen kıskandın. Hayır, şimdilik bir tane yeter." dedim kaşlarımı çatarak. Kollarını daha fazla doladı belime ve beni daha da kendisine doğru yakınlaştırdı.

"Seni çok seviyorum, aşkım." dedi burnumun ucundan öperken.

Sustum... Sadece gülümseyebildim. Buruk bir gülümsemeydi bu. Belki biraz da acılı... Aynı sözcükler üç yıldır sadece onun dudakları arasından dökülüyordu. Ben sadece buruk bir gülümsemeyle yetiniyordum. Bekliyordu. Biliyorum. Sabırla bekliyordu. Bu kelimeler bana karanlık, ölü olarak yaşadığım zamanlardan kalma sızılarımı hatırlatıyordu.

'Seni seviyorum aşkım.' ne güzel sözdür aslında... Ama ben söyleyemiyordum işte.

Gerçek olduğuna inanmadığımdan mı? Yoksa 'Bende' dediğimde, kendi gerçekliğime duyduğum şüpheden mi? Ya da yemin etmişken dudaklarım bu sözcükleri söylememeye, yeminimi bozmak istememenden miydi?

Bakıyordu. Gözlerimin içine bakıyordu. Sev beni! Der gibi. Korkma ve sev! Der gibi. Seviyordum belki evet ama... Kalbimin sıkıştığını hissediyordum. Kollarının arasında kıpırdandım. Çıkmak istiyordum, gitmek ama o kollarını daha sıkı sardı. Karşılığını bekliyordu. Sabırla. Ah işte Ege kurtarıcı meleğim. Avazı çıktığı kadar bağıırıyordu.

"Ah. Ege." dedim çabucak ve bir 'Off' 'sesiyle kolları bedenimi serbest bıraktı. Kollarından sıyrılmış hızla giderken, kalçamda bir sızı hissettim ve döndüm.

"Ellerimle de söylemem lazımdı." dedi sırtarak ama canımı yakmıştı biraz.

Sertaç arkamdan gelerek tekrar koltuğa yayıldı. Bende Ege'yi aldım ve mutfığa mamasını hazırlamak için ilerledim.

Sertaç, odadan çıkarken ısıklık çalıyordu. Ona döndüm ve gülümsedim. Ege'yi doyurup uyuttuktan sonra salona geri döndüm. Sertaç çoktan uyumuştı bile.

Bir süre onu izledim. Çok... Çok iyi bir insandı. Her şeyden önce benim kurtarıcımdı. Ama

bazen onun bu görünen yüzünün arkasında gizlediği bir şeyler olduğunu düşünüyordum.

Kafamı salladım ''Saçmalama Aylin.''dedim kendi kendime ve oturduğum yerden kalkıp Sertaç'ı yatağa gitmesi için uyandırmaya çalıştım.

''Sertaç... Sertaç... Hadi boynun tutulacak yine.''

''Hım.''

''Hadi ama bak odada sana sürprizim var. Yeni bir gecelik almıştım.''

''Hımmm''

''Hem de kırmızı...'' dedim ve bekledim. Anında gözleri açıldı.

''Gerçekten mi?''diye sordu gözleri parılayarak. Biliyordum.

*''Hadi bakalım numaracı doğru yatağa.''*dedim sırtarak.

''Ah. Sevinmiştim.'' dedi ve elini uzattı. Kalkmasına yardım ettim ve yatak odasına gittik. Yuvarlak yatağa, daha örtüsünü açmadan devrildi. Zorla onu pikenin altına soktum ve pijamalarını giydikten sonra yanına uzandım. Bana döndü ve sıkıca sarıldı. Onun kollarında bulduğum huzur ve güveni başka hiç bir şeyde bulamazdım.

Sabah uyandığımda Sertaç, çoktan gitmişti bile. Ege'de daha uyanmamıştı. Bir kahvaltı bile hazırlayamamıştım. Bu sakinlikten fırsat bilip evde yapmak istediğim düzenlemeleri yapmaya karar vermiştim.

Saate baktım işlerimi bitirdiğimde.15:10... Ah ne çabuk geçiyordu zaman. Günün en sevdiğim kısmı, evimdeki en sevdiğim yerde bir fincan kahve içmek denize karşı... Bu evi ne çok istemiştim. Kelepir, deniz manzaralı, otoparklı, 3. kat, Üsküdar... Gazetede ki yazıyı görünce atlamıştım Sertaç'ın üstüne

''Lütfen, lütfen'' demiştim. Zaten oda her şey benim istediğim gibi olsun istiyordu. Heyecanla Üsküdar'a gittiğimizde sokağı bulmakta oldukça zorlanmıştık. Apartmanı gördüğümde yıkılmıştım.

Otopark dedikleri yer, betonun üzerine dikilmiş ''park yapmak yasaktır '' levhasının aralarında ki boşluk... Sanırım yaklaşık 5 metre kadardı. İki arabanın sığabileceğinden şüpheliydim. Ama yine de bir ümit daireye çıktık. Duvarlar döküntü, küf kokusu bütün evi sarmış, yerler laminant parke yazıyordu. Parke desenli marleydi...

Deniz manzarası... Ah, o tam bir felaketti. Binanın çatısına çıkınca, kafamızı sağa doğru uzatırsak biraz, denizi görebiliyorduk. Çok üzülmüştüm, öyle çok heveslenmişim ki sinirden kıpkırmızı olmuşum. Domates gibi, sinirden kıpkırmızı olmuş suratla adamın üstüne saldırmıştım.

Sertaç beni sakinleştirip''Hadi hayatım'' dönelim demişti. Adama sinirli bir bakış attıktan sonra kafamı salladım. Sinirimden ağlamıştım...

Annemler Beykoz'da oturuyorlardı. Ama o gün teyzemler de kalmıştık ve oraya gidecektik. Acıbadem'de oturuyorlardı. Geriye dönmek için yola çıktığımızda geldiğimiz yolda değildik. Üsküdar sahilinden Beykoz yönüne doğru gidiyorduk. Soru işaretleriyle dolu gözlerle Sertaç'a bakmıştım. Yüzüne tatlı bir tebessüm kondurup;

'Gazetede bir yer daha görmüştüm.' dedi. Ama bu sefer ümitlenmemiştim. Evi bulmak zor değildi. Zaten yol kenarıydı.

İki katlı ahşap bir evin ikinci katıydı. Bahçesini gördüğüm anda hayran kalmıştım. Tam karşımda mavi deniz, çarşaf gibi duruyordu. Üsküdar Beylerbeyi arasında bir yerdi. Kuzguncuk... Sıra sıra ağaçlarla dolu bir cadde ve en önemlisi annelere çok yakın sayılırdı. Zaten Üsküdar'da ki evi de bu yüzden çok istemiştım.

Ev sahibi, gülümseyerek kapıyı açtığında kadın birden benim için görünmez oldu. Ev mükemmeldi. Yaşlı kadın tek başına oturuyordu ve evli kızının yanına taşınacaktı. Ev mis gibi deterjan kokuyordu. Giriş lambri ile kaplıydı. Odalar aynı renk laminant parkeydi. 3 oda ve bir salon. Kafamda tüm mobilyaları yerleştirmiştim. Ama bir oda boş kalmıştı. Ütü odası daha sonra Ege'nin odası olmuştu. Şimdi, oturup denizin güzelinde kaybolduğım yeri daha o gün kafamda kurmuşum. Karşılıklı krem renkli iki koltuk, ortada oval bir sehpa...

Evin fiyatı çok fahişti. Fiyatı duyunca, yüzüm düşmüş arkama baka baka, teyzemlerin evine dönmüştük. Sertaç'ta evi benim kadar beğenmişti ama benim kadar üzülmeyi düşünmüştüm. Ertesi gün annelere, elinde anahtarla gelince, şok olup boynuna atlamıştım. Sertaç'ın yüzündeki zafer sevincini asla unutmadım...

Bir kaç gün sonra gazetedeki haberleri okuduğumda, bir cinayet haberi gözüme çarpmıştı. Adamın fotoğrafına dikkatle baktığımda, tanıdık bir yüz olduğunu düşündüm. Beynimi biraz kurcaladıktan sonra, bu adamın ilk baktığımız evin sahibi olduğunu anlamıştım. Gazeteye yalan haber verip evi kakalamak isteyen adam...

'Üsküdar'da, denizde, balıkçıların bulduğu ceset, aynı civarda oturan Kemal KARA' ya ait. Faili meçhul cinayeti polis araştırıyor. Öldürülmeden önce birçok bıçak darbesi aldığı tespit edilen maktulün ölmekten denize atıldığı anlaşıldı. Polis, cinayetin iç yüzünü araştırıyor. Fakat ellerinde hiç bir delil bulunamadığı söyleniyor. Katilin her şeyi çok iyi kurguladığı söylentiler arasında...'

Daha fazlasını okuyamadım. Adama kızıp sinirlenmişim ama ölüm haberi beni üzmüştü. Sertaç'a hemen telefon açıp olayı anlatmıştım ama o benim kadar üzülmeydi.

'Birisinin çıkıp bunu yapacağı belliydi, hayatım.' demişti ama sadece yalan haberle çıkar sağladığı için ölmesi çok saçmaydı. Evi aldıktan sonra mobilyaları özenle seçmiştik. Her şey benim isteğim doğrultusunda idi.

Benim için her şeyi yapardı. Her şeyi. Peki ya ben? Ben onun için yapar mıydım? Beni yine dün gece sıkıştırmıştı. Seni seviyorum bile diyememişim... O kadar yıl, hayatımı kurtaran adama seni seviyorum demek zor geliyordu. İlk karşılaştığımız günü anımsadım...

GEÇMİŞ...

"Yeter artık Nejdet! Dayanamıyorum. Onun bu durumuna dayanamıyorum artık. Bir şeyler bul. Yalvarırım... Gözlerimin önünde eriyip gidiyor kızım ve benim elimden hiç bir şey gelmiyor." Dedi annem tarazlı bir sesle.

İlk defa sesleri duymuştum, sanki görünmeyen bir el beni sarsmıştı ve ben odamdan ilk defa çıkıp, onların yatak odalarının kapısını dinlemiştim. Annemin hıçkırıkları arasında konuşmaya çalışan sesi beni çekmişti buraya. Annem emekli sınıf öğretmeni idi. Emekli olduktan sonra, çok sevdiği işini bırakmak istemiyordu. Ama yirmi yaşında ölü kızıyla ilgilenmek için bırakmıştı.

"Serra, yapabileceğim ne varsa yaptım. Tedaviye cevap vermiyor, dedi doktor. İlk önce kendisinin istemesi lazımmış. Büyük bir travma geçiriyor. Ben üzülüyor muyum sanıyorsun?" dedi babam. Sesinin tonundan ağladığını anlamıştım, çatallaşmıştı.

"İki yıl oldu Nejdet. Tam iki yıl. O Allah'ın belası pislik gideli, kızımı yaralı bırakalı iki yıl oldu. Ve benim kızım hala odasında onu bekliyor." dediği anda annem, beynime oksijen bir anda girmiş gibi oldum.

Ben ve O'nu beklemek... Ne kadar üzmüştüm onları böyle? Ne kadar canlarını yakmıştım? Ve onu beklediğimi düşünüyorlardı. Ben sadece ölümü bekliyordum. Sadece usul usul gelip beni huzura erdirecek ölümü...

Ama bir şeyler yanlıştı. Böyle bir izlenim bırakmak istemiyordum. En yakınlarım böyle düşünüyorsa, istemediğim insanlar neler düşünebilirdi ki? Hızla odama gitmeye çalışırken, yerde duran büyük vazoyu devirdim. Hemen kaldırıp yerine koydum ve odamın kapısından içeriye girdim. Kapıyı kapattığım anda yaslandım arkama ve yavaş yavaş yere çöktüm. Ayak sesleri usulca odama doğru geliyordu. Ağlamaktan gözpınarlarım kuruduğu için ağlayamadığıma şükretmiştim.

"Tık, tık, tık" Annem olduğunu tahmin ediyordum.

"Girebilir miyim Aylin?" dedi annem kısık bir sesle. Yatağıma hızlı ama sesiz adımlarla iki sıçrayışta gittim. Elime komedinin üzerinde duran, hiç okunmayan dergilerden bir tane alıp açtım.

"Evet" dedim. Sesim ne kadar yabancı gelmişti. Ne kadar uzun süredir konuşmuyordum. Annem, ürkek tavırlarla kapının kolunu çevirdi ve araladığı kapıdan başını içeri uzattı.

Annemin yüzünü görünce şok olmuştum. İki sene önce bıraktığım kadın gibi değildi artık. Gözlerimde ki perde kalkmıştı sanki iki sene içerisinde bir insan ne kadar yaşlanabilirdi ki? 50 yaşlarında olan annem, 70 yaşlarında gibi görünüyordu ve o her zaman bakımlı ve genç görünürdü. Şimdi ise çökmüş, yıpranmış, acıların izlerini taşıyan bir yüz... Esmer saçlarının, o ışıltısını beyaz saçların yerine bırakan saçlarıyla, belki 70 yaşından bile daha yaşlı görünüyordu. Gözlerinin bal renkli tonu koyulaşmıştı. Ne yapmıştım ona böyle? Ve bunu nasıl şimdi fark ediyordum?

"Bir şeyler hazırlamamı ister misin?" diye sordu. Çekingenlik, biraz da şaşkınlık vardı

tonunda. Uzun zamandır ilk defa dudaklarımdan bir kelime dökülmüştü. Aslında istemeyeceğimi biliyordu. Zaten hiç bir şey yemiyordum.

Şaşkın gözleri soru sormak için can atarken, susup beklemeyi yeğliyordu.

'Omlet yapar mısın?' dedim yabancı sesimle.

Annemim gözleri daha bir büyüdü. Kararlıydım... Ölümün bana usul usul gelmesini beklemek yerine, ailemin neşesini yerine getirerek beklemeye kararlıydım. Ben, acı çekiyorsam onların suçu neydi?

Yaşlı annemim yüzüne gülümsemek istedim. Ama başaramadım. Yüzüm kaskatı olmuş, her gün sabit pozisyonunu koruyan yüz kaslarım artık hareket etmeyi unutmuştu.

'Hemen hazırlıyorum.' dedi annem, ağlamaklı ya da gülümser bir sesle söylemişti. Anlayamadım. Belki her ikisi de...

Kapıdan çıkarken sendeledi ve yere kapaklanacakken, bizi merak eden babam onu kollarından yakaladı. Vücudumun bir milim kıpırdamamasına hayret etmişim... İçimdeki her şey ölmüştü. Ceset olan bedenim, duygu denen o şeyleri çoktan unutmuştu.

Elimdeki dergiyi aynı yerine koydum ve yavaşça yataktan kalktım. Gardırobumun karşısına geçtim. Bana yabancı geliyordu. Oysaki ne çok severdim içinde kaybolmayı... Her saat kıyafet değiştirip, aynanın karşısında rengârenk kıyafetlerin bana hangisinin daha çok yakıştığına bakmayı. Önceden en sevdiğim renk olan, mavi dolabımın kapağını yavaşça açtım. İçindekiler ne kadar yabancıydı?

Bir süredir hayatım gibi siyah, simsiyaha alışmış gözlerim renkleri yadırgadı. Tiksindim ve hızla dolabın kapağını çarparak kapattım. Ve sonra tekrar açtım. Buna mecburdum. Yaşıyormuş taklidi yapmaya mecburdum...

Canlı bir renk diye düşündüm, ellerim siyah elbiseye can atarken. Matemimi bitirecektim. En azından göstermelik olarak ve yönümü çevirdim, askının en sonundaki buz mavisi ve belinde beyaz kemeri olan elbiseyi aldım titreyerek.

Üzerimdeki siyah uzun geceliği çıkarttım. Kötü kokuyordum. Elbiselerimi odamdaki banyoya, kirli sepetine bırakmak için yöneldim. Ve sonra duşa girmeye karar verdim.

Çabucak duş alıp, dişlerimi fırçaladıktan sonra odaya döndüm. Bedenimin nefes adlığını hissedebiliyordum. Tekrar mavi elbisenin yanına gittim ve bir çırpıda kararımdan döneceğimden korktuğum için üzerime geçirdim.

Yakalı, kollarımı açıkta bırakan bir elbiseydi. Kollarım delikler içerisindeydi tıpkı uyuşturucu bağımlıları gibi. Yer yer mor, iyileşmeye başlayan çürükler ise sarımsıydı. Her gün sakinleşmem için yapılan sakinleştiricilerden bir hatıra... Ve beslenebilmem içindi bazıları. Yemeği unutmuşum. Damardan besleniyordum... Odam bir hastane odası gibiydi.

Bana yabancı olan bir şey daha vardı; ayna. Siluetimi unutmuşum. Nasıl saçlarım vardı? Yüz hatlarım nasıldı? Odamdaki devasa aynanın üzerindeki örtüyü bir hışımla indirdim ve karşımda beni bekleyen yansıma olduğum yere çiviledi beni. Bu karşımda duran yaratık kimdi? İnsan olamayacak kadar ucube görünen bu yaratık kimdi? Ben bu olamazdım. Asla!

Asla!

Karanlığa çabuk alışılır, bir kere istemeye görsün sizi. Hızla ve daha hızla dipsiz olan bu karanlığa daha çok çekilirsiniz ve eğer hiçbir çabanız yoksa aydınlığa çıkmak için, karanlık sizi sevmiştir. Önce ruhunuzu alır sizden, sonra kalbinizi ve sonra en nihayetine bedeninizi. Sıra bedenimde miydi?

Gözaltılarımdaki morluklar... Hayır! Mavilikler ve torbalar, zayıflıktan çukurlaşmış, içeri çökmüş yanaklarım ve bunun sonucunda daha da belirginleşmiş elmacık kemiklerim... Uzun zamandır el sürülmemiş kaşlarım ve kafam da hissetmediğim mısır püskülüne dönmüş belime kadar uzun saçlarım ve gözlerim. Yeşilinde saklayan kini, nefreti, acıyı artık kararmış gibiydi.

Bu ben değildim. Olamazdım. Ya da tamamıyla bendim. Karşımdaki yabancı yansımaya şok olmuş bir halde bakıyordum. Vücudum kaskatı kesilmişti.

Zaman kavramının benim için bir önemi kalmadığı için fark etmemiştim nasıl hızlı geçtiğini.

"Tık, tık, tık" birden irkildim.

"Girebilir miyim? Yemeğini getirdim." Annemin sesi titriyordu sanırım, ellerinden ki tepside gelen bardağın tıkırtısını duyabiliyordum. İki senedir ilk defa bir yaşama belirtisi vermiştim.

"Aşağıya indirir misin? Birazdan geleceğim." dedim ve şingirtıyla annemin elinden tepsiyi düşürdüğünü anladım. Hıçkırıklar yükseldi ve dökülen malzemeler toplandı. Buna hakkım yoktu.

Kullanmadığım saç fırçasını elime aldım. Her darbede canım yanıyordu. Her darbede yılların acısı akıyordu yukarıdan aşağıya ve artık açmıştım sonunda mısır püskülleri olan saçlarımı. Yüzüme baktım. Artık nuru feri gitmiş gibiydi. Makyaj malzemelerimin olduğu kutuya aradım ve üzerinde parmaklarımı gezdirdim. Ne çok severdim makyaj yapmayı...

Bir hışımla kutuyu açtım. İlk önce fondötenimi sürdüm, yüzümün kaybetmiş olduğum ısıltısını sahtelikle yüzüme kazandırmak için... Göz kalemimi, gözkapaklarımın üzerine çektim. Bu işte iyiydim. Ama sanırım bunu da unutmuştum.

Sıradağlar gibi, irili ufaklı tümsek oluştu gözlerimde. Sildim. Yeniden denedim. Olmuştum. Mavi far ve rimelimi sürdüm. Ellerim titriyordu, yapmakta zorlanıyordum. Güllurusu rengi rujumu ve pembe tonlarında allığımı sürdüm. Yanaklarımın solmuş rengini yerine getirebilmek için... Kolumdaki delikleri kapatmak için bir de şal aldım tozlu dolabımdan. Beyaz renkli ve uyum sağlamak için beyaz terliklerimi geçirdim ayağıma...

Annemim bana 3 yıl önce hediye aldığı kolyeyi arayıp buldum. Mavi taşlıydı. Anneme ufak bir jest ve artık hazırdım oyunumu sahnelemeye...

Evimiz iki katlıydı. Ahşap ve kocaman bahçesi vardı. Yerleşkemizin bulunduğu yerde fazla ev yoktu. Dedemin babama mirasıydı. Birçok zengin iş adamının can attığı ama babamın en zor durumda bile satmadığı evde önceden çok eğlenirdik. Bahçemizde bir çardak vardı. Her

akşam muhabbet ederdik. Gündüzleri ise kitaplarımı okumaktan en keyif aldığım yerdı. Orada huzur buluyordum eskiden.

Evimizi çevreleyen duvarlar sarmaşıklarla kaplıydı. Ne çok uzun ne çok kısaydı boyları duvarların, bir insanın kafasını uzattığında içeriye görebileceği kadar... Odamdan çıktım ve merdivenlere doğru ağır adımlarla ilerledim. Tırabzanlara tutundum düşmemek için. Ayaklarımın gücü yoktu. Yavaşça basamaklardan indim. Aşağıdan tıkırtılar geliyordu.

Annem ve babam geniş mutfağın bahçesine açılan kapıda duruyor. fısıldaşıyorlardı. Beni görünce anında sustular.

"Nerede yemek istersin?" diye sordu annem.

"Çardakta yesin orayı çok sever benim güzel kızım" dedi babam. Annemden daha iyi gizliyordu şaşkınlığını, acısını ama kahverengi gözleri açık şekilde anlatıyordu her şeyi... Hiç bir şey olmamış havası veriyordu. Tam aksine çok şey olmuştu. Mesela ben yaşıyor rolü yapmaya çalışan bir cesettim.

"Ah evet. Güzel olur." dedim ve gülümsemek istedim. Yine yapamadım. Onlarla göz göze gelmemek için uğraşarak aralarından geçtim ve çardağa doğru yürüdüm...

Çimlerin kokusu ciğerlerime dolduğunda nefes almanın ne demek olduğunu hatırladım. Çardağa doğru yavaş adımlarla ilerlerken etrafıma göz gezdirdim. Her aynı ama her şey farklıydı. Bedenim aynı bedendi ama ben, ben değildim... Bahçemizde aynı bahçeydi, ama bakımsızlıktan artık balta girmemiş ormanlara dönmüştü... Aylardan Eylül ya da Ekim... Tam kestiremiyordum ama ağaçların yaprakları kahverengi tonunda olmuşlardı... Belki de Kasım...

Çardağa geldiğimde, annemim arkamdan hızla gelen ayak seslerini duyabiliyordum. Hafif, belli belirsiz bir tebessüm vardı yüzünde.

Yanımdan hızla geçti, elinde bir bez parçası vardı. Hiç bir şey söylemeden masayı ve eskiden her zaman oturduğum sandalyeyi temizledi. Geri dönüyordu ki;

"Anne ?" Ağlamaklı gözleri bana çevrildi. Az önce gözlerine dikkat etmemiştim.

"Efendim kızım."

"Hangi aydayız?"

"Ekim sonu. 25 ekim..."

"Teşekkür ederim."

"Yemeğini soğumadan getireyim." dedi ve yanımdan kaçır gibi gitti.

Annemim benim için temizlediği sandalyeye oturdum, yanımda ki sandalyeye baktım, benim sandalyemin tam yanına... Yerine, O'nun yerine. Gözlerimi sımsıkı kapadım, başıma şiddetli bir ağrı girmişti. Gözlerimi bir anda açtım ve yanımda ki sandalyeyi öfkeyle fırlattım. O sandalyenin artık burada yeri yoktu. Sahibinin olmadığı gibi...

Başımı salladım. Düşüncelerden kurtulmalıydım. Her düşünce dibe vurmamı kolaylaştırıyor, yüzeye çıkmamı zorlaştırıyordu. Kıyametler kopuyordu içimde bir yerlerde ama bunu sadece

ben bilmeliydim.

Vücudum ağır geliyordu. Yüzümde ki boyalar rahatsız ediyordu. Silmek istedim bir an ama başka türlü nasıl yaşıyor gibi olabilirdim ki? Böyle ucube bir yüzle...

Havada yaz havası vardı, sonbahar gibi değildi. Güneş tüm çıplaklığıyla sergiliyordu güzelliğini, kafamı eğerek güneşe baktım ve anında geri çektim. Gözlerimi yakmıştı... Annem, elinde tepsiyle bana doğru koşar adım geliyordu. Yine de bazı şeyler aynı kalır.

'Sıcak yemek, sıcak yenilmelidir.'

Tepsiyi önüme koydu ve ''Afiyet olsun, kızım.'' dedi.

Sesi biraz daha normal gibiydi. Bu sefer gülümsemeye çalıştım. Dudaklarımı geriye doğru çekmekte zorlanmıştım. Gülümsemeye benzeyen bir şey yapmıştım sonunda.

'Teşekkür ederim.' dedim. Yanıma daha çok yaklaştı ve saçlarımı okşadı. Yüzüme yavaşça eğildi, alnıma bir öpücük kondurdu..

'Önemli değil, benim için anlamını tahmin bile edemezsin'' dedi ve yanımdan uzaklaşırken ona seslendim;

'Haklısın''

Duvar da ki sarmaşıklara gözlerimi dikmiş bakıyordum. Yemeği yemekte oldukça zorlanmıştım. Tabii ki hepsini bitiremedim. Benim gibi midem de yadırgamıştı.

Bir anda sıçradım olduğum yerde. Duvarların üzerinden bir kafa bir görünüp bir kayboluyordu. Yorgun bünyemin bana oyun oynadığını sanıyordum...

2.BÖLÜM

ŞAŞKIN...

Tam anneme sesleniyordum ki;

"Affedersiniz bayan, korkutmak istedim." Dedi. Bronz tenli, siyah saçlı, ela gözleri olan bir genç...

Cevap vermedim. Kaşlarımı çatmış, öylece bakıyordum. Ne işi vardı bizim duvarlarımızın üstünde?

Bir de pişkin, pişkin sırtıyordu. Annemlerle konuşmak yeterince zorken başka bir insanla konuşmak?

"Amacım sizi kızdırmakta değildi. Bakmayın öyle korkuyorum" dedi. Kaşlarını indirmişti, sanki suçlu bir çocuk gibi.

Ne? Nasıl bakmış olabileceğimi düşündüm... Ve zaten bir ucubeye dönmüş olduğumu... Daha çok sinirlendim. Daha yeni rol yapmaya çalışırken, bu adam da nerden çıkmıştı? Bir an önce defolup gitmesini istiyordum.

"Ne işiniz var orada?" dedim sert bir ifade ile. Bana çok farklı bir şekilde bakıyordu. Sanki değişik bir cisim görmüş gibi. Halimin nasıl olduğunu bildiğim için daha çok kızdım. Tamam çok kötü görünebilirdim ama bana, bu şekilde bakması nezaket kurallarına aykırıydı!

"Şey karbüratörüm bozuldu. Arabam hararet yaptı. Bu civarda fazla ev yok ve benim gitmek zorunda olduğum bir görüşmem var. Bana yardımcı olursanız çok sevinirim" dedi.

"Araba tamircisine benzer bir halim mi var?" dedim, kızgınlıkla.

"Hayır! Yani öyle haliniz yok. Yani şey... Yardım derken ne olur öyle bakmayın. Sadece biraz su isteyecektim.

Bir sürahi ya da bidon... Gerçekten zor durumda olmasaydım sizi rahatsız etmek istemezdim" dedi, mahcup bir şekilde.

Allah'ım şimdi bu kabalığımla daha da ucube olduğumu anlamıştım. Bu kadar insanlıktan uzaklaşmıştım.

"Bilmem farkında mısın ama bu evin bir kapısı var! Bir dakika" dedim ve oturduğum yerden kalktım.

Şalımı sandalyemde bırakmıştım. Aslında kalkmak içimden gelmiyordu. Ona su getirmekte veya konuşmakta istemiyordum ama kabalığımı örtmek için kendimi buna sorumlu hissetmiştim... Mutfağa doğru giderken annem de sesleri duymuş, mutfak kapısından bana doğru geliyordu.

"Neler oluyor?" dedi korkulu bir sesle. Hayalet ev, bir adamın biraz su istemesiyle canlanmıştı sanki...

"Önemli bir şey değil. Şu duvarımızın üzerine tüneyen adamın arabası bozulmuş. Bizden biraz su istiyor"

Yıllar sonra ilk defa bu kadar uzun cümle kurmuştum.

"Tamam. Baban halleder. Ne-"

"Hayır, ben götürmek istiyorum." dedim annem babamı çağırırken, sözünü keserek. Annem bu tepkime anlam verememişti. Yine gözleri sorularla doldurdu.

"Sen bilirsin." dedi beni fazla zorlamak istemediği için. Mutfağa yöneldi.

"Ben hallederim, sen işine bak." dedim. Düz ve boş bir sesle. Kafasını salladı, hala anlam veremiyordu.

Mutfağa giderken neden bilmem, arkamı döndüm. Hala orada duruyordu. Benim baktığımı görünce el salladı.

Ne budala bir adam bu böyle! Bir an önce işini halledip gitmeliydi. Alelacele su bidonlarını arıyordum.

Annem yanıma geldi, hiç bir şey söylemeden tezgâhın altındaki dolaplardan birini açtı ve büyük su bidonlarından bir tane çıkarıp musluktan su doldurdu.

"Ağır sen götüremezsin" dedi, elinde bidon dışarıya çıkarken.

"Ben halledebilirdim." dedim.

"Kapiya kadar götüreceğim."

"Evet, kapı kullanmayı öğrenmesi lazım!" dedim mırıldanarak.

"Efendim?"

"Yok, bir şey... Tamam dedim."

Annemin bidonu kapiya taşıdığını görünce adam, hızla aşağıya indi. Sanırım bahçe kapısının oraya geliyordu.

Annem bidonu bana uzattı kapıya geldiğimizde. Aldım. Ah! Biraz ağırdı gerçekten benim için.

Bir elimle büyük bahçe kapısını açtım ve adam tam karşımda duruyordu. Hemen elime atıldı ve bidonu aldı.

Bu arada annem çoktan gitmişti bile...

"Ahh Çok özür dilerim size çok zahmet verdim." dedi arabaya doğru ilerlerken.

Arabası tam bizim kapımızın önünde duruyordu. Neden o zaman,kapıyı kullanmak yerine ,duvarın üzerinden bir röntgenci gibi bakmayı tercih etmişti?

Bu adam gerçekten garipti. Yine cevap vermedim. Olduğum yerde duruyordum. Arabanın kaputunu açtı ve elini orada bir yere götürdü.

"Ahhhh! Ahhh! Lanet olsun! Kahretsin." diye bağırmaya başladı. Bir anda boş bulunup adamın yanına gittim.

"Neyiniz var?"

"Elim, elim yandı "dedi. Canının acısı ses tonuna yansımıştı. Fazla bir tepki veremedim. Sanırım bundan çok daha fazla canım yanmıştı.

"Ahh! Ahhh! Ne beceriksiz bir insanım ben!" Kendi kendine söyleniyor bir yandan da Diğer elindeki bidondan eline su dökmeye çalışıyordu.

Hayatımda bu kadar budala bir insan görmemiştim. Elindeki su bidonunu aldım ve eline dökmeye başladım.

"İlk yardım çantan vardır umarım?" dedim kızgınlıkla. Kaşlarım çatılmıştı.

"Aa! Evet, var ama içinde işime yarabilecek hiç bir şey yok." dedi. Of! Nereden çıkmıştı şimdi bu adam.

"Peki. Tamam. Bekleyin. Evden yanık merhemini alıp getireceğim." dedim sinirle. Baş belası!

"Ah tabii yanık merhemi varsa." diye söylendim kendi kendime.

"Efendim?"

"Yok, bir şey"

"Çok zahmet verdim. Teşekkürler" dedi. Yüzü büzülmüştü.

"Maalesef, biraz bekleyin." dedim ve olabildiğim en hızlı şekilde tekrar mutfağa gitmek için yürümeye başladım.

Yaşamaya sahte de olsa dönecektim ama bu kadar hareketli bir gün beklemiyordum. Mutfığa girdim ve ilaç dolabı hatırladığım yerde mi diye bakındım.

"Ah! İşte" dedim ve ilaç dolabından merhemlerin hepsini aldım. Tek tek üzerlerindeki yazıları okumaya başladım.

"Silverdin" işte aradığım şey tam da buydu. Annem küçükken bir yerlerimi yaktığımda bana hep bundan sürerdi ve O'na da... Göğsümde bir sancı hissettim, başım dönüyordu. Kalbimin ağrısı şiddetini artırmaya başladı. Derin bir nefes alma ihtiyacı hissettim. Boğazımda bir anda bir tıkanıklık oldu. Mutfak tezgahından destek almak için elimi kaldırdım ve havada güçsüzce süzülerek tezgaha ulaştım.

"Bir yerin mi yandı? Ne oldu? İyi misin?" diye sordu annem telaşla. Geldiğini duymamıştım bile. Sesiyle irkildim ve kendimi toparlamaya çalıştım.

"Dışarıda ki aptal, elini yaktı!" dedim ve hızla mutfaktan çıktım.

Tekrar arabanın yanına gittim. Gayet normal duruyordu. Beni görünce hemen elini tutup, yüzünü buruşturdu.

"İşte," dedim. Merhemi havaya kaldırmıştım.

"Çok iyisiniz. Size ne kadar teşekkür etsem azdır" dedi gülümseyerek. Gözlerinin elası, yeşile çalmıştı.

"Sorun değil. Verin elinizi de süreyim ve bir an önce gidin. Görüşmenize geç kalacaksınız." dedim.

Aslında tek istediğim gitmesiydi. Ona yardım etmeyebilirdim de ama nedense buna sorumlu hissetmişim işte.

"Ah, lanet olsun! Ben onu unuttum bile. Size ne kadar borçlandım." dedi şaşkın, heyecanlı ve telaşlı bir halde.

Etrafında dönüp duruyordu. Bir sağa, bir sola. Ne şaşkın bir adamdı. Bir şeyler arıyor gibi bir hali vardı.

"Bir şey mi aradınız?" diye sordum, merakıma yenik düşerek. Garip halinin bir nedeni olmalıydı.

"Ah. Evet. Kapak." dedi etrafına bakınarak hala...

"Bidon kapağını?" Diye sordum. Bidonun üzerinde duruyordu kapağı aslında ama başka hagi kapaktan bahsediyor olabileceğini bilmiyordum.

Bir kahkaha patlattı, sonra öksürükle karıştırmaya çalıştı ve sonra sanırım tükürüğü boğazına kaçtı ve neredeyse boğuluyordu. Yanına gittim ve sırtına vurdum. Gücüm yoktu. Dokunuşum tüy gibi geliyordu belki de bu garip, şapşal insana.

Boğazını temizledi. ''Şey..ee..Radyatörün kapağını arıyordum'' dedi.Yine gülmek için kendini zor tutuyormuş gibi.

Ah ne kadar aptaldım ve sorduğum soru neredeyse onun gülerken boğulmasına neden oluyordu. Ama bunda bu kadar gülünecek bir şey göremiyordum. Fakat yüz mimikleri o kadar komikti ki!

Gülerken boğulan adam, gülümsedim.

Bana garip bir bakış attı. Kendime inanamıyordum. Annemi birazcık olsun mutlu etmek için, gülümsemeye çalışmıştım ama yapamamıştım ve şimdi karşımdaki budalaya içimden gelen bir gülümseme bahşediyordum.

''Verin şu elinize merhemi süreyim ve evime döneyim.'' dedim. Yüzüm eski halini almıştı bile. Bana anlayamadığım bir ifadeyle baktı. Elini uzattı, avucuma aldım. Yanık bir yer göremiyordum.

''Neresi?'' diye sordum.

''Şu bölge.'' dedi diğer eliyle göstererek.

Merhemi gösterdiği yerin üzerine sıktım ve yavaşça yaydım. Adamın, yüzüme olan garip bakışlarını hissedebiliyordum. Rahatsız olmuştum. Yakınlığımızdan dolayı nefesi yüzüme çarpıyordu. Dikkatle beni izlediğini anlıyordum ve kolumdaki deliklerin, beni bir eroınmanmış gibi gösterdiğine emindim. Şalımı almadığım için pişman olmuştum. Bugün için birilerinin karşısına çıkmayı beklemiyordum.

''Bitti.'' dedim alelacele merhemini kapağını kapatarak. ''Geçmiş olsun.''

''Çok teşekkür ederim, benim kurtarıcı meleğim oldunuz bugün.'' dedi. Samimi bir şekilde gülümsüyordu.

''Rica ederim. İyi günler.'' dedim ve arkamı dönerek, hızlı adımlarla eve doğru ilerledim. Kaçma dürtüsü doğmuştu nedense içime, bahçe kapısını arkama hiç bakmadan kapadım ve koşar adımlarla mutfağa doğru yöneldim.

Annem yemek yapmaya başlamıştı. İçeri hızla girdiğimi duyunca irkildi.

''Affedersin.'' dedim. Onu korkutmuştum.

''Adam gitti mi?'' Diye sordu hemen. Bakışları farklıydı.

''Bilmiyorum. Sanırım gitti. Acelesi vardı.'' Dedim çabucak, odama çıkmak için yanıp tutuşuyordum.

İlerlemeye başladım ki;

''Nereye?'' diye sordu annem. Ona dönüp gülümsedim. Gözleri ışıldadı.

''Biraz dinlenmek istiyorum. Sanırım bu bana fazla geldi.'' Tamam rol yapıyordum ama bu kadarını bana fazla geldiğini tahmin edebilmesi lazımdı. İkimizde neler yaşadığımızı gayet iyi

biliyorduk.

'Bir kaç dakika sonra doktorun gelecek.' Ah. Sakinleştiriciler ve rutin kontrol. Kafamı salladım. Doktorumla konuşmalıydım.

3. BÖLÜM

"Artık istemiyorum."

"Ama Aylinciğim tamamen kesemeyiz! Tedavi sen istemediğin sürece boş bir uğraştır zaten. Sadece seni hayatta tutmak için." Sanki ben hayatta kalmayı istiyordum. İnsanlar neden ölmeyi bile insanın kendi iradesine bırakmıyorlar?

"Fakat ilaçlarını birden kesemem!" Dedi. Yakışıklı olduğunu şimdi fark ettiğim doktorum. Oldukça yakışıklıydı. Kumraldı ve koyu mavi tonlarında göz rengi vardı. Saçları omuzlarındaydı. Teni buğday rengindeydi. Uzun boylu ve heybetli bir duruşu vardı. Gülümserken yanaklarında gamzeleri oluşuyordu.

Hava kararmıştı ve ben uzun zamandır ilk defa odamdaki aydınlatıcıların hepsini kullanıyordum.

Penceremden dışarı süzülen ışık, artık bu odada bir insanın yaşadığının habercisiydi.

"Peki. Yapabileceğimiz bir şey vardır sanırım. İğne istemiyorum. Bağımlı görüntüsü veriyor." Doktorumdan belli belirsiz bir kıkırdama yükseldi.

"Draje kullanabilirim. Ama sürekli uyumakta istemiyorum. Dahası her gün sizi de görmek istemiyorum. Yanlış anlamayın sizden kaynaklanan bir şey değil." dedim. Sakin yumuşak bir sesle.

"Hım. Bu kadar ilerlemenizi beklemiyordum açıkçası. Hem de bir günde. Pekâlâ, istediğiniz gibi olsun. Dozajı düşük drajeler ve ben haftada bir gün geleceğim" dedi gülümseyerek. Benim bu beklenmedik durumuma hem şaşıyor, hem de seviniyordu. Bunu ifadesinden ve gözlerindeki bakıştan anlamak mümkündü.

Doktor Ahmet Bey gittikten sonra, benim için bıraktığı ilaçlardan iki tanesi yuttum. Vücudum yorgun düşmüştü. Yastığa kafamı koydum ve uykunun bana gelmesini bekledim. Gözüm yanımdaki serum ayaklığına takıldı. Ertesi gün, bunları odamdan bir an önce atmalıydım. Annemin ve babamın benim için artık üzülmelerini istemiyordum.

Ve gözüm, takılmasını hiç istemeyeceğim bir şeye daha takıldı. İçinde küçük notlar bulunan ve sevilen kelimelerin bir mesaj olarak altının çizildiği, okumaya doyamadığım, bir kitap. Bana hediye edilen bir kitap.

Gelmesini hiç istemediğim, kurtulmaya çalıştığım anılar gözlerin önüne geldi birer birer sanki

daha fazla acıya ihtiyacım varmış gibi, sanki bunun acısını yeterince çekmemişim gibi...

Gözyaşlarımla akmasına engel olamıyordum. Kuruduklarını düşünmüştüm. Hayata başlamam, onları akıtacak mıydı hep böyle? Acı hatıralar gözümün önüne geldiğinde yeniden titreme nöbetlerine mi girecektim gecelerce? Saatlerce ağladım. Hıçkırıklarımın duyulmaması için, yüzümü yastığa gömdüm. Kalbimin acısı artmıştı. Uyumak istiyordum, bilinçsizliğin güzel ninnisinde her şeyden kurtulmak istiyordum...

Sabah uyandığımda yine bahar havası vardı gökyüzünde, güneş gözümü alıyordu. İlaçlar iğneler kadar etki etmemiş, beni bir ceset kadar soğutamamıştı bir önceki akşam .Ama alışmalıydım!

Anneme, Nefise teyzeyi çağırmasını söyledim. Odamın toparlanmaya ihtiyacı vardı. Özellikle de hastane gereçlerinin bir an önce yakınımından gitmesi lazımdı. Annem sevinçle aramıştı onu ve neredeyse öğleden sonraya kadar odamı düzenlemişlerdi ama ben yanlarında durmak istememiştim.

Bir önceki gün gibi, yine güzel giyinmeye çalışıp makyaj yapmıştım. Ama bu sefer uzun kollu bir kıyafet giymeyi akıl etmiştim. Gerçi görebilecek kimse yoktu ailem dışında... Dışarıya da çıkacağım yoktu.

'O kadar da değil.' dedim kendi kendime. Dışarıdaki yabancı dünyayla tanışmaya henüz hazır değildim.

Eskiden dar olan bir kot giymiştim. Şimdi belimden düşmemesi için kemerime bir delik daha açtığım...

Ve yine dev aynanın karşısına geçtim. Sanki bir işe yarıyordu bu kadar uğraş. Ne yüzümde ki, ne de gözlerimdeki acıyı silebiliyordum ifademden. Acı somut bir şekilde karşımda ki yansımadaki ben buradayım ve gitmeye niyetim yok diyordu. Bir an yine kendi karanlığıma dönmek istedim. Buna delice bir ihtiyaç duyuyordum. Ama ailem için bunu yapmak zorundaydım. Yaptığım hiç bir şey bana zevk ve neşe katmazken, ailemin darmaduman olmuş yüreklerini ferahlatıyordu..

Yemeğimi yine çardakta yemek istediğim için, tepsimi alıp doğruca çardağa gitmiştim. Ve artık kitap okumaya da başlamalıydım. Ama aşk hikâyelerini tercih etmiyordum. Asla!

Babama bana önerebileceği bir kitap olup olmadığını sormuştum. O nasılsa aşk hikâyeleri fazla okumazdı. Bana yeni okumaya başladığı kitabı önerdi gözleri sevinç ve mutlulukla parıldıyordu. Sanırım içinde aşkla ilgili bir şey yoktu önerdiği kitabın. Babam bitirdikten sonra okumalıydım.

Bugün, dünden daha iyiydim. Yani görüntüm öyleydi en azından. Kalbimin ağrısının geçmesi için bir çare yoktu... Gözlerimin ve benim buz kesmeme neden olan düşünceleri kovmaya çalıştım. Etrafı izlemeye karar verdim.

Annemin bahçeyle yeniden ilgilenmesi lazımdı. Belki bir kedi veya köpek besleyebilirdim. Acaba üniversite kaydımı dondurmışlar mıydı? Daha ikinci günden bırakmıştım. Endüstri mühendisliği...

Eğer devam etseydim 3. sınıfta olacaktım sanırım.

Hayatımı mahveden şeyi düşündüm...

4. BÖLÜM

Gerçi aklımdan çıkmıyordu hiç bir saniye. İki göz, bir burun, bir dudak ve iki kulak. Nasıl bu kadar eritmişti beni? Nasıl kendisiyle birlikte ruhumu da götürmüştü çekip alıp bedenimden?

Olduğum yerden aniden sıçradım yine. Bir dejavu olmuştu. Karşımda, aniden beliren bir buket çiçek ve onu tutan bir el... Hem korkmuş hem de içimde bir kıpırdama olmuştu. Ve yine aynı şapşal adam belirmişti saniyeler sonra ne kadar aptaldım.. Ne bekliyordum ki?

"Pardon kapıyı açar mısınız size zahmet?" dedi, duvarın üstünden. Bu adamın ilk önce kapıdan içeri girmeyi denemeyi öğrenmesi lazımdı...

"Neden?" diye, sordum. Dün yardım etmiş olmam, her istediğinde benim onunla görüşmem anlamına gelmiyordu.

"Lütfen. Fazla zamanınızı almayacağım" dedi ve aniden indi. Kapıyı açacağımdan ne kadar emindi. Bu adam artık çok olmuştu! Sinirle fırladım ayağa ve kapıya doğru ayağımı yere vurarak ilerledim.

Kapıyı açtığım anda neler olduğunu anlamadan adamın kolları arasında bir sağa bir sola savruluyordum.

"Çok teşekkürler. Hepsi sayenizde... İşe alındım. Siz olmasaydınız asla alamazdım. Çok sevinçliyim. Dileyin benden ne dilerseniz?"

"Beni serbest bırakır mısınız lütfen?" dedim. Nefesim kesilmişti. Öyle bir sıkıyordu ki belimin birazdan kopabileceğine emindim.

"Ah! Özür dilerim heyecanıma verin..." dedi ve aniden yere bıraktı beni. Sendeledim ve nereyse yere kapaklanıyordum.

"Beyefendi deli misiniz siz?" Diye, sordum hiddetle. Beni ayaklarımın üzerinde durabilmem için tekrar tutmuştu.

"Belki... Bazen öyle derler... Sadece teşekkür etmek istedim. Abarttım sanırım ama dileğiniz çok basit. Ben sizin için bir şeyler yapmak istiyorum." dedi, sırtarak. Elinde hala çiçek buketi duruyordu beni nihayet bırakmıştı. Sinirlerim iyice gerilmişti.

"Ben sizden dilek dilemedim."

"Beni serbest bırakır mısın? Dediniz ya!"

"Şimdi de o zaman beni rahat bırakır mısınız diyorum, oldu mu? Dileğim bul Hadi size iyi günler." dedim ve döndüm. Ama omuzlarımda benim hareketimi kısıtlayan bir el hissettim.

"Lütfen, sizin için bir şey yapmak istiyorum ben." dedi.

"Kendini yok et!" dedim elini omzumdan iterken öfkeyle. Kan beynime sıçramıştı ve yorgun düşmüştüm şimdiden.

"Amma da asabisin. Kibirli, kendini beğenmiş..." dedi. Kaşlarını çatmıştı. Ne? Ne? Ah bunlar iç sesimler söylenmişti!

"Ne?" diye tekrarlardım adama öfkeli bakışlarımla arasından.

"Ukalasınız hanımefendi. Burnunuz havada" dedi kaşlarını çatıp, çenesini yukarı kaldırarak. Küçük bir çocuk gibiydi. Çiçekleri sınıksı kavramıştı.

"Ukala öylemi? Dünden beri beni rahatsız eden sizsiniz, sanki 40 yıldır tanışıyor muyuz gibi sarılan sizsiniz, kapı deneyen şeyden haberi olmayan sizsiniz, duvarımızın üstüne tünemiş sizsiniz. Aniden ortaya çıkıp beni korkutan da sizsiniz... Şimdi ben, ukala oluyorum öyle mi?" dedim, sinirle.

Ve o anda öfkeme yenik düşüp bedenimi ve beynimi fazla zorladığı anladım. En son başımın döndüğünü ve karanlığı hatırlıyordum.

"Ben öyle demek istememiştim. Sadece sizin biraz daha yanımda kalmanızı istiyordum. Allah'ım ben ne yapacağım şimdi?" Bu kısık sesle söylenen sözcükler sanki kendi kendine söyleniyormuş gibiydi.

Yavaşça gözlerimi açtım. Yüzüm ıslaktı. Saçlarım yüzüme yapışmıştı ve adamın kolları arasında uzanıyordum. Yüzünü dua eder gibi havaya kaldırmıştı. Sadece çenesini görebiliyordum.

"Ne oldu?" diye sorduğumda birden yüzünü bana çevirdi. Ve gözlerinde ki telaş yerini ışıdamaya bıraktı.

"Ah! Beni çok korkuttunuz! Özür dilerim, gerçekten. Ben bir anlık sinirle... Yoksa öyle düşünmüyorum." dedi utangaç bir tavırla. Annemin neden hala beni aramak için gelmediğini merak ettim.

"Önemli değil. Sanırım bende biraz kaba davrandım. Kalkmama yardım eder misiniz?" dedim, zayıf bir tonla.

Beni kollarımdan tutup ayağa kaldırdı. Başım hala dönüyordu. Almam gereken ilacın saati geçmiş olmalıydı. Kendimi çok güçsüz hissediyordum.

"Saat kaç?" diye sordum. Kısılmış gözlerimin arasından. Başım da şiddetli bir ağrı başlamıştı.

"Öğlen iki... mm... Şey... Bunları sizin için getirmiştım, kabul ederseniz gerçekten sevinirim" dedi, hala utangaç bir ifade vardı yüzünde.

"Bana yardımlarınız için bir teşekkür." diye devam etti. Almak istemiyordum ama nedense almak zorunda hissettim kendimi. Elimi uzattım...

"Teşekkürler" dedim, adam sevinçle buketi bana verdiğinde,

"Benim gitmem gerekiyor. Tekrar teşekkür ederim güzel çiçekler için..." dedim ve adamın surat ifadesi birden üzgün bir hal aldı. Yakalayamadığım bir hızla düzeltti ifadesini.

"Tabii ki, iyi günler. Ben de tekrar teşekkür ederim" dedi, minnet dolu bakışlarla.

Arkamı döndüm ve eve hızla ilerledim. Eve girdiğimde hemen odama çıktım. Etrafta kimse yoktu. Odama girdiğimde annem hala odam da düzenlemeler yaptığını gördüm. Şimdi anlamıştım neden beni merak etmediğini...

Beni gördüğünde önce sıcak bir gülümseme gönderdi. Yüzümün solgunluğunu fark ettiğindeyse kaşları bir an çatıldı ve kaygılı bir ifade yerleşti yüzüne.

"İyi misin?" diye sordu, çabucak yanımda belirip. Eli havada süzülüp yanağımı buldu şefkatle.

"Evet." Diye mırıldandım. "Sadece biraz yorgun düştüm." Derin bir iç çekip kendimi yatağa attım ve yeniden düzenlenen odamı yüzümde hafif bir gülümseme ve umutla seyre daldım. Annem, sessizce odadan çıkıp gitti. Onun yüzünde de aynı ifade vardı. Umudun uzaklardan bize göz kırpması...

Gece yine aynıydı. Hatıralar beynime bir mermi gibi girdikçe parçalayıp geçiyorlardı ve ben hıçkırıklarla ağlıyordum. Ama ilkleri gibi değildi... İlk zamanlar gibi...

Çığlıklarım odamın içinde yankılanıyordu. Annem ve babam şiddetle sarsılan bedenimi, yatağımda sabit tutmaya çalışıyorlardı.

"Allah'ım yardım et." diye haykırıyordu annem.

"Doktor! Lütfen, Nejdet! Çabuk ol!" dedi annem telaşla.

Babam doktoru aramak için beni bıraktığında annem krizin etkisiyle sarsılan bedenimi tutmakta zorlanıyordu. Dişlerim birbirine sıkıca kenetlenmişti. Ellerim yumruk olmuş, bedenim kasılıyordu... Dişerimden dolayı zedelen dudaklarımdan kan sızıyordu. Tadını alabiliyordum. Acı bir zehir gibi bedenimi yok ediyordu. Ya da bir asit gibi eritiyordu bedenimi, en azından ben, öyle olduğunu düşünüyordum. Vücudum yanıyordu. Kalbimde ki ağrı dayanılabilinecek gibi değildi. Neden?

"Nedeeennn?" çığlık attım titremelerimin arasından.

"Sakin ol kızım, geçecek, bitecek... Hepsi bitecek. Yalvarırım kendine gel..." Annem gözyaşları arasında bana yalvarıyordu. Onun ne dediğini idrak edemiyordum ama söylediği bir kelime aklıma takılmıştı.

"Hepsi bitti zaten, her şey bitti. Gitti" çığlıklarımın içinde öfkeli bir haykırıştı bu...

O benim tanrımdı. Benim için en kutsal şeydi. Tanrılar sorgulanmazdı ve ben ona hiç bir şey beklemeksizin taptım. O ve benim ayrılacağımızı hiç düşünmemiştim. Bizim için ayrılık yoktu. Yeryüzüne inen iki melektik... Gül ve dikendik... Sıcaktı sevgisi. Isıttırdı bedenimi nefesi bile.

Şimdi buz gibiydi her şey, boş ve soğuk. Donuyordum... Titriyordum... Bir romanın sayfalarını çevirir gibiydi yaşadıklarımız. Ucuza aşk romanlarından uzak. Her satırda kendine daha çok çekerdi kalbimiz birbirini... Ve artık ateşe vermiştik romanımızı. Bitmişti... Ateşlerin içine bende düşmüştüm. Yanıyordu bedenim... Acı haykırışlarla bağıırıyordu her bir parçam ve her parçam ayrı, ayrı özlüyordu... Aşkını, bedenini, gözlerini, onu... Ve her özleyiş beni ölüme mahkum ediyordu..

*Ve her gün, her gece aynıydı. Ta ki ben ölümümü beklemeye karar verene kadar. Ve sakinleştirici iğneler içimde bir şeyleri, az da olsa durdurana kadar..
2 yıl süren ölü bir hayat. Bir odanın içinde, ölümün tatlı huzurunu bekleyen bir hayat...*

Sabah uyandığımda yine her şey aynıydı. Değişen bir şey vardı ki ailemin gözlerinde gördüğüm mutluluk ışıltısı. Az da olsa kendilerini toparlayabilmişlerdi. Biliyordum ki gün geçirip, yeni gün döndüğünde ve ben rolüme devam ettiğimde onların mutluluğu artacaktı. Benim mutlu olmam ise imkânsızdı!

Kahvaltı için aşağıya indiğimde, annemin neşeyle kahvaltı hazırladığını gördüm. Ne? O şarkı mı mırıldanıyordu? Buna sevinmişim. Amacımda bu değil miydi zaten? Yüzümdeki acıyı silemesem de en azından bu kadarı da onları mutlu etmeye yetiyordu.

"Yardım etmemi ister misin?"

"Hayır, kızım. Geç otur, yumurtan soğumasın."

"Rafadan mı?"

"Başka nasıl olmasını bekliyordun?"

"Harikasin" Yine sahte bir gülümseme, sanırım hayatımın bundan sonrası böyle devam edecekti. Sahte gülümsemeler, sahte anlar ve sahte mutluluklar...

Mütemadiyen acılarım benimle yoğrulacaktı ama en azından gülümseyen iki çift göz beni ayakta tutacaktı. Ölmeyi diledim, ölümün bana gelebileceği kadar çabuk gelmesini, rol yapmak kolay değildi. Ve öldükten sonra onların acısını görmeyi ummuyordum.

"Kitabını bitirdin mi, baba?"

"Evet, kızım okumak istersen kitaplığımda."

"Evet. Teşekkür ederim."

"Önemli değil, bugün sahafçıların olduğu pasaja gideceğim, senin için bir kaç kitap almamı ister misin?"

"Çok sevinirim"

"Tamam. Benim tercihlerim mi? Yoksa özellikle istediğin bir şey var mı?" diye sordu nazikçe. Babam her zaman nazik bir adamdı.

Ama dudağını ısırması geç olmadı. Ne isteyebilirdim ki? Dışarıyla bağlantım kopmuşken yeni bir şeylerden haberim nasıl olabilirdi? Daha fazla canını sıkmak istemedim. Cevap vermek için yeterince uzun bir zaman geçmişti.

"Tabii ki senin tercihin" Gülümsedim, gülümsedi...

Babamın kitaplığından aldığım kitabın en sevdiğim yeri olan arka kapak yazısını okuyarak çardağa doğru ilerledim.

Zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım. Gerçekten sürükleyiciydi. Bir cinayeti araştıran dedektifin akıl almaz zekâsı ve kıyıda köşede kalmış ipuçlarını bir yapbozun parçalarını birleştirir gibi bir araya getirmesi beni içine çekmişti. Ama gözlerim henüz bu kadar yorgunluğa dayanmıyordu. Gözlerimi ovuşturdum... Belki de bir gözlüğe ihtiyacım vardı...

Aynı anda gözlerimin önünden geçenlere inanamadım. Tekrar ovuşturdum. Yo! Hayır! Kesinlikle hayal görüyorum. Bunlar uçan balonlar olamazdı! Nedense bir dejavu hissi daha yaşadım. Karşımda ki duvarın o şapşal adamı hatırlatan noktasından, balonlar bir bir havaya uçuyordu.

Yeşil, mavi, pembe, kırmızı... Tek tek havaya uçuyorlardı. Çok... Çok güzel bir görüntüydü.

Ama nasıl? Bu sorunun cevabını almam uzun sürmedi. Tabii ki dedim kendi kendime... Karşıma geçmiş elinde, belki elli tane uçan balon daha olan şapşal adam, yine duvarımızın üzerindeydi. Bana sırtlıyor, bir yandan da balonları tek tek uçuruyordu...

Ah! Bu adam kesinlikle akıl hastasıydı. Acaba bir tımarhaneden mi kaçmıştı? Gözlerimi fal taşı gibi açmış ona bakıyordum.

"Hepsi sizin için" dedi, gülümseyerek ve heyecanla.

"Siz hala kapıyı kullanmayı öğrenemediniz anlaşılan."

"Böylesi daha rahat gibi..." omuz silkti.

"Anlıyorum... Doktorunuz nerde?"

"Ne doktoru?"

"Psikologunuz yani." Dedim, sinsi bir sırıtışla.

"Ah, kalbimi kırıyorsunuz." Dedi. Alay ettiği belliydi. Aslında ben de eğlenmediğimi söyleyemezdim. Bir anda, bir sesle irkildim...

"Aylin, neler oluyor?" dedi babam, o gür sesiyle. Ben, tam açıklamamı yapmak için adama başımı çevirdiğimde, adam sendeliyor, ayakta durmaya çalışıyor, bir eliyle de balonlara hâkim olmaya çalışıyordu.

En sonunda ikisine de hâkim olamadı... Balonlar elinden kaçtı ve kendisi de geriye doğru düştü. Kahkaha atmaktan kendimi alıkoyamadım. Sinirlerim bozulmuştu sanırım. Belki de gerçekten komik olduğu için gülüyordum. Ama kahkahamın sesi kendime garip gelmişti. Ve içimden gelerek gülüyordum.

"Ahhh!" Ve bu çılgılıkta ondan geliyordu. Belki de bir yerlerini kırmıştı. Babam koşarak geliyordu ki;

"Ben, hallederim baba." Dedim, kahkahamın arasından. Babam bu kadar güldüğümü görünce müdahale etmedi. Ve şaşkın şakin bana bakarak eve tekrar girdi. Hemen yerimden kalktım ve gülümseyerek duvara doğru ilerledim.

Orada duran bir kütük aldım ve üzerine basarak duvarın diğer tarafında ne göreceğimi merak ederek baktım. Adam yerde yatıyordu.

"Hey? İyi misiniz?" diye sordum. Sesi çıkmıyordu.

"Beyefendi?" Yine ses yoktu. Bir anda gözlerini açtı ve elini başına götürdü.

"Bu gerçekten acıttı." dedi gülümseyerek ve aniden ayağa kalktı.

"Siz gerçekten delisiniz..." dedim, ben de gülümseyerek.

"Ah! Sizi gülerken görmek gerçekten güzel." dedi. Ayağa kalkıp, tam karşımda durana kadar ilerledi.

"Teşekkür ederim ama gülmek elde değil. Güldüğüm için üzgünüm ama komik görünüyordunuz." dedi, hala gülümsüyordum. Yüzü bir kaç santim ötemdeydi...

"Sizi güldürebildiysem ne mutlu bana... Ee? Beni içeriye davet etmeyecek misiniz?" diye sordu tek kaşı havaya kalkarak.

"Ne münasebet! Neden davet edeyim ki?" dedim, suratım yine asılmıştı. Bu adam ne istiyordu? Neden geliyordu? Karşımdaki budala adamın yüzü de asılmıştı.

"Hım... Anlıyorum tabii... Artık başka bir zaman" dedi ve hızla oradan ayrıldı. İnsan, bir iyi günler der! Kaba şey. Yoksa kaba olan ben miydim? Allah'ım bu adam kendimi

sorgulamama neden oluyordu sürekli. Şaşıırıp kalmıştım. Bir anda geldi ve bir anda gitti...

5.Bölüm

İtiraf...

Yine akşam olmuştu ve ben yine yatağımda acılarla kıvranıyordum. Nefret ediyordum gecedan. Beni yalnız bırakan, acılarımı vücuduma, düşüncelerime yayan gecedan, gözyaşlarıma engel olamadığım gecelerden nefret ediyordum.

Kalbimde açılan derin yaranın kapanacağı yoktu. Cerahat akıyordu, bütün bedenimi kaplıyordu. Kabuk bağlamasını beklemek yersiz olurdu. Her kapandığını sandığım yaranın yerine daha büyüğü açılıyordu. Kahretsin ki bu ilaçların bana bir faydası yoktu! Yeniden o ölü zamanlarıma dönmek benim için çaresiz bir ihtiyaçtı. Hiçbir şey anlamadan, hissiz bir beyin, beden ve ruh olmak çok daha kolaydı...

Sabah yine aynıydı. Artık hayatım böyle olacaktı. Annem ve babam alışverişe gitmişlerdi. Benim üzerime oturabilecek bir kıyafet almak için çıkmışlardı. Bunlar için hayat yeniden başlamıştı. Benim herhangi bir aktivite için çıkabilmem ise mümkün değildi. Bunun için kendimi hazır hissetmenin ne kadar zaman alacağını ise kesinlikle bilmiyordum. Ve beni neyin götürdüğünü bilemediğim bir nedenden, yine çardağa gitmiştim. Beklediğim bir şey mi vardı? Evet, kesinlikle vardı. Ve bugün sıçramayacaktım!

Aman Allah'ım havaya uçan serçelerden gökyüzünü göremiyordum bile... Her yer kuşlarla dolmuştu. Ötüşleri havayı sarmış kulağıma bir melodi gibi geliyordu. Bunu yapanın kim olduğunu tahmin etmek zor değildi. Ve tahminim de yanılmamıştı.

"Artık sizin bir deli olduğunuza şüphem kalmadı."

"Bahçenizde hiç kuş kalmamıştı. Bir eksiklik vardı. Daha güller var. Hem de her renkten. Gerçekten güzeller. Ama sizden güzel olamazlar. Daha önce sizin kadar güzel bir şey gördüğümü hiç sanmıyorum." Dedi..

Yine gülümsüyordu. Bir yandan da kuşları kafesten çıkarıyordu. Utanmıştım. Gerçekten çok utanmıştım. Yüzümün şimdi alıklarla yapmaya çalıştığım renkten çok daha koyu olduğunu biliyordum. Bu adam ne kadar açık sözlüydü böyle...

"Siz... Size bu hakkı kim veriyor beyefendi. Benim bahçeme gül veya kuş istediğimi nereden biliyorsunuz?" dedim. Ne söyleyeceğimi şaşırılmışım kelimeler ağzımdan kekeleyerek çıkıyordu. Kahretsin! Ona kızamıyordum bile...

"Bu kadar güzel bir bahçeyi böyle bakımsız bırakmanız içime sinmedi doğrusu. Bir saniye son kafestekileri de çıkarayım geliyorum."

Aman Allah'ım daha var mıydı? Ve gerçekten söylediği gibi bir kafes kuş daha saldı bahçemize. Ne kadar güzellerdi. Gerçekten fark etmemiştim, bahçemizde hiç kuş ötmüyordu...

"Siz gerçekten delisiniz." Dedim, kafamı iki yana sallayarak. Ve şaşkınca.

"Öyle diyorlar. Ama ben aldırmiyorum" dedi yine sırtıtarak. Neden bilmiyorum bu budala adama artık kızmak içimden gelmiyordu. Onu, bugün üzgün göndermeyi düşünmüyordum.

"Yoruldunuz. Bir bardak çay iyi gelir belki?" diye sordum çekinerek.

"Ah! Çok sevinirim. Zahmet olmasın?" sesi hem heyecanlı hem hevesli geliyordu.

"Yo, buyurun. Kapı açık, ben de çay doldurayım size." dedim ve çayı hazırlamak için mutfağa gittim. Geri döndüğümde çoktan sandalyelerden birine yayılmıştı.

"Rahatınızı bozmak istemem ama o ayanızı uzattığınız benim sandalyem." Dedim. Yine sinirlenmiştim. Hemen ayaklarını çekti.

"Upss. Affedersiniz."

"Sizin nezaketten hiç haberiniz yok mu?"

"Sizi görünce aklım başımdan gidiyor." Dedi, kayıtsızca. Yine susmuştum. Ne diyeceğimi bilemedim. Kıpırmızı olduğuma emindim.

"Buyurun... Afiyet olsun." dedim çay fincanını uzatarak. O gün, bu adamı hayatıma soktuğumu bir şekilde anlamamıştım. Saatlerce sohbet etmiştik. Hiç sıkılmamıştım. Artık gitmesi gerektiğini söylediğimde açıkça suratını asmıştı.

Ve artık her günüm aynı geçiyordu. Bu tanımadığım adam her gün geliyor, duvarımızın üzerinden bir şeyler uçuşturuyor ya da bırakıyor ve biz onunla saatlerce sohbet ediyorduk.

Gece acılarımı daha az hissetmeye başlamıştım. Çünkü düşüncelerim artık budala adamdaydı. Tabii ki unutmamıştım. Aslında unutmayı her şeyden çok istiyordum ama bu mümkün değildi. Yine de acılarım yerini gülümsemelere bırakıyordu çoğu zaman... Ve bir gün annem bu budala adama çay servisi yapıyordu...

"Arkadaşının ismini söylemeyecek misin bana Aylin?" dedi annem. O anda dondum kaldım. Adını dahi bilmiyordum. Daha önce annem ve babam kesinlikle bu budala adamın kim olduğunu bana sormamışlardı. Elbette her gün görüştüğümüz biliyorlardı ama tek bir soru dahi sormamışlardı. Neden? Nerdeyse iki hafta boyunca konuşuyorduk ve ne o bana adımı sormuştu ne de ben ona. Annemlerden onun burada olmasından hoşnut gibiydiler...

"Benim adım Sertaç. Çok memnun oldum. Aylin'le zorla arkadaş olmuş gibi oldum ama umarım rahatsız olmuyorsunuzdur." dedi. Aklındaki neyse direkt söylüyordu. Ve benim adımı

biliyordu. Buna şaşırmıştım. Adımı nereden biliyordu?

'Yo, hayır. Memnun oldum çocuğum.' dedi annem, garip bir gülümseyiş vardı yüzünde.

Yine Sertaç'ın beni ziyarete geldiğin günlerden biriydi. Zaten hangi gün gelmiyordu ki? Sonbaharda olduğumuz için artık yağmurlarda artmıştı ve biz yine çardağın altında saatlerce sohbet ediyorduk. Yaşı yirmi dördtü. Benden iki yaş büyüktü. Oldukça da yakışıklıydı aslında. Ona sürekli sorular soruyordum. Bana soru sormaması için uğraşıyordum.

Çünkü ona cevap vermek için düşüneceğim her şeyde 'O' vardı ve ben kalbimin ağrısının şiddeti azalmışken tekrar su yüzüne çıksın istemiyordum. Sertaç'ta sanki biliyormuşçasına bana hiç bir şey sormuyordu. Benimle tanıştığı gün gittiği görüşmeden olumlu sonuç alamamıştı aslında. Eli de yanmamıştı bunları sadece beni tekrar görebilmek için yapmıştı. Bunun nedenini anlayamamıştım. Her söylediği itiraftan sonra ona garip garip bakıyordum.

'Hala anlayamadın değil mi?' diye sordu bir gün. Yağmur şiddetli bir şekilde yağıyordu. Ve ben yine ona anlamamış gözlerle bakıyordum.

'Neyi?' diye sordum şaşkınca. Şaşkındım çünkü neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

'Bütün bunlar ne için? Neden buradayım? Seni görebilmek için neden sana yalan söyledim? Bunların bir nedeni var Aylin' dedi, kaşları havaya kalkmış, gözleri sanki bana sorularının cevabını biliyormuşum ve hatırlamam gerekiyormuş gibi parıldıyordu.

'Nedeni mi var? Ben bunları senin aklının bir kaç tahtası eksik olduğu için yaptığını düşünüyordum.' dedim alay ederek ve yüzüme muzip bir gülümseme yerleştirerek. Ama karşımda çok ciddi bir şekilde duruyor ve sadece gözlerimin içine bakıyordu. Bir an konuşmadı. Sadece yağmurun çardağa vuran sesi geliyordu...

'Seni seviyorum. Seni tahmin edebileceğinden çok daha fazla seviyorum. Daha o ilk günden. Nasıl oldu bilmiyorum ama sana çok fena tutuldum. Beni kendine esir ediyorsun. Senin için her şeyi yaparım. Her şeyi.' dedi bir solukta ve başını yere eğdi.

Sanki her şeyin farkındaydı. Biliyordu acılarımı... Biliyordu onu kabul etmeyeceğimi...

Ve ben bu itirafından sonra şok olmuştum. Hiçbir şey söyleyemiyordum. Her şeyden önce kalbimi bir başkasına nasıl açabilirdim ki yeniden. Ya da bu işe yaramaz kalp ona ne verebilirdi ki. Evet, iyi bir adamdı. Belki beni seviyor da olabilirdi. Ama her şey o kadar çabuk olmuştu ki... Yanından hızla kalktım ve yağmurun altında eve doğru yürümeye başladım. Arkamdan oda kalktı ve bana seslendi.

'Aylin?'

Yağmur hızla yağıyor ayakkabımın içine kadar ıslanıyordum ama yine de durdum. Arkamı dönemedim. Onun da yağmurun altında durduğuna emindim. Ama arkamı dönmeye korkuyordum. Ona ne diyebilirdim ki? Onunla bu kadar güzel vakit geçirirken... Şimdi beni sevdiğini söylemesi... Her şeyi berbat edecekti...

'Aylin... Beni sadece biraz dinle. Seni seviyorum. Evet, hem de deliler gibi. Belki abuk olduğunu düşünüyorsun ama inan nasıl olduğunu anlamadım. Her Şey bir anda oldu. Gözlerin beni ilk günden yaraladı. Acıyı hangi göz bu kadar güzel taşırdı ki. Ne olduğunu bilmiyorum ama canının yandığını biliyorum. Bana güven. Beni, benim seni sevdiğim gibi sevmek zorunda değilsin! Ama lütfen kestirip atma. Seni mutlu edeceğimi biliyorum..Ve bunu yapabilirim. Sadece korkma ve bana güven. Seni çok seviyorum...' dedi, sesi acı doluydu.

Her Şeyin farkındaydı. Yıkık, virane olduğu mu anlamıştı. Neden olduğunu bilmese de anlamıştı. Acım somuttu. Elle tutulur gibiydi. Anlamaması mucize olurdu zaten. Bende güzel rol yaptığımı düşünmüştüm. Ona cevap verememiŐtim... Yine eve doğru hızla yürüdüm kaçarcasına...

Akşam olup odama çekildiğimde aklımda sadece Sertaç vardı... Ne yapmam gerekirdi? Artık benimle grŐmemesini mi söylemeliydim. Ama kendimde bu cesareti bulamıyordum. Beni hayata bağlamıştı sanki. Onun yanında glebiliyordum. Ama eğer onu kabul edersem bu, onun için de bir yara olurdu. Başkasına ait bir kalbi nereye kadar sevebilirdi ki?

İlalarımдан sadece bir tanesini aldım. Artık bir tane de yetiyordu. Sertaç'la grŐtğmden beri rahatça uyuyabiliyordum. Uyku bana geldiğinde kendimi ona bıraktım. Bu işi daha sonra düşünecektim. Belki de onu artık grmemeliydim...

Gözlerimi açtığında, merdivenlerden yukarı çıkan ayak sesleri duydum. Odamın kapısından geçen ayak sesleri durdu. Kapının altında sızan ışıktaki ayakların gölgelerini görebiliyordum ve sonra yine ilerledirler.

'Bu taraftan, buyurun' dediğini duydum babamın nazik bir tonla.

Kim gelmişti? Merak beni iyice sarmıştı. Yatağımdan hızla kalktım ve üzerime sabahlığımı geçirdim. Yavaş adımlarla kapıya doğru ilerledim. Sesler uzaklaŐtığında da odamın kapısını yavaşça açtım.

'Seni neden davet ettiğimizi merak ediyor olmalısın.' diye sordu babam.

'Aslında tahmin ediyorum. Ama açıkça neden olduğunu bilmiyorum tabii ki.'

Allah'ım bu olabilir miydi? Bu Sertaç'tı ve ailem onu davet etmişti. Daha da ilerledim. Neden ağırdıklarını merak etmiştim... Onların neyin buna ittiğini bilmek istiyordum. Onun bana açıldığını mı duymuŐlardı? Sanmıyordum...

'Senin kızımıza olan ilgini görmezden gelmek imknsız...' dedi babam, sesi ciddiye.

'Bunu saklama gereği duymuyorum zaten. Onu seviyorum. Bunu ona da söyledim. Ama beni isteyip istemediğini bilmiyorum. Bana hiç bir Şey söylemedi. Hemen bie cevap beklemiyordum zaten' dedi. Sesi kendinden emin çıkıyordu.

'Sertaç, Aylin'in içinde bulunduğu durumun farkında olmayabilirsin. Şu anda uyuyor. Bu, aldığı ilaçların etkisiyle... Bu yüzden seni bu saatte davet ettik. Sana açıklamak istediğimiz Şeyleri duymasını istemiyoruz.' dedi annem kaygıyla.

'Ne olduğunu tabii ki bilmiyorum ama acı çektiğini biliyorum. Gözleri ve yüzündeki acı beni

mahvediyor... Sizi dinliyorum.' ' dedi Sertaç olgunlukla.

'Aylin, büyük bir sarsıntı geçirdi. Seninle ilk tanıştığı güne kadar hayattan kopuk bir ceset gibi yaşadı. Gözlerimizin önünde iki yıl boyunca eridi, tükendi... O gün bizim konuşmalarımızı duymuş olacak ki. Hayata döndü. Daha doğrusu en azından bize bu şekilde oyun oynuyordu. Biz de oyununu bozmadık. Onu hiç bir şeyin üzmesine bir daha asla izin vermem. Gündüzleri gülümsüyor. Geceleri hıçkırıklarla ağlıyordu. Ama seni tanıdığından beri bu hıçkırıkları duymuyoruz.' dedi annem. Sesinde bir gülümseme mi vardı?

Sesinde ayrıca bir memnuniyet de vardı. Her şeyin farkındaydılar, kimseyi kandıramamıştım... Sertaç hiçbir şey söylemedi ve annem devam etti...

'Eğer kızım ile bir ilişki yaşamak istiyorsan. İlk önce onu asla ama asla üzmeyeceğini bilmelisin. En ufak bir şeyde bile... Asla! Eğer kendine bu konuda en ufak bir şüphe duyuyorsan, şimdi anında git. Çık ve bir daha gelme...' dedi annem. Öfkelenmişti.

'Böyle bir şey olmayacağına sizi temin ederim. Onu üzmemek değil, mutlu etmek istiyorum. Beni ilk gözlerindeki acı, ona çekti. Böyle bir güzelliği, bu kadar acı içinde bırakan şey neyse nefret ettim. Ona o anda, ona aşık oldum. Aylin'i seviyorum ve onu mutlu edebilirim.' dedi Sertaç, yine kendinden emin çıkıyordu sesi. Ve içindekileri saklama gereği duymadan rahatça söylüyordu.

'Umarım... Çünkü Aylin'in de senin yanında mutlu olduğunun farkındayız. Rol değil, gerçekten gülebiliyor ve bu bizi mutlu ediyor... Ama bilmen gereken bir şey var. Asıl önemli olan da bu!' dedi annem, babam artık konuşmuyordu.

'Sizi dinliyorum efendim.' dedi Sertaç saygıyla.

'Aylin ve Anıl...' Anıl derken zorlanmıştı. İsmi duymak kalbindeki yaraya tuz basmaktı. Bedenimin irkilmesine engel olamadım. Sanki bir mancınık çarpmıştı...

'Anıl, kızımızı bu hale getiren kişi. Onlar tanıştıklarında daha beş yaşındaydılar. Sana her şeyi en başından anlatmak istiyorum. Çünkü bunları bilmelisin. Neyle karşılaşacağını bilmelisin. Aylin'in yarası, acısı çok büyük, bir insanın başka bir insanı bu kadar yıkması belki normal değil... Neyse... Bir gün yan tarafımıza taşınan komşumuzu çaya davet etmiştim...

Daha o zamandan birbirlerinden hiç ayrılmayacaklarını anlamıştık. Garip bir şekilde ayrıldıklarında huzursuz oluyorlar. Yemeklerini beraber yiyorlar, öğle uykusuna beraber yatıyorlardı. Beraber oynuyorlardı. Sadece gece uykularını birbirlerinden ayrı geçiriyorlardı. Bazı geceleri de beraber uyuyorlardı. Ayırmak oldukça zordu. Bu bize her zaman garip gelmişti. Sanki ayrı bedendeki tek bir ruh gibiydiler...'

Annem beynimden hiç çıkmayan hatıralarımı anlatırken ayaklarım duyduğlarıma ve bu acı özleme dayanamadı. Olduğum yere çöktüm. Dizlerimi kendime doğru çektim ve kollarımı etrafına doladım. Hıçkırıklarımı duymamaları için bileğimi dişlerimin arasına aldım ve acıyla

birbirine bastırdım ve annem devam ettikçe ben yıllar öncesine gidiyordum.. Acı içinde kıvrılırken beynimde yaşadıklarımız canlanıyordu...

6. bölüm

Zamanın Silemedikleri.....

"Sen hangi okula gideceksin?" diye sordu Anıl. Yine peltek konuşuyordu. Daha yedi yaşındaydık. Bahçemizde, evin arka tarafında kalan kısmında bizim için yaptırdıkları kulübe de oynuyorduk.

"Annem buradaki okula yazılacağımı söyledi"

"Olamaz, annem beni Üsküdar'da ki okula yazdıracaklarını söyledi" dedi. Yüzünü asmış dudaklarını büzmüştü.

"Senden ayrı bir okula gitmek istemiyorum."

"Üzülme, her zaman ki taktiğimizi yaparız bizde.." demiştim onu yanağından öperken ve tabii ki her zamanki gibi işe yaramıştı. Evde üç gün boyunca çığlık atarak ağlamıştım. Anıl ise erkekler ağlamaz deyip susmayı ve evdekileri eşyaları kırıp dökmeği denemişti ve biz amacımıza ulaşmıştık.

Aynı okul, aynı sınıf ve aynı sırada oturmayı başarmıştık... Okumaya o benden daha önce geçmişti. Ve ben bu duruma oldukça üzülmuştüm. Çardağımızda bana okumayı öğretmeye uğraşıyordu ama ben bir türlü anlamıyordum. Gözyaşlarım akmaya başladığında onun da üzüldüğünü biliyordum...

"Üzülme lütfen, hem Serra teyze öğretmen, o sana çabucak öğretir. Bir tek ben geçtim sadece okumaya ikinci sen olursun..." dedi. Ama ben hala ağlıyordum.

Bana yaklaşıp ilk önce gözyaşlarımı sildi. Ve daha da yaklaşıp çenemden öptü.

İlk öpüşmemizdi. Yani teknik olarak... Ama ikimizin de utançtan yanakları kıpkırmızı oldu. Kaçar gibi eşyalarını çantasına alelacele tıktırıp, gitmişti. İki gün boyunca birbirimizi görmemiştik. Hafta sonu tatilindeydik. Tatilin bitmesini ve okula gitmeyi öyle çok istiyordum ki... Biliyordum, benim gibi utanıyordu. Ama onu çok özlemiştim ilk defa bu kadar uzun görüşmemiştik.

Pazar akşamı odamın kapısı tıklandığında onun olduğunu biliyordum. Dayanamamıştı. Koşarak kapıyı açtım. Karşımda başı yere eğilmiş bir vaziyette duruyordu. Elinden sıkıca tutup içeriye çekmiştim. Hareketim karşısında başını kaldırıp bakmıştı...

"Özür dilerim. Ama sen bana kızmadın mı?" dedi yine o peltek konuşmasıyla, böyle konuşması hoşuma gidiyordu. Ona sıkıca sarıldım.

"Hayır kızmadım tabii ki..." dedim.

O iki gün en uzun ayrılığımız olmuştu. Yaz tatillerinde bile ya onu biz götürüyorduk ya da ben onun ailesiyle birlikte gidiyordum. Ayrı kaldığımız zamanlar sadece gecelerdi. Küçükken bazen geceleri de birlikte uyuyorduk. Sabaha kadar ellerimizi ayırmadan... Ama yaşımız ilerledikçe gece kalmalarını kesmiştik ya da kesmek zorunda kalmıştık.

İlköğretim boyunca hep birlikteydik. Hiç ayrılmadan... Lise zamanı gelip çatığında Anadolu Lisesi sınavlarına girdik. Ayrı okullar da girmiştik sınava ama sınavımız biter bitmez yine birbirimizi bulmuştuk. Tercihlerimizin sıralarını bile aynı yapmıştık ki aynı okula gidelim...

Sınav sonuçlarını heyecanla bekliyorduk ve o gün gelip de sonuçları elimize aldığımız da en iyi liseleri kazanmış olmanın sevinci yerine, bir üzüntü kaplamıştı içimizi. Yüzümüz asılmış, canımız sıkılmıştı. Tercihlerimizi bile aynı sırada yapmamıza karşın, puanlarımız bile aynı olmasına rağmen ayrı okulları kazanmıştık.

"Kahretsin" dedi Anıl sonuçları odanın bir köşesine fırlatırken.

Biz yine kendi çözümümüzü yaratmıştık. Ailelerimize haber vermeden Kadıköy Moda'da bir liseye kaydımızı yaptırmıştık. Normal liselerden daha üstün bir liseydi... Kayıt işlemi o kadar kolay olmamıştı ve tabii aynı sınıfa gitmek istememiz... Anıl'ın okul müdiresiyle biraz tartışması ve yıllardır araba almak için biriktirdiği parayı bağış olarak vermesi sonucunda kaydımız yapılmıştı.

"Bütün parayı vermek zorunda değildin! Sen yıllarca biriktirdin o parayı. Başka bir okula da bakabilirdik" dedim. Ellerimiz kenetli okuldan dışarı çıkarken.

"Hiçbir şey her günümü senin yanında geçirmekten daha önemli değil. Yine biriktiririm" dedi omuz silkerek.

Bal rengi gözleri, gözlerimi deliyordu. Eliyle yanağımı okşayıp diğer yanağıma öpücük kondurdu. Gülümseyişi sıcacıktı. İçimi ısıtıyordu.

"Ve ailelerimize kazandığımız o süper liselere kayıt olmadığımızı açıklarken, gidebileceğimiz en iyi okulu seçmemiz gerekiyordu. Ve burası çok iyi bir okul" dedi.

Elini yüzümden çekmişti. Tekrar yürümeye başlamıştık. Tüm parasını kaybetmesi onun umurunda değil gibi görünüyordu. Ben ondan çok da fazla üzül müştüm.

Akşam durumu anne ve babalarımıza açıklamak pek de kolay olmamıştı. Ama birbirimizden ayrılmayacağımızı bildiklerinden, söyledikleri her kelimeyi kulak arkası yapacağımızı da düşündükleri için tepkileri çok da büyük olmamıştı.

Zaman hızla geçerken aşkımız daha da alevleniyordu. Çocuksu duygularımızdan çok daha yoğun duygular içerisine düşmüştük. Lisenin bitmesine, bu yılı saymazsak, kazasız belasız atlatırsak, bir yıl daha vardı...

"Seni çok seviyorum aşkım" dedi. Gözleri, gözlerimi delip geçerken, benim başımın dönmesi ve erimem artık alıştığım bir durumdu ve ben hangi derste olduğumuzu bile unutmuştum.

"Bende seni çok seviyorum aşkım" diye karşılık verdim fısıltıyla. Birbirimize gülümsüyorduk. Etrafımızdaki öğrenciler, öğretmen yok olmuştu sanki. Sadece ikimiz vardık. Elini yanağıma koyduğunda, vücudum anlayamadığım tepkiler veriyordu. Daha önce hissetmediğim şeyler hissediyordum. Sanki ateşe atılmış gibi yanıyordum...

Artık, önceden dikkatimi çekmeyen şeyler, şimdi aklımı zorluyordu. Vücudu gelişmişti. Çocuksu görüntüsünden sıyrılmıştı. Gece yaptığı ağırlık çalışmaları kaslı bir yapısı olmasını sağlamıştı.

Bazı günler okula geç kaldığında onu almaya gidiyordum. Vücudunun üst tarafını, alelacele gömleğini giymeye çalışırken ve bana gülücükler gönderirken izliyordum. Mükemmel bir vücudu vardı. Bende tabii aynı kalmamıştım. Düzgün bir fiziğim vardı. Onun da benim hakkımda böyle düşünceler içine girip girmediği merak ediyordum.

Sıramızdan gelen sert sesle irkildik ve pozisyonumuzu değiştirdik. Kafamızı yukarı kaldırdığımızda öğretmenimizin çatılmış kaşları ve gözlüğünün üstünden bakan gözleriyle karşılaşmıştık. Elindeki cetvelle sıraya sert bir şekilde vuruyordu.

"Sıralarınızı, hatta gerekirse, sınıflarınızı ayırmaya beni mecbur etmeyin. Ders dışında ne haliniz varsa görün ama dersi dinleyin lütfen." dedi sinirle.

"Özür dileriz öğretmenim" dedik aynı anda.

Sınıftaki diğer öğrencilerin kıkırdamalarını duyduğun da Anıl sert bir bakışla onları susturmuştu. Çok fazla arkadaşımız yoktu. Hatta hiç yoktu. Birbirimize yetiyorduk. Kabuğumuza kimseyi almak istemiyorduk zaten. Anıl'ın dersleri benden daha iyiydi. Geri kaldığım ve anlamadığım her dersi bana ayrıca çalıştırıyordu. Parlak bir zekâsı vardı.

"Yine mi anlamadın hayatım?" dedi gülümseyerek.

"Dikkatimi dağıtıyor sun."

"Ben sana konuları anlatmaya çalışırken nasıl dikkatini dağıtabilirim?" diye sordu kıkırdamalarının arasından.

Biliyordu zaten nedenini, sadece benim dudaklarım arasından dökülmesini istiyordu. Utanarak başımı öne eğdim. Yıllarımız beraber geçmişti ama bu şekilde açıklama yapmak yine de utandırıcıydı. Yüzünün güzelliğini izlemekten, sesinin katmanlarında kaybolmaktan, çekiciliğine kapılmaktan anlattığın hiç bir şeyi anlamıyorum. Nasıl derdim?

Eliyle çenemi tutup yukarı kaldırdı. Yüzüme düşen saçlarımı nazikçe çekti. Ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Tabii ki karşılığını vermiştim. Onun bal tadındaki dudaklarından kendimi ayırmak zordu. Midemde bir kıkırdama oluyordu her seferinde. Nefessiz kaldığımız anda dudaklarını çekti.

"Ah! Şimdi anlamamı asla bekleyemezsin işte. Aklım başımdan gitti." dedim gülümseyerek ve kızarak.

"Öyle mi?" dedi, ses tonu çok farklı geliyordu yumuşacık, derinden...

Tekrar dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Bu, bir önceki öpücüğünden çok daha farklıydı. Daha arzulu ve daha istekli... Ellerim karışık kömür karası saçlarında dolanıyordu. Kapıya vurulduğunda bir anda irkildik ve ders çalışma moduna anında döndük. Ama yüzümün kızarıklığını nasıl açıkladım bilemiyorum.

"Evet" Ah! Sesim ne kadar acayip çıkmıştı öyle? Nefes alışlarımı normale döndürmek için derin bir nefes aldım

"Şişş, sakin ol, cinayet işlemedin" dedi. Oldukça rahattı. Haklıydı... Annem içeri girdi.

"Size kurabiye getirdim. Saatten haberiniz yok, yemeğe de inmediniz. Acıkmışsınızdır."

"Teşekkürler Serra teyze. Aslında kurt gibi acıktım. Senin bu kızından şikâyetçiyim beni hiç dinlemiyor. Bir de aç bırakıyor" dedi muzip bir gülümsemeyle. Dirseğimle karnına setçe vurdum.

"Ah! Bir de dayak yiyoruz üstüne üstlük"

"Sen çok fazla konuşuyorsun. Biraz gaganı kapasan"

"Hadi çocuklar ara verin hem didişmeye hem de derse, biraz midenize bir şeyler girsin. Aç karınla bir şey anlamazsınız zaten" dedi annem. Çaylarımızı ve kurabiyeleri bırakıp çıktı.

"Çok kötüsün. Annemin yanında beni utandırıyorsun" dedim suratımı asarak.

"Seninle tartışmayı isterdim ama kurabiyeler harika" dedi çoktan iki tanesi ağzına atmıştı bile...

"Annen sana öğretmedi mi ağzında bir şey varken konuşulmaz?" dedim hala sinirliydim.

"Ye..Yee.."

"Yuhhh! Bir tane daha sığdıramazsın oraya" dedim, kıkırdıyordum. Görüntüsü çok komikti.

"Emm.. Mm.. İssin.. "dedi ve bir tane daha attı ağzına.

"Ne? Anlamıyorum." Dedim, gerçekten anlamamıştım. Beklemem için işaret parmağını kaldırdı. Çayından bir yudum aldı.

"Sığdırdım ama itiraf etmeliyim bir ara yutamayacağımı sandım." dedi gülümseyerek. "Ve şimdi tatlımı yemek istiyorum" dedi, bana bakıyordu uzun kirpiklerini altından. Annemin getirdiği tepsiye baktım istem dışı...

"Tatlı mı, ne tatlısı?" diye sordum.

"Tam karşımda duruyor" dedi ve beni kucağına alarak döndürdü. Çıglık attım beni yatağa fırlatırken. Hızla yanıma uzandı ve ağzımı kapadı.

"Şşşş..Yalnız değiliz unuttun mu?" dedi kısık bir sesle..

"Senin yanında her şeyi unutuyorum" dedim, nefes nefese kalmıştım.

Anıl'ın eve gitme vakti gelene kadar küçük yatağında sohbet etmiştik. Konuşacaklarımız hiç bitmiyordu. Eve giderken her zaman içimde bir sızı oluyordu. Hâlbuki yandaki evde kalıyordu.

Günler birbirini takip ederken benim ona olan bağım daha çok artıyordu. Daha ne kadar yoğun yaşayabilirim ona olan aşkıma merak ediyordum.

"Emin misin kızım? Gitmeyebiliriz" dedi annem. Sömestr tatilinde ki okul gezisi için annemi görevlendirmişlerdi. Babam için de bilet almıştı annem. Bir gezinin ikisine de iyi gelebileceğini düşünmüştü. Beni de götürmek niyetinde olması benim gitmek isteyeceğim anlamına gelmiyordu tabii...

"Tabii ki eminim ve gideceksiniz. Hem Anıl yanımda olacak her zaman." Dedim kayıtsızca omuz silkererek. Bir hafta Anıl'la baş başa kalmak çok güzel olacaktı.

"Neden hala Anıl'lar da kalmak istemediğini anlamıyorum?" dedi annem, hafif bir kızgınlık vardı tonunda.

"Annecim, rahatsız olurum biliyorsun. Anıl bizde kalacak zaten. Yalnız değilim" dedim. Fikrini değiştirmesini isteniyordum ve Anıl'a herkesten çok güvendiklerini de biliyordum.

"Peki tamam. Yemek yapmıştım. Para da bıraktık. Herhangi bir ihtiyacında Elif teyzene gidebileceğini biliyorsun. Zaten sizi sürekli kontrol edecek" dedi imalı bir bakış atarak.

Buna hiç şüphem yoktu! Biricik oğlunu o kadar zaman yalnız bırakmazdı. Annem ve babam yola çıkmadan önce en az yüz kere yapmam gerekenleri, kontrol etmem gerekenleri hatırlatmışlardı. Sanki ufak bir çocuktum. Neden hala büyüdüğümü kabul etmiyorlardı. Sonuçta on sekiz yaşına bir kaç ay kalmıştı ve tabii Anıl'ın da öyleydi. Anıl, annemleri uğurladıktan sonra buraya gelecekti. Onun da benim kadar heyecanlı olduğunu biliyordum. Sonuçta ilk defa bu kadar uzun bir zaman ve yalnız kalacaktık.

Mutfakta annemin yaptığı yemeklerin yanına salata yapmak için mutfak önlüğünü taktım ve sebzeleri yıkamaya başladım. Bir yandan da şarkı mırıldanıyordum. Arkamdan biri kollarını belime dolamıştı.

7. Bölüm

Yerine sevemem...

Korkmamıştım, kim olduğunu gayet iyi biliyordum. Elimdeki bıçağı yan çevirdim. Yüzünün yansımalarına baktım. Boynumdaki saçları çekip dudaklarını bastırdı. Gülümsüyordu, muzip bir gülümsemeydi.

"Kolay gelsin," dedi dudaklarını bedenimden ayırdığında.

"Teşekkürler. Hadi bakalım masayı kurmak sana düşüyor. Ben salatayı hazırlayana kadar eksiksiz kur, lütfen" dedim.

"Offff.."

"Sızlanma. Hayat müşterektir."

"Bunu bir yerlerden duymuştum" dedi ve kollarını belimden çekip, masayı kurmaya başladı.

Yemek boyunca aralıksız sohbet etmiştik. O hayatımdaki en güzel şeydi. Bir ara ikimizde konuşmadık. Sadece öylece birbirimize bakıyorduk. Gözler bazen anlatırdı her şeyi... Sıcak, derin... Bir kıvılcım vardı önce, sonra giderek büyüdü gözlerinde yoğun ifade. Dudakları kıvrılmadan da gülebilirdi insan, sadece gözleriyle, ya da 'Seni seviyorum' diyebilirdi.

"Seni seviyorum." dedi, gözlerinin anlattığına sözcükler eşlik etsin diye.

"Seni seviyorum." dedim. Sandalyesini benimkine yaklaştırdı ve başımı göğsüne yasladım.

"Bu gece ödev yapmasak, senin için problem olur mu?" diye sordu. Sonuçta tatildeydik ve ödev yapacak bir sürü vaktimiz vardı. Başımı iki yana salladım.

"Tabii ki hayır." dedim sözlerine inanamayarak.

"Ama Serra teyze öyle düşünmüyor. Bana bu geceden itibaren ders yapmamızı söyledi" dedi. Kıkırdıyordu. İkimizin de buna uymayağından emindi.

"İstersen yapalım. Benim için bir problem yok" dedim. Bir yandan da kendi kendime gülümsüyordum.

"Deli değilim. Seninle uzun zamandır ilk defa yalnız kalacağım ve ders çalışacağım" dedi.

Ve bir puf sesi çıktı dudaklarından. Homurdanıyordu.

"Ee... Bir planın var mı?" diye sordum, başımı ona çevirdim ve gözlerine içine baktım.

"Sence?"

"Bence var."

"Yanlış tahmin. Akışına bıraksak." dedi göz kırparak.

"Olabilir."

Sonra aklına bir şey gelmiş gibi kıpırdandı. Beni nazikçe kendinden ayırdı ve elimi tuttu. Ayağa kalktı, beni çeğiştiriyordu. Nereye gidiyor olduğumuzu merak ettim.

"Hey, nereye gidiyoruz?"

"Burası senin evin, hala anlayamadın mı?" diye sordu. Büyük salonumuzun kapısına gelmiştik.

"Burada ne işimiz var?"

"Göreceksin."

"Merak ettim."

"Çok sabırsızsın."

"Biliyorum."

Salona girdiğimizde. Büyük müzik setinin yanına gittik.

"Ah kahretsin! Hemen geliyorum" dedi. Elimi bırakıp hızla koşmaya başladı.

"Hey... Neler oluyor?" Merdivenlerden üçer beşer indiğini duydum.

"Dikkat et düşeceksin!" diye bağırdım arkasından. Ama duyup duymadığına emin değildim. Aradan çok zaman geçmişti. İyice meraklanmıştım. Giriş kapısından gelen sesi duyunca bir anda irkildim. Merdivenlerden yine koşar adım çıkıyordu. Ah! İşte benim aşkım tam karşımdaydı.

"Nerelerdesin? Yarım saat oldu" dedim. Yüzümü buruşturmuştum.

"Abartma. Sadece beş dakika oldu." dedi.

"Tamam, bana yarım saat gibi geldi. Nereye gittin?" diye sordum. Elindeki cd yi havaya kaldırdı.

"İşte bunu almak için gitmiştim" dedi. Derin bir nefes verdi önce...

"Bunu senin için doldurdum. Ama evde unutmuştum. Sanırım biraz heyecanlıydım. Dinlemeni istiyorum" dedi ve cd yi cdçalara yerleştirdi. Bu müziği biliyordum. Gökhan Kırdar, Yerine Sevemem... Çok güzeldi...

Beni elimden tutarak babamın büyük koltuğuna doğru sürükledi. Sürükledi, çünkü ben şarkıya o kadar kendimi vermiştim ki yürümeyi dahi unutmuştum. Çok güzeldi ve benim için doldurulmuştu. Yürüyemediğimi anlayınca beni kucağına aldı ve babamın büyük koltuğuna geldiğimizde yine kucağından indirmede. Onun dizleri üzerinde oturuyordum. Huzur vericiydi kollarının beni sarmalaması... Başımı göğsüne yasladım, elleri saçlarımı okşuyordu. Şarkı sürekli bitip, tekrar başa sarıyordu. Arada bir şarkıya eşlik ediyordu ve kolları beni daha sıkı sarıyordu. Eğilip saçlarımı öptü...

"Sakin beni bırakma, sakın" dedi fısıltıyla...

"Asla! Ölüm bizi ayırana dek seni asla bırakmam" dedim. Kedi gibi daha çok sokulmuştum yumuşak, mis kokulu güven veren tenine. Kollarının altından belini sardım. Oda kollarını bana sarmalamış öylece oturuyorduk. Gözyaşlarıma engel olmamıştım. Damlalarım açıktaki göğsünün üzerine düştü. Elini anında çeneme koydu ve başımı yukarı kaldırdı.

"Ağlıyor musun?"

"Hayır."

"Ağlıyorsun. Neden?"

"Her zaman hüznle ağlanmaz öyle değil mi? Şu anda çok mutluyum ."

"Ağlama... Mutluluktan da olsa bana hüznü hatırlatıyor. Senin gözünden akan bir damla yaş beni kahreder. Sen sadece gül... Mükemmel gülümseyişinle gül..." dedi alınma bir öpücük kondurarak. Başımı salladım ve ona gülümsedim.

"İşte böyle. Meleğim" dedi ve biz sabaha kadar bir daha hiç konuşmadık. Öylece birbirimize dolanmış şekilde oturmuştuk... Gün kendini gösterdiğinde gözlerim kapanmak üzereydi. Aslında uyumak istemiyordum ama sanırım uyuya kalmıştım.

Uyandığımda odamda, yatağımın içinde yatıyordum. Anıl beni yatırmış olmalıydı. Ama o neredeydi? Odamdan dışarı çıktığımda müziğin hala çaldığını duydum. Adımlarımı sıklaştırıp, hızla salona doğru ilerledim. Kanepede öylece uzanmış, üstünü dahi örtmemişti. Üşütecek olmasından korktum ve onun için gidip bir örtü aldım.

Üzerini örttüm ve güzel yüzünü uyurken izlemeye başladım. Bu insan bana mı aitti? Onun kadar güzel bir şey bilmiyordum. Ellerimi yüzünün hizasında tüm hatlarını tenine değdirmeden gezdiriyordum. Uyandırmak istemiyordum. Onu öylece ne kadar izlediğimi bilmiyorum ama karnımın gurultusu artık çay koymam gerektiğini hatırlattı. Dudaklarına belli belirsiz bir öpücük kondurdum... Ayağa kalktım, tam mutfığa doğru gidiyordum ki elimden çekip beni anlayamadığım bir hızla yanına yatırmıştı.

"Uyuyan güzel, nihayet uyana bildiniz" dedi.

"Sen... Sen... Uyumuyor muydun?" dedim. Yanaklarım çoktan kızarmıştı bile...

"Hayır" dedi sırtıyordu...

"Çok... Çok.. ."

"Evet, çok ne?"

"Kötüsün..." yüzünü buruşturdu. "Bir o kadar da tatlı" Ona fazla uzun süre kızamazdım.

"Bilmem... Geldiğini duyduğumda gözlerimi kapadım. Ben uyurken neler yapacağını merak ettim" dedi. Yine sırtıyordu.

"Öğrendin mi bari?" dedim. Yanaklarım alev gibi yanıyordu.

"Ben hep uyumalıyım" dedi. Dudaklarıma öpücük kondururken...

Elleri yüzümü ezberlercesine dolanıyordu yüzümde, o kadar nazik ve yumuşaktı ki, yüzümü ellerine bırakmaktan alıkoyamadım...

"Bu anlar hiç bitmese" dedi fısıltıyla... "Hep böyle, beraberce kalsak..."

"Bu, şu zamanda mümkün değil. Belki ileride... Mesela üniversitede. Ama nasıl aynı okula gideceğiz hiçbir fikrim yok" dedim, yüzüm asılmıştı. Bir seneden daha az zamanımız vardı.

"Bunu şimdi düşünmeyelim, zamanı geldiğinde yapacak bir şey bulacağımızdan eminim" dedi ve benim karnım yine guruldadı. Yine utançla yüzümü eğdim...

"Hadi kalk bakalım, kahvaltı hazırlayalım. Ben de çok acıktım" dedi. Ama kendisi benden önce ayağa fırlamıştı bile. Beni tam kalkmaya çalışırken yine kucığına aldı ve mutfağa doğru ilerlemeye başladı. Merdivenlerden inerken, beni düşürmesinden korkmuştum...

"Biraz güvensene" dedi, kahkahalar atıyor, yine hızla iniyordu.

Mutfaka girdiğimizde birden beni yere bıraktı. Donmuş ve yanakları kızarmış bir şekilde kapıya bakıyordu. Ben de baktığı yere döndüm. Elif teyze tam karşımda duruyordu. En az Anıl kadar utanmıştım. Hatta ondan daha fazla... Hemen koşup kapıyı açtım.

"Günaydın Elif teyze... Hoş geldin."

"Tünaydın hayatım. Saatten haberin yok anlaşılan" sitem ediyordu.

"Sabah iki kere geldim ama duymadınız bile" dedi hafif bir kızgınlık tonu vardı sesinde. Gülümsedim utanarak.

"Uyuya kalmışım" dedim.

"Aslında ben uyumuyordum anne. Hangi ara geldin sen?" diye sordu Anıl. Elif teyze anında Anıl'ın sorusunu geçiştirdi.

"Size börek yaptım sıcak sıcak yiyin..." dedi gülümseyerek.

"Teşekkürler Elif teyze, otursana" dedim.

"Yo, işlerim var, gidiyorum. Akşama uğrarım."

"Gerek yok anne, kocaman insanlarız, ocağı kullanırken evi yakacağımızı düşünmüyorsun herhalde" dedi Anıl, sesi bıkkın çıkmıştı.

"Sizde bu akıl varken her şey olabilir" dedi Elif teyze kıkırdayarak...

"Tamam, anne sen yine de gelme. Rahat bırak bizi. Oldu mu, açıkça anlatabildim mi?" dedi Anıl sesi artık sinirliydi.

"Saçmalıyorsun Anıl, farkında mısın?" diye atıldım söze.

"Boş ver kızım takma, her zaman ki Anıl" dedi ve dışarı çıktı.

"Terbiyesiz."

"Ne? Haksız mıyım ama?"

"Annemlere anlatırsa görürsün."

"Hiç sanmam."

"Öyle olsun bakalım."

Kahvaltımızı yapıp bütün günü ara ara sohbet ederek ama daha çok çocuklar gibi oyun oynayarak geçirmiştik. Evin içinde bir o yana bir bu yana koşturuyorduk. Yemek saatleri umurumuzda değildi. Bir şeyler atıştırıp geçiriyorduk öğünü. Kitap almak için odama çıkmıştım. Tabii ki Anıl'da peşimden... Dünden beri üzerimde aynı kıyafetler vardı, artık değiştirmeliydim. Gece de olmuştu. Pijamalarımı dolaptan çıkardım.

"Giyineceksin sanırım, ben çıkayım" dedi Anıl.

"Gerek yok" dedim. "Kal lütfen" Aslında utanıyordum.

"Rahatsız olmazsan" omuz silkti. Mahcup görünüyordu.

"Senden mi? Hayır tabii ki! Daha önce birlikte banyo bile yaptık. Hatırlatırım" dedim.

"Hah! Beş yaşındaymışız o zaman ben hatırlamıyorum bile. Hem o zamanki vücudunla şimdi ki arasında büyük fark var ve o zaman hissettiklerimle şimdikiler arasında..." dedi bir mırıldanmayla.

"Neler hissediyormuşsun?" diye sordum merakla. Umursamıyormuş havası vermeye çalışıyordum. Tişörtümün eteklerinden tutup kaldırdım ve daha sonra da pantolonumun düğmelerini çözüp çıkardım. Ellerim titriyordu. Ve Anıl'ın nefesinin kesildiğini duydum.

"Nefesim kesilebiliyor mesela... Çok... Güzelsin" dedi, sesi kısık bir fısıltı gibi çıkmıştı.

Gözleri beni süzüyordu. Suratı domates bahçesine dönmüştü. Kahkahamı bastırmaya çalıştım, onu daha fazla utandırmak istemiyordum. Hemen pijamalarımı giydim ve yatağa bıraktım kendimi. Çok yorulmuştum. Yaslandığı duvardan yavaşça ayrıldı ve yanıma gelip uzandı. Vücudumu ona çevirmiştim. O da aynı şekilde bana dönmüştü.

Elleri yine saçlarımı okşuyordu. Ara sıra da yanaklarımı. Ellerini iki yanağıma koydu ve kendini daha fazla yaklaştırdı. Yavaşça dudaklarıma eğildi, dudakları dudaklarımı bulduğunda midem de yine kıpırdanmalar olmaya başlamıştı.

Beni her öptüğünde aynı duyguyu hissedecek miydim acaba. Yıllarımı bu insanla geçireceğimi biliyordum. Ellerim saçlarında dolandığında, dudaklarını boynuma kaydırmıştı ve eli sırtımda geziniyordu. Bunlar bizim için ilkti. Ve yaşadığım duyguları isimlendirmek imkânsızdı. Üzerinde ki gömleğin düğmelerini teker teker açmıştım. Daha önce Gördüğüm vücuduna dokunmak, hissetmek istiyordum. Ellerim göğsünde dolanıyordu. Ve düz karnında. Hafif bir inleme çıkmıştı dudaklarının arasından. Beni nazikçe kendinden uzaklaştırdı.

"Çok ileri gittiğimizin farkında mısın?" dedi nefes nefese.

"Sanırım" dedim hızla alıp verdiğim soluğumun arasından.

"Bu yanlış."

"Biliyorum."

"Sanırım ben gitsem iyi olacak."

"Hayır... Kalmanı istiyorum. Seninle uyumak istiyorum."

"Olmaz. Bu şartlar altında seninle kalamam. Ben diğer odada yatarım."

"Lütfen."

"Olmaz Aylin. İradem o kadar güçlü değil."

"Uslu duracağım. Söz."

"Lütfen beni zorlama. Senin uslu durmanla bir ilgisi yok zaten." Anıl'ın gözleri alev almıştı sanki. Ve yüz ifadesi bir anda sertleşmişti.

"Sadece yanımda kal ve uyuyalım. Olur mu?"

"Sana karşı koymam imkânsızdı zaten" dedi. Bıkın bir ifadeyle ve tekrar yanıma uzandı. "Teşekkür ederim" dedim ona gülümseyerek.

Ve bana sıkıca sarıldı. Ona arkamı döndüm. İstemesem de... Yoksa yine aynı duygulara kapılacaktım ve o yanımdan gidecekti. Bense bu geceyi nasıl olursa olsun onun huzurlu kolları arasında geçirmek istiyordum. Kolları beni sıkıca sarmıştı ve yine aynı şarkıyı mırıldanıyordu...

. Sesi kulaklarımdan süzölüp ruhuma değiyordu. Ninni gibi gelmişti sözleri ama uyumanın imkânı yoktu. Midemdeki titreşim beni ele geçirmişti bile. Uzak tutmaya çalıştığım duygular sarmıştı bedenimi.

Ve Anıl mırıldanmayı kestiğinde. Dudakları boynumda dolanıyordu. Bir eli tişörtümden içeri girmişti... Ona yüzümü dönmeye korkuyordum. Çünkü dönersem, gideceğinden korkmuştum. Gözlerimi hissettiğim mükemmel duygunun etkisiyle kapadım.

Ama o beni kendisine doğru çevirmişti. Gözlerimi açtım. Gözleri tam karşımda, ruhundaki karmaşık duygularını yansıtıyordu. Beni, benim onu istediğim gibi istiyordu ama yanlış olduğunu düşünüyordu. Belki de yanlıştı... Yaşımızı göz önünde bulundurursak, yaşamayı istediğimiz şeyler için oldukça erkendi. Gözlerini kapadı, ilk önce derin bir nefes aldı ve sonra açtı. Artık gözlerinde ki kararlılığı görebiliyordum. Elleriyle Tişörtümün eteklerinden tutup çıkardı. Ve sonra vücudunu vücuduma bastırdı. Dudakları alev gibi yanıyordu. Beni öptüğünde hiç bir öpüşmemiz gibi değildi bu ve gömleğini üzerinden çıkarıp ellerimi sırtında dolandırdım...

Artık geri dönüşü yoktu. Anıl aileme ihanet etmek istemediği için bunu yapmak istemiyordu, biliyordum. Şimdiye kadar hiç böyle bir konu geçmemişti aramızda. Ama artık bunun bir önemi de yoktu. Gecenin akşına bıraktık her şeyi. Kendimi onun huzur bulduğum kollarına bıraktım. Yaptığım şey için pişmanlık duymayacağımı biliyordum... Ve fısıltısını duymuştum bir an...

''Her şeyim''

8. Bölüm

Fal...

"Bunu yaptığıma inanamıyorum," dedi. Sırtını bana dönmüştü.

"Hey!" Onu kendime çevirmeye çalışıyordum ama o bana bakmıyordu. Ben bu kadar mutluysen, onun böyle üzgün olması canımı acıtıyordu. Hiçbir şey umurumda değildi.

" Lütfen beni dinler misin?"

"Çekiciliğine karşı gelmek zor, çok zor ama imkânsız değildi. İrademin bu kadar zayıf olmasından utanıyorum," dedi hala sırtı bana dönüktü. Üzerinden atladım ve yanına uzandım. Yüzünü artık görebiliyordum. Bal gözlerinden üzüntü akıyordu sanki...

"Neden böyle yapıyorsun? Bizim kalbimiz birbirine ait, ruhlarımızda ve şimdi bedenlerimizde... Ben bunun için üzgün değilim. Hatta çok daha fazla mutluyum çünkü tamamıyla seninmiş gibi hissediyorum kendimi," dedim ve eğilip dudaklarından öptüm. Öpüşüme karşılık verdi ama beklediğim bir karşılık değildi. Aklıma o anda yeni bir plan gelmişti. Ona sırtımı döndüm.

"Sen beni sandığım kadar sevmiyorsun anlaşılan ve benim hissettiğim duyguları hissetmedin," dedim, aslında sinsi bir şekilde gülüyordum.

"Ne? Ne saçmalıyorsun sen? Hayatımda yaşadığım en güzel andı. Güzelden de öte... Hem seni sevmediğimi nasıl düşünürsün?" dedi şimdi o bedenimi kendisine döndürmeye çalışıyordu. Cevap vermedim.

"Aylin? Aylin? Aşkım lütfen beni dinler misin? Seni incitmek istemedim. Ben sadece ailene ihanet ettiğimi düşünüyorum. Bir vicdan muhasebesi benimkisi... Onlar bana bu kadar güvenirken... Bana emanettin sen ve ben onların benim için duyduğu düşüncelere ihanet ettim. Seni sevmediğimi de nasıl düşünüyorsun? Hayatımda senden daha değerli hiçbir şeyim yok ki," dedi. Çıplak vücuduma kollarını sıkıca sarmıştı ve saçlarını kokluyordu. İsteddiğimi elde etmiştim sanırım.

"O zaman..." dedim sesimin ciddi çıkması için uğraşarak. "Lütfen bir daha böyle düşünerek benim hislerimi gölgeleme. Ben çok mutluyum. Eğer sende mutluysan..."

"Tabii ki mutluyum Aylin! Bundan daha mutlu olduğum bir zaman bilmiyorum. Zaten benim

mutlu olduğum dakikaların hepsi seninle. Sadece kızdım kendime o kadar.'

'Tamam, öyleyse,' Dedim ve hızla ona döndüm.

Mükemmel yüzü karşımda gülümseyerek bakıyordu. Gözlerindeki anlam şimdi daha farklıydı. O gerçekten mutluydu. Ben de ona sıkıca sarıldım. Dudaklarını, dudaklarımla buluşturduğunda artık bundan sonrası için pişmanlık duymayacağımızı biliyordum. Ben zaten hiç pişman olmamıştım. Sohbetimiz bitmişti. Artık bedenlerimiz konuşuyordu...

....

Zaman yine tutamadığımız, elimizden kayan bir sabun gibi hızla geçiyordu. Anıl'ın 18. yaş günü geldiğinde ona çok özel bir hediye vermek istedim, ama ne alabileceğimi bilmiyordum. Elif teyzeler de kutluyorduk. Tabii ki ayrı bir kutlama yapacaktık ikimiz.

Anıl'ın babası ona doğum günü için bir araba hediye etmişti.

Anıl'ın sevinci gözlerinden okunuyordu. Aile arasında ki doğum günü bitip, sadece ikimizin kutlamasının zamanı geldiğinde, ona yaptığım sürprizi göstermek için elinden tutup hızla çeğiştiriyordum. Kendi evimizin bahçe kapısına geldiğimizde gözlerini sıkıca kapadım.

'Heyy Meraktan ölüyorum,' dedi.

'Biraz daha bekle. Sakın bakma!'

'Tamam bakmıyorum. Ama biraz acele edelim lütfen,' dedi. İyice meraklanmıştı. Annemler benim isteğim üzerine Elif teyzeler de kalacaklardı birkaç saat. Bu gecenin özel olmasını istiyordum. Çardağa yaklaştığımızda gözlerini açtım. Elimdeki müzik setinin kumandasında play düğmesine basmıştım aynı anda ve yine Gökhan Kırdar, Yerine sevemem çalışıyordu.

Anıl, uzun bir süre konuşmadı. Elini şaşkınlıkla ağzına götürmüştü. Çardağın her yeri mumlarla aydınlatılmıştı ve bahçedeki tüm ışıklandırmalar farklıydı. Gül şeklinde aydınlatıcılar almıştım ve bir sürü gerçek gül. Hediye olarak da kol düğmesi almıştım.

Bir tanesinde onun adının baş harfi, diğerinde benim adımın baş harfi... Nasılsa baş harflerimiz aynıydı, bunun için ailelerimize teşekkür etmeliydim. Masanın üzerinde duran hediye eline aldı. Paketi sevinçle açtı. Kol düğmelerini gördüğünde mükemmel bir gülümsemeyle bana döndü.

'Bunları hangi ara yaptın= Sana inanamıyorum... Nasıl?'

'Söylemem,'

'Ama... Ne zaman?'

'Yaptım işte bir ara,'

'Çok... Çok teşekkür ederim... Sen mükemmelsin.'

"Biliyorum,"

"Çok mütevazısın,"

"Öyleyimdir."

"Eee... Senin doğum günün bir ay sonra, benim için seçenekleri kısıtlıyorsun,"

"Benim en güzel hediyem sensin..."

"Benim de ama bu yaptıklarına bak. Hiçbir şey seninle olmaktan daha güzel bir hediye değil," dedi. Elini belime dolayıp beni kedisine çekti. Başını eğdi ve beni alnımdan öptü. Ona sıkıca sarıldım. Onunla olmaya, tenine, dudaklarına, kokusuna doymam imkânsızdı.

Ellerini yanaklarıma koydu. Dudaklarıma eğildi ve beni vahşice denebilecek bir şekilde öpmeye başladı. Başım dönüyordu, sanırım nefes almayı unutmuştum. Dudaklarını benden ayırdığında, derin bir nefes aldık ikimizde. Sanırım oda unutmuştu. Alnını alnıma dayadı...

"Seni seviyorum,"

"Seni seviyorum,"

"Başımı döndürüyorsun,"

"Sende benim," kıkırdadık.

"Her şeyim," dedi. "Bu dansı bana lütfeder misiniz güzel bayan?"

"Memnuniyetle,"

"Sana bu akşam büyüleyici görüldüğünü söylemiş miydim?"

"Hayır."

"Ah! Buna inanamıyorum."

"Ben sana bu akşam mükemmel görüldüğünü söylememiş miydim?"

"Hayır" kıkırdadı.

Uzun bir süre hiç konuşmadan, sadece birbirimizin gözlerinin içine bakarak dans ettik. Söyleyeceğimiz her şeyi gözlerimiz birbirine söylüyordu... Ve sonra beni elimden tutup eve doğru çekti... Merdivenlere geldiğimizde beni yine kucağına aldı.

"Bir gün beni buradan çıkarırken düşüreceksin," dedim gülümseyerek.

"Bana güvenmiyor musun?"

"Tabii ki güveniyorum, ama bu korkmama engel değil, "

"Bu kaslarla... Hala korkuyorsun yani?"

"Kendini beğenmiş, " dedim gülerek.

Hızla yukarıya çıktık. Nereye gittiğimizi biliyordum. Odamın kapısından içeriye girdiğinde, ayağıyla kapıyı arkadan tekmeleyerek kapattı.

"Hey kapıma biraz daha nazik davranır mısın?"

"Bir dahakine denerim, " dedi gülümseyerek...

Artık okula Anıl'ın arabasıyla gidip geliyorduk ve yeni bir keşfimiz vardı. Her okul çıkışında okulumuzun yakınlarında denizin ayaklarımızın altında olduğu bir yer bulmuştuk. Moda burnu...

Mükemmel güzellikteydi. Alışkanlık olmuştu bizim için. Arabanın içinde kimi zaman sohbet ediyorduk, kimi zaman müzik dinliyorduk, kimi zaman sadece birbirimize sarılıp denizi izliyorduk... Bize çay getiren tonton, yaşlı bir amca vardı. Her gördüğünde gülümsüyor ve 'Allah sizi ayırmasın' diyordu...

Yine bir okul çıkışında denizin güzelliğini izlemeye gittik. Yağmur yağıyordu, sustuk ve yağmuru dinledik. Duyduğum en güzel melodiydi, yağmurun çatıya vuran sesi...

Aradan biraz zaman geçmişti. Yağmur dinmiş, bulutların ardından güneş gülümsüyordu... Ve biz birbirimizi izliyorduk yine... Sonra Anıl başını çevirdi ve...

"Mükemmel..." dedi, bende başımı çevirdim ve denizin üzerine bir kemer gibi yayılan gökkuşağını gördüm. Mükemmeldi.

"Gerçekten mükemmel, " dedim.

"Ama senden daha mükemmel değil, " dedi garip bir tonla.

"Teşekkür ederim, " dedim ve camdan gelen sesle irkildim. Anıl kaşlarını çatmış bakıyordu. Cama döndüm ve bir kadının cama tıkladığını gördüm. Israrla vuruyordu.

Anıl camı açtı "Evet" dedi kızgın bir sesle. Aramıza herhangi bir yabancı istemiyorduk. Sanki hayat sadece ikimizden ibaretti. Sadece biz vardık. Biz, ikimiz...

Kadının yüzü karanlıktı, gözleri koyu kahverengi, neredeyse siyahtı... Başına gelişigüzel bir başörtüsü bağlamış ve ağzındaki sakızı sinir bozucu bir sesle çiğniyordu.

"Abi, güzel ablamın bir falına bakayım. Çok yakışıyorsunuz. Tüü... Maşallah..." dedi kadın gevşekçe.

Buralarda her zaman gezinirlerdi bu kadınlar. Ama çoğu zaman gül satarlardı. Ama bu kadının fal bakma fikri birden eğlenceli gelmişti.

"Biz üç vakte kadar evleneceğiz, yollarımız hep aynı olacak," dedi Anıl alayla... Ama evlilik fikri hoşuma gitmişti. Bir gün olacağını zaten biliyordum ama onun dudaklarından duymak güzeldi.

"Yani falımızı biliyoruz. Teşekkürler," diye devam etti. Camı kapatmak için, elini düğmeye uzattı. Elini tuttum.

"Baktırmak istiyorum," dedim gülümseyerek.

"Emin misin?" dedi, tek kaşını kaldırmıştı.

"Evet,"

"Sen bilirsin." dedi sıkılmışçasına. Bu tür şeylerden hoşlanmazdı.

"Uzat elini ablacım," dedi kadın. Elimi ona uzattım, tuttu.

"Hayret. İlk önce parayı istemesi lazım değil miydi?" diye mırıldandı Anıl. Ama kadın duymamıştı.

"Efendim, abicim bir şey mi dedin?"

"Çok merak ettim falımızda ne çıkacak?" dedi yine alayla.

"Anıl!"

"Peki, tamam. Sustum." dedi ve ağzına fermuar çekme işareti yaptı.

Kadın dikkatle elimi inceledi. Sonra başını sağa sola salladı.

"Çok acı çekeceksin. Yazık... Çok fazla... Hayatın tersine dönecek," dedi ve sustu. Ama hala inceliyordu. Gözlerimi fal taşı gibi açmış kadına bakıyordum. Daha sonra Anıl' a döndüm. Kaşlarını çatmış kadına bakıyordu. Sinirlenmişti.

"Bu abiyle yollarınız ayrılıyor." dedi. Dudaklarından acıklı denecek bir gülümseyiş çıktı ve elimi bıraktı. Boğazımda bir yumru hissettim, nefes almak güçtü o an. Şok içinde bakıyordum.

"Ne saçmalıyorsun sen? Tamamen saçmalık!" dedi Anıl. Ona döndüm. Elini cüzdanının bulunduğu cebine götürdü.

"Paranı al ve git."

"İstemez abi. Bu da benden olsun," dedi kadın. Bana bir kere daha baktı ve yine kafasını salladı ve arkasını dönüp gitti. Donmuş bir halde öylece duruyordum.

"Aylin? Beni dinlemiyor musun?" dediğini duydum Anıl'ın.

"Efendim. Ne söyledin?"

"Ah! Sakın bu palavracıya inandığını söyleme bana," dedi. Kaşlarını çatmıştı.

"Yo, hayır! İnanmıyorum," dedim ama sesimi kendim bile bulamıyordum.

"Aylin! Yapma lütfen. Sence ben seni bırakabilir miyim?" dedi ve elimi sıkıca tuttu.

"Bırakmazsın" dedim belli belirsiz bir gülümseyişle. Ama akmak için zorlayan gözyaşlarımı zor tutuyordum. Elimi bırakmadan arabayı geri vitese taktı ve park ettiğimiz yerden hızla çıktı. Durdu. Elimi öptü.

"Sakın bir daha böyle boş düşünceler için üzülme. Sen benim ihtiyacım olan tek şeysin. Kovsan da gidemem zaten. Bunu asla yapamam." dedi ve gaz pedalından çıkarmak istercesine sinirini sert bir şekilde bastı.

Hiç düşünmemiştim. Mesele kadının söylediklerine inanıp inanmam değildi. Kadının söyledikleriydi...

Onunla ayrılık fikrini hiç düşünmemiştim. Kalbimin ani sızısını hatırladım bir kaç dakika öncesine ait. Ya ayrılırsak, herhangi bir nedenden dolayı... Ya ayrılırsak... Bedenim buz gibi olmuştu. Düşüncesi bile içimi yakmaya, kül etmeye yetiyordu. Ve o an içimde bir sızı daha oluştu. Belki kadının söylediklerinden etkilendiğimden... Belki de bana bir uyarı verircesine sızlayan bedenim, sanki bunun olabileceğinin sinyalini veriyordu...

Saçmalama dedim kendi kendime... Güneş gökyüzünden ayrılabilir miydi ki, ben Anıl'dan ayrılacaktım. Ya da o benden...

9. Bölüm

Sınav

"Ahhh! Sana inanamıyorum... Sen... Sen... Bu harika..."

"Senin yaptıklarının yanında sönük kalır, "

"Sen delisin."

"Senin delinim."

Gördüğüm manzara karşısında şaşkına dönmüştüm. Bunu nasıl yapmıştı? Aile arasındaki doğum günü merasimini gerçekleştirdikten sonra Anıl bana hiçbir şey söylemeden "Hadi gidiyoruz" dedi. Gözlerindeki heyecanı görebiliyordum.

Okuldan sonra her zamanki yerimize gelmiştik... Bana gözlerimi kapamamı ve kesinlikle açmamı söyledi. Arabadan inip, benim kapımı açtı ve beni kucagında taşıdı. Gözlerimi açtırdığından bu mükemmel manzarayla karşılaşmıştım.

Denizin üzerinde alevli yazılarla 'Seni seviyorum. İyi ki doğdun...' yazıyordu. Mükemmel bir görüntüydü. Bir süre öyle kaldıktan sonra havai fişeklerinin patlamasıyla yerimden sıçradım.

"Teşekkür ederim... Ben... Ne diyeceğimi bilemiyorum..."

"Hiçbir şey söylemene gerek yok. Senin için bunlar çok sönük," dedi ve cebinden bir mücevher kutusu çıkardı.

"Senin için..." dedi utangaç bir gülümsemeyle..

Heyecanla kutuyu açtım ve içinden bir kolye çıktı. Pırlanta taşlarla süslenmiş, birbirine geçmiş iki tane A harfi...

"Bu, çok güzel... Teşekkür ederim. Takmama yardımcı olur musun?"

"Memnuniyetle ve büyük bir zevkle," dedi. Döndüm, nazik elleri saçlarımı havaya kaldırdı. Derinden gelen bir nefes alış duyduğum, saçlarımı kokladığını tahmin ettim. Çabucak kolyeyi taktı. Beni kendisine çevirdi ve yüzünü buruşturdu.

"Ne?" dedim saçlarımı çatmıştım. Yakışmamış mıydı yoksa?

"Ters takmışım," dedi utanarak. Bir kahkaha attım, çok komik görünüyordu.

"Düzelt o zaman," dedim kahkahalarımın arasından. Elim ağızma götürdüm ve kocaman attığım kahkahalarımı susturmaya çalıştım..

"Tamam, dön hadi,"

"Dikkat et,"

"Dalga geçme,"

"Çok tatlısın,"

"Hımm... Ne demezsin,"

"Hadi ama,"

"Çok budalayım,"

"Bence de,"

"Aklımı başımdan alıyorsun,"

"Buna sığınma. Bu dikkatsizlik,"

"Ama öyle," dedi ve kolyeyi takarak beni kendisine çevirdi..

"Dejavu..."

"Alay etme. Hımmm..."

"Ne oldu?"

"Çok yakıştı,"

"Çünkü çok güzel,"

"Çünkü sana takıldı. Sen olmadığında bunun hiçbir değeri yok. Sadece bir taş..."

"Teşekkür ederim," dedim ve boynuna sevinçle sarıldım.

Beni nazikçe kendinden ayırdığında bana daha çok yaklaşacağını biliyordum ve dudakları dudaklarımı bulduğunda, aklım başımdan çoktan gitmişti bile. Sanırım gökyüzüne doğru küçük

bir yolculuğa çıkmıştım..

İnsanlar bilmese de bizim ayaklarımız yere basmıyordu. Sadece ikimiz biliyorduk. Aşk yer çekimini ortadan kaldıran bir şeydi belki de, ama gerçekten yaşayanlar içindi bu, hiçbir zaman yerde değil, hep bulutların üzerindeydik. Çevremizdeki insanlar, arkadaşlarımız olamayan arkadaşlar belki bize deli diyebilirlerdi, ama umurumuzda değildi.

Biz hiç değişmeyen ve azalmayan hatta her geçen saniye daha çok artan bir tutkuyla yaşıyorduk birbirimizi. Yıldızlar bizim için, güneş bizim... Güzel olan her şey bize ait... Etrafımızda bir kalkan vardı, bir kabuk. Aynı kabuğun içinde yaşayan iki kaplumbağa gibi... Başka hiç kimseye yer yoktu. Bir arkadaş? Bir aile... Hiç kimseye...

Belki bencilce, belki delice, belki de hastalıklı ama umurumuzda değildi... Bakışlar bizi rahatsız etmiyordu. Biz, bizdik ve mutluyduk...

....

"Sınava iki gün kaldı,"

"Biliyorum,"

"Bizimkiler lisede olanların tekrarlanması istemiyor. Kesin. Net."

"Aynen. Kesin, net. Bizimkiler de,"

"Ne yapacağız?"

"Bilmiyorum,"

"Senden ayrı bir saat bile geçirmek istemiyorum,"

"Bende,"

"Offffff! " dedim sıkıntıyla başımı yastığa gömerken.

Onunla aynı okula gidebilmemiz imkânsızdı. Paralı bir üniversiteye gitmemizi de ailelerimiz istemiyordu. Altından kalkamayacak olmalarından değil, ama Üniversiteye gitmemizi istiyorlardı ve biz artık köşeye sıkışmıştık. Bu sıcak yaz gününde herkes harıl harıl ders çalışırken bizim umurumuzda değildi. Sınava girmeyi dahi istemiyorduk.

"Geç kalacaksın,"

"Evet. Sende,"

"Biliyorum. Neyse gitmek zorundayız. Seni seviyorum,"

"Biliyorum, ben de,"

"Hadi ilk önce seni bırakayım, ben yetişirim,"

"Emin misin?"

"Evet. Hadi çıkalım." dedi ve üzgün yüzüne yalancı bir gülümseme yerleştirdi.

Yatağımdan istemeyerek de olsa kalktım. Merdivenlerden inerken elimi sıkıca tuttu.

"Hadi bakalım çocuklar. Kolay gelsin ve başarılar. Başaracağınıza ve başarmayı isteyeceğinize inanıyorum." dedi annem. Bu biraz imalıydı sanki.

"Geç kalıyorsunuz. Hadi artık çıkın." dedi babam otoriter sesiyle.

"Çıkıyoruz Nejdet amca." dedi Anıl. Beni çekiştirerek mutfak kapısından çıkardı. Arabanın yanına geldiğimizde elimi zorla bıraktı.

"Hadi bin bakalım, prenses," dedi. Zoraki bir gülücük attım ve arabaya bindim. Kapımı kapadı. Arabanın etrafından dolaşıp oda sürücüsü tarafına bindi.

"Müzik dinlemek ister misin?"

"Evet, iyi olur. Belki sıkıntımı alır biraz,"

"Hiç sanmıyorum ama denemenin bir zararı olmaz." dedi yüzünü buruşturmuştu yine.

Benim sınava gireceğim okula geldiğimizde herkes koşuşturma içinde sınava yetişmeye çalışıyordu. Anıl'ın geç kalacak olmasından endişe ettim ama o önemsemiyordu bile.

"Ben gidiyorum,"

"Tamam,"

"Hadi görüşürüz. Sen de geç kalacaksın acele et biraz,"

"Olur,"

"Bu kadar rahat olmanın nedeni ne?" diye sordum. Sanki tüm sıkıntısı gitmişti.

"Hiç..." dedi gülümseyerek. Uzandı ve dudaklarıma öpücük kondurdu.

"Seni seviyorum."

"Ben de." dedim ve arabadan hızla indim...

Okula yalancı bir telaşla koştum. Elimdeki kâğıda bakarak, sınava gireceğim sınıfı aradım. Buldum, boş bir sıraya yerleştim.

Gözetmen öğretmeninin kitapçıkları dağıtmasını beklerken Anıl'ın yüzündeki rahat gülümseme aklıma takıldı. Tüm sene boyunca endişe etmiştik ama o şimdi son anda gülümsüyordu. Neden?

Kitapçığın sıraya konmasıyla sıçradım ve onda aklıma bir şey geldi. Ah! Annem ve babam buna çok kızacaklardı. Ama yüzümdeki gülümsemeye engel olamıyordum. Tıpkı Anıl'ın yüzündeki gülümseme gibi.

Sınav saatinin bitmesini neden bekledim bilmiyorum, ama beklemiştim. Sınıftan ağır adımlarla çıktım ve aynı anda telefonum çaldı.

"Efendim,"

"Aşkım, çıktın demek," dedi Anıl. Sesi ne kadar neşeli geliyordu.

"Evet çıktım. Görünen o ki sende çıkmışsın,"

"Evet, beni bekle hemen geliyorum."

"Tamam." dedim.

Okuldan çıktım ve onu beklemeye başladım. Daha beş dakika olmadan gelmişti bile. Yine gülümsüyordu. Arabadan indi, kapıyı açtı, bindim. Islık çalıyordu.

*"Sınavın çok iyi geçti galiba,"
"Sayılır,"
"Neden sıırıyorsun?"
"Sen neden sıırıyorsun?"
"Sırıtmıyorum,"
"Hayır, sıırıyorsun,"
"Her neyse. Sınav nasıldı?"*

"Süper. Sen kaç soru yaptın?" diye sordu tek kaşını kaldırmıştı. Ben buna ne cevap verecektim? Nasıl bütün soruların içinden sadece iki tanesini cevapladım diyecektim. Anıl bir kakhaha patlattı.

*"Neden gülüyorsun?" dedim yanaklarım kızarmıştı.
"Sanırım sende benim yaptığım kadar soru yaptın," dedi hala gülüyordu.
"Sen kaç tane yaptın?"
"İki,"
"Ne?"
"Evet, sen?"*

"İki," dedim ve bende onun kakhahalarına eşlik ettim. Bu gerçekten inanılmazdı.

"Nasıl açıklayacağız, bir planın var mı?"

"Açıklamayı düşünmüyorum. En azından sınav sonuçları gelene kadar..."

"Aynen," dedi ve uzanıp elimi tuttu.

Bunun için beraberdik. Her düşüncemiz aynıydı. Biz birimizden ayrılmamak için her şeyi yapabiliirdik. Ailelerimizi karşıımıza almak pahasına da olsa...

Sınav kâğıtlarının geldiği gün bizim evde toplanmıştık. Anıl'ın annesi, babası ve benim ailem. Büyük salon, tam bir kargaşa ortamıydı. Herkes kaşlarını çatmış, ikimize bakıyordu.

"Bu sefer çok ileriye gittiniz çocuklar. O kadar soru içinde sadece iki tane netiniz var. Sizce de bu biraz garip değil mi?" dedi babam gür sesiyle.

Çok fazla sinirlenmişlerdi. Bu fırtınadan nasıl kurtulacağımızı bilemiyorduk. Anıl benim karşımda ki koltukta oturuyordu. Yüzü yine kızarmıştı. Benim yüzümde ondan farklı değildi. Küçük çocuklar gibi başımız yerde dinliyorduk. Ben arada bir yüzümü kaldırıp karşımdaki mükemmel yüzden destek alıyordum. Aynı anda oda bana bakıyordu. Sonra gülümsememizi gören Anıl'ın babasını öfkeden çılına çeviriyorduk.

"Bu kadar yeter! Bundan sonra haftada bir gün görüşeceksiniz ve dershaneye kayıt yaptıracaksınız. Ayrı ayrı!" dedi öfkeyle ve 'Ayrı ayrı' kelimelerini üzerine basarak söylemişti. Biz ne yapmıştık böyle? Haftada bir mi? Buna inanamıyorum. Ben duyduklarım karşısında söyleyecek bir şey bulmaya kıvranırken, Anıl birden atıldı.

"Bu imkansız!" dedi, yerinden öfkeyle kalkarak.

"Ne demek, bana karşı mı geliyorsun?" dedi babası, öfkesi hiç yatışmamıştı.

"Baba... Lütfen. Tamam, dershaneye gideriz ve sınavdan çok iyi bir derece alırız. Söz veriyorum, ama bu imkânsız. Bunu çok iyi biliyorsunuz,"

"Siz artık bu olayı aştınız. Bu çok fazla! Hastalık derecesinde... Yanlış." diyerek araya girdi babam. Şok içinde ona bakıyordum. Böyle düşüneceklerini hiç tahmin etmiyordum.

"Baba..." dedim fısıltıyla. Suçlu olduğumu biliyordum. Sesim fazla çıkmıyordu.

"Baban haklı kızım. Siz hayatınızı mahvetmek mi istiyorsunuz. Geleceğiniz buna bağlı. Bir hayat kurabilmek için, üniversite bir kapı. Ama siz bunu kapatıyorsunuz, umarsızca." dedi annem, yine en sakın olandı. Ama bakışlarındaki onaylamaz ifade onun da ne kadar yadırgadığını anlatıyordu.

"Size baştan söylediğimizi sanıyorduk. Lisede olanların tekrarlanmasını istemiyoruz demiştik, ama siz bizi dinlemediniz yine," dedi, Elif teyze.

"Tamam. Aynı şeylerin yaşanmayacağına dair söz veriyoruz. Bize bir şans daha verin, lütfen. Bakın göreceksiniz, aslında başarılı olduğumuzu biliyorsunuz, bu çocukçaydı evet, kabul ediyoruz. Dershaneye bile gerek yok aslında. Çalışıp kazanacağımıza inanıyorum." dedi Anıl hem benim adıma, hem de kendi adına konuşuyordu.

"Buna bir kere daha göz yummayı düşünmüyoruz Anıl. Bu konuda kararlıyız."

"Ahl Baba..." dedi Anıl. Hala direniyordu. Lanet olsun ki yumuşayacak gibi görünmüyorlardı. Araya girmeye karar verdim.

"Atıf amca..." dedim. Atıf amca bana döndüğünde yüzü yumuşamıştı. Beni ne kadar çok sevdiğini biliyordum.

"Evet,"

"Bize bir şans daha veremez misiniz? Size söz veriyoruz," dedim hem babama, hem de Atıf amcaya minik bir kedi yavrusu gibi bakıyordum. Bu bakışlarıma dayanamayacaklarını biliyordum. Anıl daha sert yaklaşıp öfkeyle hareket ediyordu.

"Ama kızım..."

"Lütfen..." dedim. Babama döndüm tekrar, "Lütfen," dedim yine.

Bir süre hiç konuşmadılar. Biraz zaman geçtikten sonra Atıf amca babama baktı. Babam başını salladı. İşte bu... Başarmıştık. Anıl'a baktım, gülümsemesini bastırmaya çalışıyordu.

"Peki, tamam. Son bir şans ama bu sefer..."

"Atıf amca söz verdik," dedim, gülümseyerek sözünü kesmiştim. Oda bana gülümsedi. "Çıkabilir miyiz?" diye sordu Anıl.

"Evet, verdiğiniz sözü unutmayacağınızı umuyoruz. Yoksa sonu sizin için iyi değil." dedi Atıf amca ve uyarı dolu bakışlar yolladı ikimize de.

Başımızı salladık aynı anda. Anıl elini uzattı, tuttum. Sıcacık, güven veren elini... Onun yanında kendimi bir savaşçı gibi hissediyordum. Korkmuyordum hiçbir şeyden. Dünya benim için çok küçüktü. Dünyam sadece oydu. Sadece onunla sınırlı... Bahçeye çıktığımızda beni kucığına aldı bir anda.

"Hey! Yavaş,"

"İnanmıyorum. Bu kadar kolay atlatacağımızı düşünmüyordum,"

"Bende,"

"Senin sayende. Sana karşı koymak zor. Bunu nasıl yapıyorsun, bir sırrı var mı?"

"Seni seviyorum. Tek sırrım bu,"

"Ooo çok büyük bir sır," dedi gülümseyerek neşesi yerine gelmişti.

Arabanın yanına geldiğimizde beni yere bıraktı ve elini yanaklarıma koydu. Yavaşça eğildi, dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

"Sen harika bir şeysin," dedi beni öpmeyi bıraktığında.

"Hımmm..." dedim. Ellerini çekti ve bana kapıyı açtı.

"Teşekkür ederim,"

"Her zaman," dedi.

Ben bindikten sonra sürücü tarafına geçip bindi. Nereye gidiyor olduğumuzu biliyordum. Bu artık alışkanlıktı. Aklıma takılan bir soru vardı.

"Peki ben kazanmış olsaydım ne yapmayı düşünüyordun?" diye sordum. Sonuçta öyle bir planı olduğundan bana bahsetmemişti.

"Aklıma hiçbir şey yapmayıp sınavı kazanmamak geldiğinde, senin kazanacağını düşünüyordum. Babamı bir şekilde ikna edip, sen nereye gideceksen bende oraya gelecektim. Ama İstanbul içinde kazansaydın, sanırım kampüsün kapısında yatacaktım." dedi, gülümsüyordu yine haylazca.

"Delisin,"

"Senin delinim. Peki, sen ne yapmayı planlıyordun?"

"Hiçbir şey,"

"Gerçekten mi?"

"Evet, sadece bana o an yapmam gereken oymuş gibi geldi o kadar. Gerisini daha sonra düşünecektim,"

"Sen de delisin,"

"Sanırım bunu biliyorum," dedim gülümseyerek ve elini sıkıca tuttum. Hiç bir şey beni ondan ayıramazdı...

10.Bölüm

Hastalık

Harikulade bir yaz geçirdikten sonra kayıtlı olduğumuz dershaneye başlamıştık bile. Bu zamanın böyle hızlı geçmesi beni sinir ediyordu. Ama en azından Anıl'la yine beraberdik. Her zamanki gibi, aynı sınıf,aynı sıra... Dershanede bu çok daha kolaydı. Çevremizde ki insanlar her zamanki gibi umurumuzda değildi.

Ama derslerimize daha çok önem veriyorduk. Anıl her zaman ders konusunda benden bir adım öndeydi ve bana yardımcı oluyordu. Onu dinlerken beynimi onun güzelliğini izlemekten ayırıp, onun söylediklerine odaklanması için zorluyordum...

"Hadi dışarı çıkalım. Uzun zamandır böyle kar yağmamıştı," dedi Anıl. Beni elimden tutup çeğiştiriyordu. Salonlarında oturup müzik dinliyorduk oysa. Dışarıdaki soğuşa çıkmak o kadar cazip değildi benim için.

"Ama soğuk. Ben üşüyorum," dedim nazlanarak.

"Tamam, bekle bir dakika," dedi elimi bırakıp koşar adım odasına gitti. İnatçıydı... Kim bilir aklından neler geçiyordu? İki dakika sonra geri gelmişti. Ellerinde bir sürü şey vardı. Yanıma geldi,

"Bu bere," dedi bereyi kafama takıp, saçlarımı düzeltti.

"Bu eldiven," dedi kendi yedek eldivenlerini ellerime geçirirken. Bir tane de kendisi için getirmişti.

"Bu da benim kayak montum. Seni sıcak tutacağına eminim," dedi ve onu da üzerime giydirdi.

"Gerçi ben seni bundan daha sıcak tutarım, ama her neyse," dedi sırıtarak.

"Bundan hiç şüphem yok," dedim, ona sıkıca sarıldım.

"Çok yakıştı," dedi başını benden geriye çektiğinde..

'Bu montla mı? Dalga geçiyor olmalısın. Balınaya benziyorum, 'dedim kıkırdayarak. Mont çok büyüktü.

'Hayır, dalga geçmiyorum. Sana yakışmayacak bir şey hayal edemiyorum zaten, 'dedi beni dudaklarımdan öperken. Ben çoktan dudaklarının sıcaklığında, tadında kaybolmuştum bile... Kıkırdayarak beni kendisinden nazikçe ayırdı.

'Hadi çıkalım artık, 'dedi. Çocuk gibiydi. Kartopu oynamak için bu kadar hevesli... Aslında ona kızmıştım. Başka bir yol denemeye karar verdim.

'Aslında kartopu oynamaktan çok daha güzel şeyler yapabiliriz, 'dedim, yüzümde muzip bir gülümseme vardı.

'Hım... Ne gibi?' diye sordu. Şaşkın. Sanki anlamamıştı...

'Her zaman böyle yalnız kalamıyoruz, 'dedim. Göz kırpmıştım.

'Evet, ama ben biraz üşümek istiyorum. Sonra da senin sıcaklığında ısınmak, 'dedi. Oda bana göz kırpmıştı.

'Şaşkın... 'dedim. Ve elimden tutarak bahçeye attık kendimizi. Elimi birden bıraktı ve benden uzaklaştı.

Kocaman bir kartopu yapıp bana fırlattı. Çocuklar gibi kartopu oynadık. Ne kadar uzun süre oynadığımızı bilmiyorum. Ama beni yere yatırıp öpmeye başlayana kadar içeri girme fikri aklımızda yoktu.

'Hadi artık hasta olacaksın, 'dedi, beni elimden tutup kaldırırken. Gülümsedim.

'Evet, şimdi şöyle sıcacık bir kahve... Imm... Çok iyi gider, 'dedim. Gerçekten üşümüştüm. Sıcak bir kahve tam ihtiyacım olan şeydi.

'Hemen hazırlarım, 'dedi ve sarmaş dolaş içeriye girdik. Onunla her şey bambaşkaydı. Kartopu oynamak bile anlamlanıyordu. Nasıl her şeyi bu kadar güzel yapabiliyordu?

Anıl'ların evi bizimkinden biraz daha küçüktü. Tek katlıydı. Anıl'ın odası deniz tarafındaydı. Günü daha çok bizim evde geçiriyorduk. Onun odasında olduğumuz zamanlarda, geniş cam duvardan denizi izliyorduk. Ayrı bir huzur veriyordu bize, denizin güzelliğini izlemek.

'Evet prenses, kahveniz hazır, 'dedi, sıcak dumanı tüten kahve fincanını bana uzatırken..

'Teşekkür ederim, 'dedim, kahve fincanını aldım ve ayağa kalktım.

'Nereye?' diye sordu kaşlarını çatarak. Oysaki o yanımda ki sandalyeye kurulmuştu bile.

'Çok güzel bir yer biliyorum. Kahveyi içmek için yani, 'dedim ve göz kırpıp, ona arkamdan geleceğini bile bile davetkâr bir bakış yolladım.

Anıl'ın odasına doğru gidiyordum. Adımlarım yavaştı. Ayak parmaklarım karıncalanıyordu. Biraz fazla üşümüştüm sanırım. Ellerimi hissetmiyordum bile. Anıl kurulduğu sandalyeden kalkıp peşimden geldi. Odasındaki kanepeye oturdum. O da yanıma oturdu. Başımı göğsüne yasladım ve kahvemden bir yudum aldım.

"Haklıymışsın," dedi. Anlayamadım ilk anda.

"Ne için?" diye sordum.

"Kahveyi burada içmekteki düşüncende... Manzara şahane," dedi.

Kar lapa lapa yağıyordu. Denizin üzerine düşen kar taneleri anında yok oluyordu. Ağaçlar karla kaplanmıştı. Gerçekten canlı bir tablo gibiydi, bakamaya doyulamayan eşsiz bir manzara tam karşımızda bizi cezp ediyordu. Hiçbir ressamın elinden çıkamayacak bir görüntüydü...

"Gerçekten şahane," dedim ama titriyordum.

"Sen titriyorsun," dedi, elindeki kahveyi sehpa bırakarak. Kolumu ovdu.

"Evet, sanırım. Kahveyi içince ısınırım dedim ama sanırım bir faydası olmadı," dedim titreyerek

Bana sıkıca sarıldı. Sıcacık bedeni beni biraz rahatlatmıştı ama titremem hala geçmemişti. O sırada telefon çaldı. Anıl beni bırakmadan telefonuna uzandı.

"Alo, anne... Neden? Hım... Tamam... Doğru... Evet. Tabii ki kendime bakabilirim anne. Aylin'de yanımda. Nejdet amcalar da yok zaten. Sorun değil biz bir şeyler ayarlarız... Merak etmeyin. Kendinize dikkat edin. Yollar açılmadan gelmeye kalkmayın, aklım sizde kalmasın. Bende öptüm..." dedi ve telefonu kapadı.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Annemlerin karşı yakada olduklarını biliyorsun, yollar kapanmış, orada kalacaklarmış. Merak etmemem için aramışlar," dedi ve bana daha çok sarıldı.

Anlaşılan geceyi yine birlikte geçirecektik. Ama ben hala çok üşüyordum ve daha da kötüsü gittikçe ısınmak yerine daha çok üşüyordum. Dişlerim artık birbirine çarpıyordu.

"Sen hasta oluyorsun," dedi Anıl endişeyle.

"Bilmiyorum ama çok üşüyorum," dedim, ona daha da sokuldum.

"Sıcak bir duş alsan iyi olacak," gözleri kaygıyla bedenimi süzüyordu.

"Hayır! İstemiyorum, çok üşüyorum,"

"Lütfen Aşkım, ısrar etme. Şimdi hazırlarım küveti. Sıcak su ile doldururum," dedi ve ayağa kalktı.

Anıl gittikten sonra daha çok üşümeye başladım ve midem bulanıyordu. Ah! Çok kötü hissediyordum ve uzun zamandır ilk defa yalnız kaldığımız gecede hasta olduğum için kendime kızılıyordum. Anıl geri geldiğinde hala titriyordum.

"Hadi aşkım, su sıcacık. Isınmana yardımcı olacak," dedi ama benim yerimden kalkacak halim yoktu. Banyo yapmak istemiyordum.

"İstemiyorum," dedim nazlı bir bebek gibi.

"Tamam, sen kalkmazsan ben seni götürürüm," dedi ve ben, ne olduğunu anlayamadan beni kucağına aldı. Banyosuna doğru ilerlerken dudaklarını alnıma bastırdı.

"Yanıyorsun aşkım. Ateşin çıkmış," dedi. Sesi çok üzgün ve biraz da kızgın geliyordu uğuldamaya başlayan kulaklarıma "Benim yüzümden. Seni karda oynaman için zorlamasaydım hasta olmayacaktın," dedi.

"Saçmalama çok eğlendim," dedim titreyen dişlerimin arasından.

"Şu haline bak... Lanet olsun," dedi.

"Şimdi ısınırım. Sıcak banyo iyi gelecektir," dedim ama kıpırdayacak halim yoktu. Banyoya gelindiğimizde beni yere indirdi ama sendeledim.

"Senin banyo yapacak dahi halin yok. Öyle kızıyorum ki kendime anlatamam," dedi ve tekrar kucağına aldı beni ve banyodan dışarı çıkmak için kapıya doğru yürüdü.

"Hayır... Hayır... Sıcak bir duş gerçekten iyi gelecek," dedim bunu artık istiyordum belki ısınabilirdim.

"Evet, aslında ateşini de düşürecektir, ama hiç halin yok," dedi. Haklıydı. Kırılıyordu sanki kemiklerim.

"Evet, ateşime de iyi gelecek," dedim ve kucağından aşağıya inmek için kıpırdandım. Beni yere bıraktı. Küvete doğru ilerledim. Dişlerim dahi ağrıyordu.

Küvetin yanına geldiğimde üzerimi çıkarmaya çalıştım ama ayaklarımda gücü yoktu. Yere doğru eğildim. Anıl yanıma geldi ve üzerimdeki kazağı çıkardı. Daha sonra da pantolonumu nazikçe çıkardı. Hiçbir yerim tutmuyordu, sanki benden ayırıyordu uzuvlarımı. İç çamaşırlarımı da çıkardı ve beni yine kucağına alarak küvete yatırdı.

Su açıldı. Duşu eline aldı ve suyu saçlarıma tuttu. Şampuanı eline döktü, saçlarımla yıkamaya başladı. Saçlarımla köpüklerden arındırdıktan sonra ayağa kaldırdı nazikçe ve bütün vücudumu sudan geçirdi. Biraz iyi gelmişti..

"Ateşin düşecektir. Evin ısınısını arttırmıştım. Sana portakal suyu sıkacağım," dedi. Çok üzülüyordum, kendisi yüzünden hasta olduğum düşüncesi onu kahrediyordu. Suyu kapadı ve dolaptan bir havlu alıp bütün vücudumu sardı. Yeniden kucağına aldı. Odasına doğru ilerliyorduk.

'Özür dilerim aşkım, 'dedi yanaklarımdan öperek.

'Senin suçun değil saçmalama. Zaten üşüyordum. Sanırım hasta olacaktım, 'dedim üzüntüsünü gidermek için.

'Ah lanet olsun!' dedi sinirle. Elimi zorlada olsa dudaklarına götürdüm.

'Şşşş... Üzme beni, 'dedim. Elimi öptü ve yüzü asık bir şekilde beni yatağına yatırdı.

'Giyinmem için bir şeyler getirir misin? Lütfen kalın bir şeyler olsun, 'dedim. Yine üşüyordum. Bana doğru eğildi ve yine dudaklarını alnıma bastırdı. Ateşimi ölçtüğünü anladım.

'Aşkım giyinmesen. Ateşin hala düşmedi. Daha çok çıkarabiliriz, 'dedi, sesi endişe doluydu.

'Ama üşüyorum, 'dedim, yine titremeye başlamıştım. Nasıl bu kadar kısa zamanda bu duruma gelmişim. Gözlerimi açık tutmakta zorlanıyordum.

'Aşkım ince bir şeyler getireceğim, ev sıcak. Annemin atletlerinden bir tane getireyim, üzerine de ince bir tişört, 'dedi.

'Bekleyemem, senin atletlerinden bir tane ver, 'dedim dişlerim titrerken. Hemen dolabına gitti ve elbiselerinin hepsini boşalttı. Bir atlet ve bir tişört çıkardı. Bir de şort çıkardı. Yanıma geldi, acele ediyordu. Telaşı her halinden belliydi. Üzerimdeki havluyu çıkardı, beni nazikçe oturttu, üzerime atleti giydirdi, tişörtü ve daha sonrada şortunu giydirdi. Üzerime ince bir pike örttü. Hemen yataktan kalktı.

'Nereye?' diye sordum dişlerim takırdayarak.

'Saçlarını kurutacağım. Hemen geliyorum, 'dedi. Odadan çıktı.

Belki bir dakika geçmemişti geri döndü. Sürünge misali yatıyordum. Gözlerim kısık bakıyordum. Bir elinde saç kurutma makinesi, diğer elinde fişini tutuyordu. Yanıma geldi ve yatağının yanındaki prize taktı. Saçlarımı kurutmaya başladığında saçlarıma değen sıcaklık memnun ediciydi, saçlarımı nazik ve yumuşak elleri okşayarak kurutuyordu. Bu daha da memnun ediciydi. Saçlarımı kuruttuktan sonra az da olsa iyi hissetmiştim kendimi.

'Şimdi nasılsın?' diye sordu. Tedirgindi.

'Daha iyi. Teşekkür ederim, 'dedim gülümseyerek.

'Benim yüzümden, 'dedi. Yine yüzünü buruşturdu.

'Kızıyorum ama, 'dedim kaşlarını çatarak. 'Hem böyle güzel bakılacağımı bilseydim daha önceden hasta olurum, 'dedim gülümseyerek ama gözlerim kapanıyordu.

Yastığa daha çok gömüldüm. Yanıma uzandı ve bana sıkıca sarıldı. Gittikçe bilincim kapanıyordu. En son hatırladığım, Anıl'ın beni boynumdan öptüğüydü. Ona da bulaşmasından endişelenmişim.

'Hayatım, Aylin? Hadi uyan bebeğim, sana çorba yaptım, 'diyordu Anıl. Gözlerimi açtım.

Gülümseyerek bana bakıyor elindeki tepsiyi gösteriyordu. Bir bardakta da portakal suyu duruyordu.

"Kesinlikle daha önce hasta olmalıymışım," dedim gülümseyerek.

"Saçmalıyorsun. Biliyorsun değil mi?" dedi, hafif bir kızgınlıkla. Yanıma oturdu.

Yattığım yerden doğruldum. Elindeki tepsiyi komedinin üzerine bıraktı. Yastığımı düzeltti, sonra çorba kâsesini eline aldı. Ama canım hiç bir şey yemek istemiyordu.

"Canım istemiyor," dedim yüzümü buruşturarak.

"Hayır! Bu çorba içilecek," dedi, sesinse azarlama tonu vardı biraz. Sanki küçük bir çocuğa sesleniyordu.

"Beş yaşındaymışım gibi davranma,"

"Ama beş yaşında gibisin. İtiraz istemiyorum, aç ağzını,"

"Ben kendim yerim,"

"Hayır, elini kaldıramıyorsun," dedi. Haklıydı, elimi dahi kaldıramıyordum. Ağzımı açtım ve bir kaşık içirdi. Tadını hiç alamıyordum, ağzımda sanki zehir vardı. Çorbayı içtim, portakal suyunu da ve verdiği bütün o ilaçları da. Hepsini de iğrençti, hepsini de içerken yüzümü buruşturup, itiraz ettim. Ama Anıl benden daha ısrarcıydı.

"Saat kaç?" diye sordum. Gece zifiri karanlıktı ama düşen karları görebiliyordum.

"Bir olmak üzere,"

"Oo... Çok geç olmuş, bende neden gözlerim kapanıyor diyordum,"

"Hasta olduğun için. Normal bir zamanda böyle yalnız kalacağız ve sen uyumak isteyeceksin. Hiç sanmıyorum," dedi sırtarak ve yine haklıydı. Dudaklarını tekrar alnıma koydu. Ama artık ateşimin olduğunu düşünmüyordum.

"Düşmüş mü?" diye sordum.

"Evet, düşmüş. Şimdi kalın bir şeyler giymen gerekiyor," dedi gülümseyerek. Yine dolabına gitti, bir kazak ve bir eşofman altı çıkardı.

"Aslında ben, beni daha sıcak tutacak bir şey biliyorum,"

"Biliyorum, merak etme o şey de seninle olacak," dedi bana kıyafetleri giydirirken. Daha sonra yanıma uzandı ve bana sıkıca sarıldı.

"Teşekkür ederim," dedim mırıldanarak.

"Her zaman, ama hasta olma bir daha, çok tedirgin oluyorum," dedi.

Başka bir şeyler söylüyordu belki ama ben çok fazla duyamıyordum. Zaten kendi

düşüncelerim içerisinde boğuluyordum. Bu melek bana mı aitti? Nasıl bu kadar şanslı olabiliyordum? Aynı anda içimde sanki bir oyuk açıldı ve kalbimin acıdığını hissettim. Bir anda boğazımda bir yumru ve içimde garip bir his oldu.

Bu hissi hatırladım. Falcı kadının söylediklerinden sonra içimde oluşan histi bu. Bundan nefret ettim. Bu histen nefret ettim. Sanki onu kaybedecekmişim gibi... Ona döndüm ve sıkıca sarıldım. Boynundan öptüm, oda beni öptü... Asla, ne ben onu, ne de o beni bırakabilirdi. Saçmalıyordum. Ama içimdeki acıya da engel olamıyordum. Düşünmemeye çalıştım. Olduğum yer onun kollarının arasındı. Her zaman olacağı yer. Bedenimin huzur bulduğu tek yer...

11. Bölüm

Özlem

Artık çok fazla üşümüyordum ateşimde düşmüştü ama gözlerimi açık tutamıyordum. Kendimi onun huzurlu, güven veren sıcacık kollarında uykuya bıraktım.

Ailelerimiz geldiğinde ve beni hasta gördüklerinde Anıl, Elif teyzeden bir fırça yedi ama annem çok iyi baktığı için teşekkür etti. Hiç istemesem de herkesin, özellikle de Anıl'ın ısrarları üzerine doktora gittim. Sandığımdan daha da hasta olduğumu öğrendim. Dershaneye bir hafta kadar gidemeyecektim.

"Senin gitmen gerekiyor aşkım. Atıf amcayı veya babamı karşımıza almak istemeyiz öyle değil mi?"

"Ama ben tek başıma ne yapacağım? Ben de hastayım sanırım. Başım ağrıyor, üşüyorum," dedi, gülmek için kendisini zor tutuyordu.

"Anıl, eskiden evet tutuyordu belki ama artık tutmuyor. Yutmuyoruz yani," dedi Elif teyze. Annemle beraber kahve içiyorlardı. Annem kıkırdadı.

"Ama anne, gerçekten kötü hissediyorum. Ben de gitmesem iyi olacak," dedi Anıl ısrarla.

"Hayatım bu konuları kaçırmamamız gerekiyor. Çok iyi değiliz, lütfen zorluk çıkarma. Gayet iyisin. Geldiğinde bütün konuları bana anlatacaksın ayrıca," dedim, yattığım yerden zorlukla doğrulmuştum. Onun yerinde bende olsaydım, aynı duygular içerisinde olacağımı biliyordum.

Tüm karşı koymalarına rağmen Anıl'ı zorla da olsa gönderebilmiştik. Gitmeden önce uzun süre bana sarıldı ve alnımdan öptü. Sanki çok uzaklara gidiyordu. O gittikten sonra neden o kadar çok sarılıp, öptüğünü anlamıştım.

Zaman geçmiyordu. Akrep ve yelkovanla aram bozulmuştu. Ne kadar alışmıştım ona? Ne kadar zordu beş dakikayı bile ayrı geçirmek. Oflayıp, puflamıştım bütün gün. Anıl gelene kadar annemlerin başının etini yemiştım. Ve içimdeki garip sıkıntı yine gelip bulmuştu beni. Neden? Neden böyle hissediyordum? Neden canım acıyordu? İçimde bir şey beni kemiriyordu.

Ve Anıl kapıdan içeriye gülümseyerek girerken bütün sıkıntıları yok olup gitmişti bile. Hiç

kimseye bakmadan koşup bana sarıldı. Alnımdan öptü...

"Nasılsın aşkım? Nasıl oldun? Günün nasıl geçti? Bir şeyler yedin değil mi? "

"Hey hey yavaş ol. Bu kadar soruyu aynı anda cevaplayamam. İyiyim, günüm berbattı. Daha iyi oldum. Yemek, annemlerin ısrarları üzerine yemek zorunda kaldım. Bu kadardı değil mi? Atladığım var mı?" diye sordum alayla.

"Ah aşkım, dalga geçme seni merak ettim çok, "

"Şimdi sen anlat bakalım, " dedim "Günün nasıl geçti?"

"Sıkıcı, sıkıcı ve sıkıcı... Seni özlemekten başka bir şey yapmadım, " dedi ama birden başı yere düştü.

Başını kaldırdığında gözlerinde bir değişiklik gördüm. Bana gülümsedi. Bende ona gülümsedim. Ama bu gözleri kendi gözlerimden daha iyi tanıyordum. Farklılık vardı. Sanki üzgün müydü? Fazla kafa yormamaya çalıştım. Muhtemelen beni özlediği içindi.

Anıl yemek yedikten hemen sonra bana işlenen bütün konuları anlattı. Arada bir gözleri dalıyordu. Bunu fark etmemem imkânsızdı. Gözlerim yüzüne kilitlenmişti. Huzursuz hissettim bir an ama üstüne varmadım.

Ertesi gün Anıl yine tek başına gitmişti. Ve aynı stres, sıkıntı sarmıştı tüm bedenimi 'Sabret' dedim kendi kendime. İlk günkü gibiydi her şey. Anıl geldiğinde ve bana gülümsediğinde sıkıntımın geçeceğini düşünmüştüm ama yüzüne baktıkça, bir gariplik olduğunu düşündükçe her şey karmaşılaşıyordu. Anlayamadığım korkular sarıyordu bedenimi. Bana ders çalıştırırken yine dalıp gidiyordu.

"Bir sorun mu var?" diye sordum. Merakıma yenik düşerek..

"Hı... ne? Yo... Hayır... Aşkım, yorgunum sadece, " dedi gülümseyerek ama her zamanki gibi gülmüyordu. Bir şeyler eksikti. Ya da ben aklımlı kaçıırıyordum. Ondan ayrı kalmak bana iyi gelmemişti sanırım. Sabahtan akşama kadar dershanedeydi ve gelip beni çalıştırıyordu. Yorgun olması çok normaldi.

Günler geçtikçe her şey daha da garip oluyordu sanki. Anıl farklılaşmıştı. Her dokunuş aynı, ama her dokunuş farklıydı. Gülümsemesi aynı, ama aynı zamanda farklıydı. Bir şeyler eksik gibiydi. Gözlerinde ki ifadeyi anlamak zordu. Hiçbir şey değişmemişti. Yine o gidiyor ve ben evde onu bekliyordum. Üstüne üstlük üç gün daha gidemeyecektim onunla birlikte. Bu benim sinirlerimi iyice bozmuştu. Zaten farklı duygular sarıyordu bedenimi. Canım yanıyordu ama nedenini kesinlikle bilmiyordum.

Hafta sonunu her zamanki gibi beraber geçirmiştik. İçimde olan bütün sıkıntılar bir köşeye çekilmişlerdi sanki. Bütün sıkıntımın sadece onun yokluğunda kendimi bir hiç gibi sandığımdan kaynaklandığını düşünmüştüm. Onsuz olmak demek, yokluk demektir. Bendenim ondan ayrı olduğunda acıyordu. Anıl değişmemiş, ben sadece kuruntu yapmıştım. Durumuma bir tek bu şekilde açıklık getirebiliyordum.

Ve hafta sonu bitip Anıl tekrar bensiz üç gün geçirdiğinde, acı tekrar gelip yerleşmişti

eski yerine. Göğsümü sızlatan garip hissin beni yalnız bırakacağı yoktu. Umursamamaya çalıştım. Kitap okudum, film izledim ama onsuz hiç bir zevki yoktu.

Anıl geldiğinde üzerine atlayıp dakikalarca sarılıyordum. Gözlerinde ki değişikliğin anlamını çözmeye çalışmıyordum. Sadece benim kuruntumdu o kadar! Başka hiç bir şey değildi. Anıl sayesinde hiçbir konudan eksik değildim. Bir öğretmen gibi tüm konuları açıklayıcı şekilde anlatmıştı. Tabii ben ara sıra onun yüzüne kilitlenip kalınca bazı konuları tekrar tekrar anlatmak zorunda kalmıştı. Ama hiç şikâyet etmemişti.

Ve artık tekrar birlikte dershaneye gitmeye başlamıştık. Sonunda iyileşmiştim. Bir daha hasta olmaya niyetim yoktu. Ellerimiz kenetli arabaya doğru ilerlerken Anıl'ın yüzüne gülümseyerek baktım, mutluydum. Dalgın bir hali vardı. Arabaya geldiğimizde elimi bıraktı ve doğruca sürücü tarafına gitti. İşte bu garipti. Bana kapımı açmadan ve ben yerleşmeden asla kendisi oturmazdı. Neler oluyordu? Neden bu kadar dalgındı? Ne düşünüyordu? Sorular beynimi kemirirken arabaya bindim.

Döndüm ve dikkatle yüzünü incelemeye başladım. Sanki ben yoktum. Bu halleri gerçekten garipti. Gözlerini görmeye çalıştım, ön cama odaklanmıştı gözleri. Arabayı çalıştırdı, ama ilk seferde çalışmadı.

"Kahretsin!" diye bağırdı. İlk defa onu bu kadar sinirli görüyordum.

"Ne oldu?"

"Çalışmıyor," dedi yüzünü asarak.

"Taksiyle gidelim,"

"Gerek yok. Çalışır şimdi. Soğuktan olmalı," dedi. Soğuktu sesi. Bedenimi dondurmaya yetiyordu. İçimdeki yaratık yine ortaya çıkmıştı, kemiriyordu bedenimi. Nihayet arabayı çalıştırdığında bana döndü.

"Üşüyor musun aşkım?" dedi. Sevinmişim. Ağlamak geldi içimden bir anda. Duygularım değişiyordu. Belki de aklımı kaçıırıyordum. Başımı iki yana salladım.

Sınıflarımıza girdik. Anıl huzursuzca kıpırdanıyordu. Bu düşüncelere yer vermeyecektim ve her hareketine bir kulp bulmayacaktım. Sadece ben kuruntu yapıyordum. Bir değişiklik yoktu. Kesinlikle yoktu. Ya da vardı...

Öğretmen sınıfa girdiğinde Anıl başını çevirdi ve arka taraflarda bir sıraya baktı. Başım istemsiz olarak döndü. Anıl'ın daha önce benden, sınıf tahtasından ve öğretmenden başka bir yere baktığını görmemişim. Sınıftaki öğrenci sayısı fazla değildi. Baktığı yerdeki öğrenciyi tahmin etmekte zor değildi. Zaten arka sırada ilk defa gördüğüm bir kız da Anıl'a bakıyordu.

Küçük bir gülümseme oluştu dudaklarında. Anıl hemen kafasını çevirdi. Ben hala kıza bakıyordum. Kızın da bakışları beni buldu. Bana da gülümsedi ve selam verdi başıyla. Bende ona aynı şekilde karşılık verdim. Bakışlarım yeniden Anıl'ı buldu.

Eğik başı yerden kalktı, gözlerimiz birbirine değdi. Evet, kesinlikle bir gariplik vardı.

Gülümsedim ve gülümsedi. Eksik bir şeyler vardı. Bu kızla mı ilgiliydi? İlk defa kıskançlık duygusunu tadıyordum sanırım. Kıza öfkelenmiştim. Tekrar başımı kıza çevirdiğimde gözlerimden ateş çıktığını hissedebiliyordum ama kız bana bakmıyordu.

'Aylin... Önüne döner misin kızım,' dedi Ekrem öğretmen. İrkildim bir anda ve bütün sınıfın bakışları -Anıl'da dahil- beni buldu. Yüzüm kızararak öğretmene baktım. Öğretmenin söylediklerinden hiçbir şey anlamıyordum. Kafam allak bullak olmuştu. Karmakarışık. Anıl arada bir bana bakıp gülümsüyordu. Her zaman ki gibi... Ama kıza bir daha hiç bakmadı. Yanılıyor olduğumu düşündüm.

Hayat yine aynı şekilde devam ediyordu. Güneş aynı şekilde doğuyor, ay yine gecemizi aydınlatıyordu. Ve biz Anıl'la her zaman birlikteydik. Anıl kıza bir daha hiç bakmadı. Düşüncelerimde yanıldığımı anlamıştım. Yanlıştı... Ama yine de eksik bir şeyler vardı.

Üniversite sınavının zamanı geldiğinde Anıl'ın yine üzgün olacağını düşünmüştüm. Evet, üzgündü ama sınav yüzünden olduğunu düşünmüyordum. Her gün dönümünde sanki biz biraz daha uzaklaşıyorduk. Bedenlerimizin bir olmasında değildi sorun, ya da her saniye beraber olmakta değil. Anlayamadığım garip bir şekilde uzaklaşıyordu. Sıcaklık... Evet, belki de aynı sıcaklık yoktu ve ben ne yapabileceğim hakkında hiç bir şey bilmiyordum. İlk defa böyle çaresiz kalmıştım. Ona soracak hiçbir şey yoktu. Ne diyebilirdim ki?

'Ben garip hissediyorum. Benden uzaklaştığını hissediyorum.' Belki de gülüp geçer ve bana saçmalama derdi.

'Seni Nejdet amca bırakacakmış. Dün gece beni çağırıp söyledi. Benim sınava geç kalmamı istemiyormuş babam,' dedi Anıl. Yine soğuk rüzgârlar esiyordu aramızda. Ya da yine yanılıyordum. Davranışlarından hiçbir şey anlayamıyordum.

'Tamam. Tabii ki. Geç kalmamalısın,' dedim, yüzümü istemede buruşturmuştum.

'Hey... Üzülme lütfen. Bu sene kazanmak zorundayız, biliyorsun,' dedi, yine buz gibiydi sesi. Titrememe engel olamadım. Sıcaklığını hissetmek istiyordum. Bu garip histen, düşüncelerden kurtulmak istiyordum.

'Hayır, üzülüyorum.' dedim başımı sallayarak. Sınav kimin umurunda dedim kendi kendime.

'Evet. Ben gitsem iyi olacak. Sabah erken kalkacağız,' dedi. Çalışma masamda oturuyordu.

'Tamam. Görüşürüz.' dedi. Her zamanki gibi beni öperek ayrılacağını düşünmüştüm, ama yanıldım. Sadece belli belirsiz bir gülümsemeyle el salladı.

'İyi geceler aşkım.' dedi ve çıkıp gitti.

Neydi şimdi bu? Sınav stresi olabilir miydi? Belki de öyleydi. Tanrım aklımı kaçırmak üzereydim. Yatağımda öylece donmuş bir halde oturdum saatlerce. Bir boşluktaydım sanki. Sonra başımı yastığıma gömdüm. Gözyaşlarımı tutamıyordum. Neden ağlıyordum ki? Dalgın olabilirdi. Stresli de olabilirdi. Her şey olabilirdi. Ama benden uzaklaşıyor olamazdı. Bunu kendime bile itiraf edemiyordum. Hayır, hayır! Bu olamazdı. Sabaha kadar kıvranıp durdum.

Tabii ki sabah annem kaldırmasaydı geç kalıyordum. Alelacele kahvaltı yapıp babamla birlikte evden çıktık. Gözlerim Anıl'ın arabasını aradı. Çoktan gitmişti bile. Bana iyi şanslar bile dilememişti. Yine yüzüm düşmüştü.

'Hey! Bu kadar stres yapma. Yapabileceğini biliyorum.' dedi babam, uzanıp elimi tuttu. Tamamen yanlış anlamıştı. Sınav gerçekten umurumda değildi.

'Evet, yapabilirim.' dedim zorlukla gülümseyerek.

Sınav bitmişti ve çok güzel geçmişti. Sınava girmeden önce kafamdan Anıl'la ilgili bütün düşüncelerimi atmaya çalışıp sorulara odaklanmıştım. En azından İstanbul içini kazanmak zorundaydık. Planlarımız böyleydi. Anıl'ın başaracağına hiç şüphem yoktu. Çok kıvrak bir zekâsı vardı. Dersi bazı zamanlarda dinlemese bile konuyu adı gibi biliyordu.

Eve döndüğümüzde, Anıl'ın arabasını gördüm ve yüzümde ki sırtmaya engel olamamıştım. Adımlarım istemeden hızlanmıştı. Evde olduğunu tahmin ediyordum. Mutfak kapısından içeriye girdiğimde gözlerim ışıldadı. Annemin yaptığı böreklerden yiyor ve ona övgüler yağıdırıyordu.

'Hımm... Anneme söyleme ama senin böreklerinin üzerine börek tanımam, Serra teyze.' dedi. Arkası bana dönüktü, geldiğimi fark etmemişti.

Derin bir nefes aldım o konuşurken. Kokusunu içime çekmek için değil. Yaşadığının farkına varabilmek için. Yaşamayı seviyordum. Evet, ama sadece o bu yaşamın içinde soluk alıp verdiği için.

Annemin bana gülümseyen bakışlarını fark etti. Oturduğu sandalyede döndü. Gözleri, gözlerime değdi. Yüzü gülmese de gözleri gülümsedi. Düşüncelerimin boş olduğunu biliyordum. İtiraf edemesem de kendime, onun beni istemediğini düşünerek saçmalıyordum. Başka bir şey vardı...

Baktı... Baktı... Ağzındaki lokmayı yuttu. Yüzünü değişimini milim milim izledim. Gözlerindeki anlamın değişmesini izledim. Yüzü gülümserken gözleri acıya boğulmuştu. Bir şey vardı! Bilmediğim, anlayamadığım bir şey. Ama içimi yakan bir şey...

'Nasıl geçti aşkım?' diye sordu. Yüzündeki gülümseme tanıdığım gülümseme değildi. Yabancı bir insandı karşımdaki. Dışarıdaki herhangi biri de bana bu şekilde gülebilirdi.

'Gayet güzel. Senin?'

'Benim de iyi geçti, '

'Sevindim, 'dedim aynı gülümsemeyle karşılık vererek.

12. Bölüm

Mesafe

Yaz tatilinde Elif teyzeler annemleri ikna ederek beni de götürmüşlerdi. Her zaman olduğu gibi... Çılgınlar gibi eğlendik. Deniz, kum, güneş... Akşam eğlenceleri ve her şeyin tadını çıkardık... Anıl daha garipti bu yaz. Yabancı bir Anıl. Kimi zaman bana doyamıyor gibiydi. Kimi zaman da uzak durmak için elinden geleni yapıyor gibiydi. Duygularım sürekli değişiyordu. Ya da Anıl'ın duyguları...

Hep yanımda, her zaman el ele ama bir o kadar da uzak... Sormaya korkuyor muydum bilemiyorum. Ama sormak içimden gelmiyordu. Cevabı deli gibi merak etsem de dilim varmıyordu 'Neler oluyor' demeye... Bunu sormayı isterdim. Eğer kalbimin bunu kaldırabileceğini bilseydim... Belki de hiçbir şey yoktu ve bu şekilde düşünerek ya da ondan herhangi bir şekilde kuşkulananarak canını sıkmayı istemiyordum.

Yaz tatilini bitirip geri döndük. Değişeceğini düşündüğüm hiçbir şey değişmemişti. Anıl yine uzak ve yakın arasında gidip geliyordu. Ve ben ne olursa olsun. Yanımda olmasını istiyordum. Düşünceleri umurumda değildi. Ya da hislerinin değişimi... Onu seviyordum, sevecektim ve o yanımda olduğu sürece hayat yaşanabilirdi olacaktı benim için. Kokusunu içime çekip, yaşadığımı hissediyordum.

Sınav sonuçları gelmişti ve puanım çok iyiydi. İstanbul içi bir üniversite kazanabilme ihtimalim yüksekti. Anıl'ın puanı da gayet iyiydi. Hatta benden daha iyi... Kesinlikle İstanbul içinde bir Üniversite kazanabilirdik.

Tercih yapacağımız zaman Anıl'ı aradım. Beraber yapacaktık. Ama o tercihlerini yaptığını ve İstanbul içi birçok üniversiteyi öncelikle yazdığını söyledi, sırasıyla hepsinin isimlerini de söyledi. Yine garip, sesi boğuk geliyordu. Bir an ağladığını düşündüm.

"İyi misin?"

"Evet, iyiyim. Neyse geledim affedersin babam işlerimiz olduğunu söyledi. Kapatmam lazım. İyi geceler aşkım." Dedi, sesi çatallaşmıştı.

"İyi geceler." Dedim, sesimi duyup duymadığından emin değildim. Telefonu kapatmıştı.

Bunlara kafa yormamaya çalıştım. Belki de garip olan bendim. Anıl'da bir değişiklik yoktu.

Ah! Biraz daha böyle giderse ya onunla konuşacak ya da aklımı kaçıracaktım.

Bende sonunda telefonu elimden bırakabildiğimde Anıl'ın bana sırasıyla saydığı okulları tek tek yazdım. Ve sadece geriye sabırla beklemek kalmıştı.

Benim tercih sonuçlarım geldiğinde annem ve babamın tezahüratlarına maruz kalmıştım. Bana sıra sıra gelip sarılmalarına, sonra bırakmalarına ve dayanamayıp tekrar sarılmalarına... İlk sınavdan sonra neden o kadar sinirlendiklerini şimdi anlayabiliyordum. Yıldız teknik üniversitesi 'Endüstri mühendisliği' bölümünü kazanmıştım. İlk tercihim... Anıl'ın da yazdığını söylediği ilk tercihti tabii ki bu tercih. Ve sıra Anıl'daydı. Bana sıkıca sarıldı. Boynumdan öptü.

"Tebrik ederim hayatım. Başaracağını biliyordum," dedi, gülümseyerek.

"Teşekkür ederim ama benim aklım senin sınav sonuçlarında. Onlar da gelmiş olmalı, ne zamandır buradasın. Anneler de yok. Hadi git bak, ben bekliyorum burada," dedim heyecanla. Öyle çok istiyordum ki yine aynı okulu kazanmış olmayı.

"Tamam, hemen gidiyorum," dedi.

Benim kazandığımı duyduktan sonraki halinden eser yoktu. Yine o garip duyguları hissediyordum yüzüne bakınca. Gülümsemesinin altındaki anlamı bir türlü anlayamıyordum.

O akşam sabırsızlıkla Anıl'ın gelmesini bekledim. Merakım beni ele geçirmişti. Anıl geldi ama onun sınav sonuçlarının daha gelmediğini söyledi. Her gün ona merakla soruyordum. Ama o gelmediğini söylüyordu. Nihayet bir gün geldiğini ama kazanamadığını söyledi. Şok içinde ona bakmıştım. Bu imkânsızdı. Onun kadar zeki bir insan hem de puanı bu kadar iyiye imkânsızdı.

"Kafam karıştı zaten aşkım. Tercih yaparken hata yapmış olmalıyım," dedi.

Yine de kendimi buna inandıramıyordum. Tercih yapmamış olabilir miydi benim için? Eğer öyleyse Atıf amca bu defa çok kızacaktı. Bunu yapmamış olmasını diledim.

Bende onun gibi kazanmamayı isterdim. Ama bu sefer kayıt olmak zorundaydım. Hem ailemi üzmemek için, hem de onların nasıl sinirleneceğini bildiğim için. Anıl içinse çok daha fazla üzüliyordum. Ama o ne yapıp edip seneye kazanacağını söyledi.

Kaydımı yaptırdığım gün Anıl'da benimle birlikteydi. Bana sıkıca sarılıp tebrik etti. Gerçek anlamda mutlu görünüyordu ve gülümsemesi içtendi. Onun her saniye bu şekilde tartmaktan vazgeçmeliydim.

"Babam aradı aşkım. Gitmek zorundayım. Çantası burada kalmış ve içinde çok önemli evraklar varmış," dedi Anıl.

Atıf amca bir iş için şehir dışına gitmişti ama evrakları unuttuğu için Anıl'dan getirmesini istemişti. Aslında kargoyla da gönderilebilirdi ama nedense Anıl'ın gelmesi için ısrar etmişti. İzmir'e birkaç günlüğüne gitmişti ve şimdi Anıl'da gitmek zorundaydı. Yüzümü buruşturdum.

"Sadece iki gün kalıp döneceğim üzülme lütfen," dedi. Yani yedi yaşından beri ikinci kez

ayrı kalacaktık. Elini yanağıma koydu ilk önce sonra çenemin altından tuttu ve sıkıntıyla eğdiğim başımı kaldırdı. Gözlerimiz kilitli kalmıştı bir kaç uzun dakika. Birçok şey gördüm gözlerinde. Acıyı gördüm ilk önce. Ve özlemi gördüm fazlasıyla...

Eğildi ve dudaklarımı öptü. Diğer öpüşlerinden farklıydı bu... Arzulu değildi veya istekli. Özlem doluydu sanki...

'Gitmeliyim,' dedi ve beni nazikçe kendisinden ayırdı. Arkasına bakmadan koşar adımlarla çıkıp gitti.

Sadece iki günmüş. Eğer içimdeki sıkıntı, beni öldürmezse...

Dakikalar geçmiyordu. Zaman nasıl ilerleyeceğini unutmuştu sanki. Yüreğimde yangın vardı ve onu söndürebilecek bir tek kişi vardı. Küllendiğini hissedebiliyordum yüreğimin.

Akrep yüreğime saplanmıştı, sanki yelkovan benimle inatlaşır gibiydi. Telefonlarıma cevap alamıyordum.

Zamanın aklını mı çelmişti biri? Bana inat mıydı her şey... Beklenen olduğu için mi bu kadar nazlanmıştı güneş ve onu kıskançlıkla takip eden ay...

Her gün bize kahve içmeye gelen Elif teyze, onu çağırdığımızda bir iş bahane edip gelmiyordu. Gariplikler birbirini kovalıyordu. Anıl'ın yokluğu her saniye beni karanlığa çekiyordu sanki... Ölüm gibiydi... Soğuk, titreten bir acı... Gelsin istedim, gelip bir an önce ellerimi tutsun, bedenimi sıkıca sarsın, beni karanlıktan çekip çıkarsın istedim. Bu soğuk, buz gibi rüzgârın kollarından, o bildiğim, tanıdığım sıcaklığına çekip alsın istedim...

Ve nihayet beklediğim gün gelmişti. Elim ayağıma dolanmış ,ne giysem diye düşünürken,kapım bir anda açıldı..Başımı dolabıma gömdüğüm yerden çıkardım telaşla..Annem olduğunu düşünüyordum..

Anıl bu halimi görünce bir kakhaha attı. Erken gelmişti. Üzerime aceleyle sardığım elbise yere düştü. Koştum ve kollarımı boynuna doladım.

'Üzerini giyin istersen. Babanın bizi bu halde görmesini istemem.' dedi, kıkırdayarak.

'Umurumda değil,' dedim omuzlarımı silkerek ve beni çeken dudaklarına yapıştım. Karşılık verdi ama beklediğim bir karşılık değildi. Başımı geriye çektim, ellerim hala boynundaydı. Gözlerine baktım, benden kaçırdı çabucak, bal rengi gözleri yere bakıyordu.

'Hadi sen giyin ben aşağıda bekliyorum,' dedi. Alnımdan öptü. Gözleri, gözlerimi buldu, aynı saniyede tekrar kaçırdı. Aşağıya indi hızlı adımlarla.

Yine donup kalmıştım arkasından... Bir süre kendime gelemedim. Çözüldüğümde dolabıma gittim yavaş adımlarla. Alelade bir elbise seçtim, aheste hareketlerle üzerime geçirdim. Kapıdan çıkmadan önce, derin bir nefes aldım. Sanki ciğerlerime yeterince hava girmiyordu.

Çardağa gittim. Annem ve babamla sohbet ediyordu. Her zamanki yerinde oturmuyordu.

Sanki benden kaçıyordu. Geldiğimi görünce başını bana çevirdi, gülümsedi, karşılık verdim. Ben, her zamanki yerime oturmuştum.

'Hadi Nejdet, biz de işlerimizi halledelim,' dedi annem. 'Sevi seviyorum' anne dedim içimden. Anneme baktım, gülümsedi. İki gündür ayrıydık ve şimdi bizi yalnız bırakmak istiyordu.

'Ne işi hanım? Benim bir işim yok. Sen git hallet,' dedi babam, hala Anıl'la sohbet etmeye çalışıyordu. Annem boğazını temizledi, babam anneme baktı, annem kaş göz işaretleriyle evi işaret etti. Babam anlamayınca.

'Sen gel hayatım ben sana hatırlatacağım,' dedi. Artık sinirlenmişti. Gülümsememi bastırdım ama Anıl bastıramamıştı. Hafif bir gülüş çıktı dudaklarından. Babam Anıl'a kaşlarını çatarak döndü, Anıl gülüşünü öksürükle karıştırmaya çalıştı ama sanırım babam çoktan anlamıştı.

'Eh, peki tamam, geliyorum.' Homurdanarak kalktı sandalyesinden.

Sonunda yalnız kalabilmiştik. Ama yanına gitmeme engeldi bir şey, beni durduran bir şey vardı. Sanki görünmez bir el omuzlarımdan tutmuştu ya da görünmez bir birakat vardı bana 'dur' diyen. Normal bir zamanda kucağına atlamıştım bile, ya da elimden tutup beni kendisine çekmişti. Ama ne o, ne de ben oturduğumuz yerden kalktık. Bakmaya korkuyordum gözlerine. Bakamamıştım da zaten.

Aşikârdı aramızda ki soğukluk artık. Sanki daha çok yaklaşmak isterken uzak durmaya çalışıyordu.

Benden sıkılmış mıydı? Bu olabilir miydi? Öylece oturduk saatlerce, hiç konuşmadan, hiç bakışmadan.

'Ben sanırım, gitsem iyi olacak. Babam beni bekliyor,' dedi. Her zaman yaptığımız gibi benimle odama gelmemişti. Gitme! Demek istedim. Neler oluyor? Neden böyleyiz? Soruları sadece iç sesim sorabiliyordu. Benim dilim ise kıvrılıp bir türlü cesaret edemiyordu yüzüne haykırmaya. 'Bize ne oldu?' Diye sormaya...

'Tamam. Görüşürüz.' dedim yerimden hiç kalkmadan. Sesimin çıkacağından şüpheliydim. Boşlukta sürüklenirken sesimi bulmak zor olmuştu.

'Görüşürüz,' dedi. Yanıma yaklaştı. Derin bir nefes aldım yine. Yaşıyordum her şeye rağmen... Eğilip yanağımdan öptü. Kalbim duracak sandım ama ona karşılık veremedim. Milim kıpırdayamamıştım. Donup kalmıştım yine. Arkasına bakmadan gidiyordu. Yavaş yavaş, sanki ayakları geri gelmek istiyordu, bedeni olduğum yöne dönmek ister gibiydi ama tutuyordu sanki zorla. Ya da ben öyle olduğunu düşünmek istiyordum. Kendimi böyle kandırmak ve aklımı kaçırmamak için onu tutan bir engel olduğunu düşünmek istiyordum. Ama açıkça meydana olan gerçeği ne kadar görmezden gelebilirdim. Çünkü onu tutan hiç bir engel yoktu. İcini biliyordum, onu biliyordum. Bilmediğim... Bilmediğim onun bana karşı olan hisleriydi...

Boşlukta idim. Bir delik vardı beni hızla içine çeken ve ben düşmemek için tutunmaya çalışıyordum bir şeylere... Ellerim kayıyordu sanki. Engel olamıyordum. Bütün bunlara bir

anlam veremiyordum. Ruhum huzursuzdu. Kalbim sıkışıyor, nefes almakta güçlük çekiyordum.

13. Bölüm

Neden?

"Tamam, çıkıyorum anne, geç kalmam merak etme. Hem bugün ders olmaz zaten. Benden daha heyecanlısın. Gitmek bile istemiyorum," diye bağırdım.

Odamda çantamı aceleyle hazırlamaya çalışıyordum. Anıl beni bekliyordu okula götürmek için. Acele etmemin asıl nedeni buydu.

Elime bir dilim ekmek aldım, annemi ve babamı öptüm, uçarcasına Anıl'ın yanına koştum. Arabaya bindim ve hiç bir şey söylemeden arabayı çalıştırdı.

"Merhaba," dedim sessizlik beni rahatsız ettiğinde.

"Merhaba," dedi.

Soğuktan yine her hali. Belki de kazanamadığı içindi tüm bu tavırları, ona göre bir davranış değildi ama... Acaba onu okula sokabilir miyim? Küçültüp cebime sokabilseydim keşke. Düşüncelerim çocukçaydı. Gülümsedim kendi kendime.

"Ne oldu?"

"Bir şey yok,"

"Hım... Gülünce..."

"Aklıma bir şey geldi," dedim.

"Anladım," dedi ve yine sessizliğine gömüldü. Hem ısrar etmesini bekledim, hem de sormadığı için memnundum.

Derin bir nefes aldım, tuttum ve oflayarak dışarı verdim. Okula varmıştık. Hiç girmek istemiyordum. Anıl'dan ayrı kalmak istemiyordum.

"Hadi ama bu kadar sıkılacak bir şey yok. Yeni arkadaşlar, yeni bir çevre, alışmalısın. Hayat ikimizden ibaret değil," dedi duygusuz bir sesle. İrkildim o an.

Yine o garip bakışları vardı yüzünde. Özlem vardı, acı vardı. Asla anlayamayacaktım ve asla soramayacaktım. Hem yeni arkadaş veya çevre isteyen kimdi? Sadece onun yanımda olmasını istiyordum. Hem de her saniye...

'Hımm arkadaş, evet,' dedim yüzümü buruşturarak.

Ona uzandım. Dudaklarından öptüm. Ayrılmak istemiyordum tadından. Kendimi zorla çekip aldım. Arkama bakmadan arabadan indim ve koşmaya başladım. Aslında ayaklarım geri dönmek istiyorlardı, ya da kalbim, olmak istediği yere gitmek istiyordu çılgınca.

Sınıfımı buldum ve boş bir sıraya yerleştim. Herkes yabancıydı. Sanki birer yaratıklardı benim için. Ne çabuk kaynaşmışlardı? Sanki birbirlerini uzun zamandır tanıyorlarmış gibi. Oturduğum sıraya iyice gömüldüm. Kimseyle konuşmak istemiyordum.

Berbat bir durumdaydım. Bir eksiklik vardı. Canımı acıtan bir eksiklik... Yanımda ki boş sıraya baktım ve Anıl'ın orada olup bana gülümsemesini hayal ettim.

'Merhaba, ismin ne? Nerede oturuyorsun?'' soruyla irkildim bir an. Döndüm...

Kısa boylu, kıvrıkcık saçları omuzlarına dökülmüş. Dolgun dudakları olan bir kız duruyordu karşımda. Açık teni, siyah gözleri vardı. Rahat tavrından rahatsız olmuştum. Soğuk bir gülümsemeyle karşılık verdim.

"Aylin. Beykoz," işte bu kadar! Ona soru yöneltmedim. İsmi umurumda değildi. Bir arkadaş istemiyordum. Başımı tekrar boş sıraya çevirdim.

'Hıh..' diye bir ses duydum.

Kızdan geldiğini tahmin ettim. Rahat tavırlarıyla baktığım boş sıraya geçip oturdu. Öfkeyle başımı kendi sıraya geçirdim. Yılın sonuna kadar aklımlı kaybetmekten korktum. Kaybetmem an meselesiydi. Ders işlemiyorduk. Klasik tanışma faslı... Sıkıcı... Anıl'ı düşündüm. Son zamanlarında ki davranışlarını düşündüm. Bensiz dershaneye gittiğinden beri olan davranışlarını. Yanlış olan bir şey vardı. Ama ne?

'Hayat ikimizden ibaret değil' sözleri beynime bir mermi gibi girdi. Ama kalbimi parçalamıştı. Hayat ikimizden ibaret değil. Hayat oydu... Yaşamak oydu... Zaman oydu... Neden böyle bir şey söylemişti? Bu sıralar çok fazla soru soruyordum kendime. Beklemeye karar verdim. Zamana bırakmaya. Zaman her şeyi gösterecekti nasıl olsa. Böylece gitmeyeceği ortadaydı.

Çıkma vakti yaklaştığında ellerim sinirle titriyordu. Bu kadarını beklemiyordum. Onunla olmaya o kadar alışmıştım ki. Onsuz ne yapabileceğim hakkında hiç bir fikrim yoktu. Bu gerçekten hastalıklıydı. Ama yine de o, olduğu için hayatımda nefes alabiliyordum. Sanki bir kuklaydım ve iplerim onun elindeydi. O olmadığı zaman nasıl hareket edeceğimi bilmiyordum.

Çıkış saatinde, sınıftan koşar adımlarla çıktım. Nefes almak için koşuyordum. Bana hayat verene koşuyordum. Yaşamımı değerli kılan tek şeye...

Arabasını gördüğüm anda, dizlerim birbirine çarptı. Kalbimin yerinden çıkıp, koşup ona atlayacağını düşündüm. Çılgınca...

Ve arabadan indi. Gözlerini gördüğüm anda, bayılmadığım için memnundum. Ayaklarım birbirine dolaştı. Sendeledim. Bir kaç adım tökezleyerek ilerledim. Tam yere kapaklanacakken, kollarımdan tutup beni kaldırdı. Utanarak gülümsedim. Sanırım biraz abartmıştım ama hislerime engel olmak zordu. Onu özlemiştim...

'Dikkat et. Neredeyse düşüyordun,' dedi.

Yüzüne baktım, solgundu. Sesi buz gibiydi. Titredim... Hiç beklediğim gibi değildi. Korkmaya başladım.

Arabaya bindim, oda bindi. Sinirli hareketlerle motoru çalıştırdı yine. İstemiyor muydu? Okulda ondan ayrıldığım için mi rahatsız olmuştu? Eğer nedeni bu ise gitmemeye razıyım. Bugün her günküden çok daha soğuktu. Ellerimi ovuşturuyordum. Ne yapacağımı şaşırmıştım. Eve vardığımızda durdu. Arabadan inmedi. Eve mi gidecekti? Nasıl bir gün geçirdiğimi sormayacak mıydı? Onu çok özlemiştim ve bırakmaya niyetim yoktu.

'Sen gelmiyor musun?' diye sordum umursamaz davranmaya çalışarak. Ama aslında kalbim tekleyerek atıyordu.

'Eve gitmem lazım,' dedi, yüzüne bakmıyordu.

'Sana göstermem gereken bir şey var. Gelmelisin,' dedim. Biraz kurnazcaydı ama onu özlemiştim...

Bunu yapmaya beni o mecbur etmişti. Arabayı durdurdu, indi. Eve doğru ilerledim. Elimi tutmasını bekledim ama tutmadı. Sessizce peşimden geliyordu. Mutfak kapısının kolunu çevirdim ama açılmadı. Anneler evde yoktu. İşte buna çok sevinmişim. Anahtarlarımı çıkardım. Anıl yine sessizdi.

Kapıyı açtım ve içeriye girdim. Heyecanlanmıştım. Karanlıkta düğmeyi bulmaya çalışırken birden elim, Anıl'ın eline değdi. Sıcak ve yumuşaktı. Ne zaman geldiğini anlayamamıştım bile. Benden önce ışığı yaktı. Mutfak masasında ki not gözüme çarptı. Açıp okudum.

'Anneler okul yemeğin delermiş. Geç geleceklermiş,' dedim. Gülümsememi gizleyememişim. Anıl'ın tavırları sabırsızdı. Hiçbir şey düşünmemeye çalıştım ve sıkıca elini tuttum. Onu çekiştirmeye başladım. Merdivenlerden yukarı çıkarken beni yine kucağında taşımasını bekledim, ama böyle bir niyeti yoktu.

'Ne göstereceksin?' diye sordu odamın kapısına geldiğimizde. Cevap vermedim, sadece gözlerine baktım ve onu içeriye doğru çektim. Kapıyı kapadım.

'Hiçbir şey,' dedim. Elini bırakıp, üzerimi değiştirmek için dolabıma yönelirken.

'Nasıl yani?' diye sordu. Şaşırmıştı.

'Hiçbir şey göstermeyecektim. Sadece yanımda olmanı istedim,' dedim.

Hiçbir şey düşünmek istemiyordum. Konuşmak da istemiyordum. Soru sormak veya cevap almak... Sadece onu yaşamayı istiyordum. Üzerime pijamalarımı giydim ve doğruca banyoya gittim. Anıl, hala şaşkınlıkla bakıyordu. Yüzündeki acıyı görmemezliğe geldim. Beni düşüncelere boğmasına izin vermeyecektim. Ellerimi yıkadım, dişlerimi fırçaladım. Zaman kaybetmeden yanına döndüm.

'Aylin benim gerçekte git-'

'şşş.' dedim, elimi ağzına götürdüm. Artık susması gerekiyordu. Elimi çektim ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Ellerim boyun kıvrımlarından dolanıyordu.

Duraksadı önce. Dudaklarımı dudaklarından çektim. Alnını alnıma dayadı, derin bir nefes aldı ve eğilip dudaklarımı öptü. İşte beklediğim karşılık buydu. Anıl gibiydi, beni seviyor gibiydi, istiyor gibiydi... Her şeyiyle Anıl gibiydi... Anlamadığım tek şey özlemiydi. Özlüyordu sanki yanımdayken bile. Acı vardı hareketlerinde. Umursamadım. Bu gece hiç bir şey düşünmeyecektim. Sadece onu yaşayacaktım. Sanırım oda aynısını istiyordu...

Ertesi gün uyandığımda, mutluluktan uçabilirdim. Uzun zamandır aşamadığımız duvarı aşmıştık, sanki sessizce yaşadığımız depremi atlatmıştık. Yine sessizce bitirmiştik...

Odanın kapısından çıkarken bakışları canımı acıtmıştı. Buğuluydu gözleri. Kafama takmadım. Ne olduğunu bilmiyordum, ama artık beni istemediğini, benden sıkıldığını düşünmüyordum ve her şeyde yanında olmaya hazırdım. Bugün onunla konuşmalıydım. Bundan sonra ne olursa olsun her şeyi paylaşmalıydık, konuşmalıydık. Sessizce çözmek benim akıl sağlığıma iyi gelmiyordu.

Acelem yoktu. Erken kalkmıştım. Dolabımı açtım, işte bu! Mavi renk bir elbise giydim. Beyaz kemerli. Bu rengi seviyordum. Anıl'ın beni beklediğini biliyordum. Dün gece bir şey söylememişti ama mutlaka beni bırakmak isteyecekti.

Koşar adım mutfığa indim. Annem sıcak böreği kesmeye çalışıyordu. Kokusu beni cezpt etmişti.

'Mis gibi kokuyor,' dedim annemin yanaklarından öperken.

'Evet, Anıl bu böreği çok seviyor. Onun için yaptım,' dedi, suratımı astım sözleri üzerine sahte bir kırgınlıkla. 'Sana da kurabiye yaptım, ama asma öyle yüzünü,' dedi oda beni yanağımdan öperken.

'Tamam affedildin. Kiskanmaya başlıyorum ama haberin olsun. Ne bu ilgi?' dedim alay ederek. Aslında hoşuma gidiyordu. Annemde bunu çok iyi biliyordu.

'Oğluma börek yaparken sana soracak değilim,' dedi, oda alayla.

'Gelmedi mi daha?'

'Hayır, gelmedi, neredeyse gelir,' dedi.

Camdan dışarıya baktım. Hava kasvetliydi. Yüzümü buruşturdum. Böyle havaları sevmiyordum. Heyecanla Anıl'ı beklemeye başladım. Ama uzun zaman geçmesine rağmen ortalıkta yoktu. İçim sıkılmıştı. Boğazımın kuruduğunu hissettim ve sūrahiyi elime aldım. Bir anda boğazımda bir düğüm oluştu. Bütün vücudum boşalmış gibiydi. Sūrahi elimden düştü.

"Kızım?" diye sordu annem endişeli gözlerle.

"Ben... Bilmiyorum... Birden elimden kaydı. Affedersin, temizlerim şimdi," dedim.

"Sen bırak, ben temizlerim. Fazla zamanınız kalmadı, bir şeyler ye. Benim daha zamanım var," dedi.

Sandalyeme oturdum. Telefonum çaldı. Kalbimin parçalandığını hissettim bir anda. 'Açma sakın!' Diyordu içimdeki ses 'Açma!'

"Kızım telefonun çalıyor, bakmayacak mısın?" dedi annem elinde fırça ve faraşla kırık camları temizlemeye çalışırken.

Yüz ifademi gördüğünde soran gözlerle baktı bana. Hiçbir şey yoktu söyleyebileceğim. Ne olduğunu bende bilmiyordum zaten. Cesaretimi topladım ve telefonu çantamdan çıkardım.

'Aşkım' yazıyordu.

"Anıl," dedim fısıldayarak.

"E... Aç hadi belki dışarıda bekliyordur," dedi annem. Tepkilerime anlam vermeye çalışıyordu bir yandan. Titreyerek telefonu açtım.

"Anıl?" sesim fısıltı gibi çıkmıştı.

"Aylin... Ben... Sadece beni dinlemeni istiyorum. Ben artık İstanbul'da değilim. Bir daha dönmeyeceğim. Nerede olduğumun bir önemi yok. Ben... Ben... Buna mecburdum. Anlamaya çalışma ya da anlatmamı bekleme. Bilmiyorum... Sadece mecbur olduğumu hissettim. Buna zorunlu hissettim kendimi. Belki bir gün tekrar karşılaşırız, ama beni bekleme," dedi, sesi çatallaşmıştı.

Konuşamıyordum. Hareket etmeyi, konuşmayı unutmuştum sanki... Donmuş, kaskatı kesilmiştim. "Aylin? Hoşçakal..." dedi ve telefonu kapadı.

Bedenimin kuvveti yoktu. Göz pınarlarımdan yaşlar benden izinsiz damlıyorlardı. Damlaların değdiği yerler yanıyordu. Kan damlıyordu her bir damlada. Parçalanmış kalbimden akan kan.

Ateşi avuçlamıştım, ama kalbimi yakıyorlardı. Bedenimi, ruhumu... Bedenimi hissetmiyordum, uyuşmuştu bütün vücudum, ama canımın yandığını hissedebiliyordum. Ruhumda uyuşsun istedim.

Bir anda bedenimde ellerin dolandığını hissettim. O an anladım. Aslında titriyordum. Bir şey söyleyecek gücüm yoktu. Kendimi bulamıyordum. Yitmişim, sanki hiçlik ruhumu sarmalamıştı. İçimde çığlıklar atarak bağıırıyordu tüm bedenim, ama benim sesim çıkmıyordu.

İliklerime kadar hissettim acıyı. Canım hiç bu kadar yanmamıştı. Hiç bu kadar acımamıştı. Hiç böyle kanamamıştı kalbim. Hiç böyle akmamıştı gözyaşlarım.

Bırakma beni diyemedim. Gitme... Yok olurum... Diyemedim.

Neden? Neden gitmişti? Ne yapmıştım? Sesimi bulmaya çalıştım.

"Neden?" fısıldayabilmıştım sadece titremelerimin arasından. Annemim ve babamın bedenimi saran ellerinden kurtulmak istedim, ama bedenim artık beni dinlemiyordu. Kalbim hükmediyordu bedenime... Acısını tüm vücuduma yayıyordu.

Kenetlenmiş dişlerimi, yumruk olmuş ellerimi açmaya çalışıyorlardı...Acıyla savurduğum tekmelerime engel olmak için ,ayaklarımı birbirine yapıştırıp kavramaya çalışıyordu babam.. Dünya durmuştu... Hayat... Yaşamak... Aşk... Her şey bitmişti. Ama,

*"NEDEEENNNN?" dişlerim bir anda çözüldü. Attığım çığlık mutfakta yankılandı...
"NEDEEENNN?"*

14. Bölüm

"Neden?"

Kulaklarımı, acı bir çığlık gibi tırmalayan telefonun sesiyle irkildim. Avuç içimde bir sızı hissettim. Yumruk olmuştu ellerim, dişlerim ağrıyorlardı ve hala kenetliydim. Elime baktım ve şok içerisinde dondum. Elimdeki Fincan kırılmış, parçaları hala batıyordu.

Yumruk olmuş ellerimi açtım. Parçalardan bazıları yere düştü. Avucuma batan irili, ufaklı bir kaç cam kırıntısını da diğer elimle çıkardım. Canım yanmıştı. Elimden akan damlalar, yerde bir nokta oluşturuyor daha sonra da genişliyordu. İleri geri salınıyordum. Yine kendimi kaybetmişim. Kendimi bulmaya çalıştım. Telefon ısrarla çalıyordu ama beni yerimden sıçratan başka bir sestti. Şu anda bana değecek olan tek ses.

Ege, çığlıklar içinde ağlıyordu. Koşarak odasına gittim. Onu yatağından kaldırmadan önce, elimi üzerime sildim. Beyaz bluzumun üzerinde kırmızı desenler oluştu. Onu tek kolumla kaldırdım. Yanağından öptüm.

"Özür dilerim, bebeğim," dedim fısıltıyla.

Telefon, ısrarla çalıyordu. Ege, kolumun altında hala ağlıyordu, tam bir karmaşa içindeydim, ne yapacağımı şaşırmış durumdaydım.

Telefona bakmam lazımdı, hiç susmayacak gibiydi. Salona doğru yöneldim ve adımlarımı sıklaştırdım. Elimden hala kan sızıyordu. Salona vardığımda elimin acısına aldırmadan hemen telefonu açtım.

"Aylin? Aşkım... Alo..."

"Merhaba,"

"Ah... Şükürler olsun. Neredesin? Saatlerdir seni arıyorum. Meraktan aklımı kaçıracaktım. İş yerinden nasıl çıktığımı bilemedim. Hala yoldayım ve kaza olmuş, trafik felç durumda. Bir milim kıpırdayamıyorum," dedi. Ses tınısındaki kızgınlığı anlayabiliyordum. Fakat kızgınlıktan çok korku vardı.

"Ben... Uyuya kalmışım. Affedersin, duymadım," dedim yalan söyleyerek.

Durumumu açıklayabileceğim sözcükler yoktu. Ne diyebilirdim ki? Delirdiğimi düşünürdü. Sesimin bu kadar düz çıkmasına şaşırmıştım. Oysaki kalbim teklemişti yalan söylerken. Ege'nin çığlıkları durmak bilmiyordu ve birçok şeye ihtiyacı vardı.

"Ege, çok ağlıyor, ben seni daha sonra arasam olur mu?"

"Tabii ki aşkım. Sesini duydum ya... Şimdi anneni aramalıyım. Seni bulamayınca, onu da aramıştım. Haber bekliyor, kadıncağız çıldırmadan aramalıyım. Senin Ege'yle ilgileneneceğini de söylerim daha sonra ararsın. Görüşürüz hayatım. Telefonunu bekliyorum,"

"Görüşürüz, tamam." dedim ve telefonu kapattım.

Banyoya gittim, elime küçük el havlularından bir tane sardım. Ege hala kucağımda ağlıyordu. Aceleyle mutfığa koştum. Mamasını hazırladım, soğuması için bıraktım. Şimdi sadece mızızlanıyordu. Ege'yi odasına götürdüm ve altını değiştirdim. Şimdi bana gülümsüyordu. Onu öptüm, mutfığa götürdüm. Mamasına baktım, soğumuştı.

Ege'yi mama sandalyesine oturttum. Mamasını almak için tezgâha yöneldim. Ege'yi doyurdum, mama sandalyesinden kaldırdım. Şimdi gülücükler içinde bana cıvılda yapıyordu. Göğsüme sıkıca bastırdım. Uyutmak için tekrar odasına yöneldim.

En büyük desteğimdi benim, bunu henüz bilmese de minik bedeni bana güç veriyordu. Göğsümde uyuyakalmıştı bile. Yatağına yatırdım ve bir süre onu izledim.

Kalbimdeki acıya hiç dokunmamayı isterdim, el sürmemeyi, üzerindeki örtüyü kaldırmamayı, ama yine de ruhumda gizlenmiş, en kuytu yerde, bir canavar gibi yüzeye çıkmayı bekliyorlardı. En ufak bir şey bekliyordu beni kemirmek için. Ve her zaman bir şey buluyordu.

İstemesem de hayaleti hep benimleydi, ben farkında değildim ama o kendisini hatırlatmak için, bir açık buluyordu. Kalbimde saklanmış olan ağrı, yüzeye çıkmıştı bir an için. Unuttum sanıyordum her seferinde, ama unutmanın zor olduğunu hatırlıyordum her unuttuğumu sandığımda, hayaletinin karşına çıkmasıyla...

Ama bunları düşünmemeliydim. Benim bir hayatım vardı. İçinde hayaletlere yer vermemeliydim. Bunun ne bana, ne de aileme zararından başka, beni asit gibi yakmaktan başka hiçbir şeye yaramayacağını biliyordum.

Saate baktım 20.15. Sertaç'ı aramalıyım. Gelmiş olması lazımdı bu saate kadar ve telefonumu bekliyordu.

Ege'nin pamuktan daha yumuşak saçlarını okşadım ve yine salona yöneldim. Ayaklarım her adımda sızlıyordu. Kendimi bu şekilde kaybetmekten nefret ediyordum.

Elimde hala sızlıyordu, ama kalbim kadar acıımıyordu canım. Başımı salladım, sanki düşüncelerimi beynimden atabilecekmişim gibi, onları benden çok çok uzağa savurabilecekmişim gibi...

Telefonu aldım ve Sertaç'ın numarasını çevirdim. İlk çalışta açtı.

"Aşkım?"

"Sertaç, üzgünüm geç oldu. Ege ile ilgileniyordum,"

"Sorun değil. İyi olduğunu biliyorum şimdi, ama çok endişelenmiştim. Sen tavşan uykusu uyursun. Uyuyacağın aklıma gelmedi hiç,"

"Haklısın. Sanırım yorgun dūřtūm, űzgūnūm gerçekten,"

"Dedim ya, geçti. Neyse aslında seni aramamın asıl nedeni, sana sormadan akşam yemeğine misafir davet ettim,"

"Ah... Sertaç! Ben bugūn hiç bir řey yap-"

"Hayır hayır! Bugūn deęil. Yarın akřam için. Aslında alıřveriře çıkarız diye dūřūnmūřtūm, seni aramadan űnce izin almıřtım műdűrden, ama sana ulařsaymıřım da gidemeyecekmiřiz. Trafik felç hala! Neyse sabah çıkarız artık. Yarın için de izin aldım," dedi, sesi çok neřeli geliyordu. Kimi davet ettięini çok merak ettim.

"Peki, tamam. İııı... Kimi davet ettin? Merak ettim,"

"Sana bahsetmiştim, bir kaç kere. İş arkadaşım Mete, eşi ve çocukları,"

"Tamam canım. Hemen liste yapmam lazım, yoksa her şeyi birbirine karıştırırım,"

"Yarın izinliyorum, fazla űstűnde durma. Hem yemekler benden,"

"Ooo... Tamam o zaman,"

"Canım, gelince konuşuruz. Trafik açılıyor,"

"Tamam canım, gűrűřűrűz,"

"Seni seviyorum."

"Teřekkűrler." dedi m sıkılğan bir sesle.

Ah aptal, aptal kafam... Bir sűre telefonu kapatmadı, bekledięi sűzcűk dudaklarımdan çıkmayınca telefonu kapadı. Telefonu yuvarlak cam sehpanın űzerine sertçe bıraktım. Derin bir soluk aldım. Keřke bunu yapmasan... Sana seni seviyorum diyerek, seni kandıramam. Evet, seviyorum ama senin bekledięin gibi deęil.

Kendimle olan i savaşım daha uzun sűre bilirdi, ama misafirlerimin gelecek olmasının heyecanı bu savaşı bastırmıştı. Ve ben buna memnun olmuştum. Kafamı dağıtacak her řeye vardım. Kâğıt, kalem bulmak ve liste yapmak için neşeyle mutfağa gittim. Ama ilk űnce elimle bluzumla ve yere akan kanlarla ilgilenmem lazımdı.

...

Sertaç inřaat műhendisiydi ve iyi bir firmada iki buçuk yıldır çalıřıyordu. Yaptıęı projeleri ve parlak zekâsıyla hemen sevilmiř ve yűkselmiřti. İři hakkında çok fazla konuřmazdı. Gűnűnűn nasıl geçtięini dahi sűylemezdi. 'Yorucu' deyip kestirip atardı. Ya da iř ortamından, arkadařlarından hiç sűz etmezdi. Ama bu Mete'den bir kaç kere bahsetmiřti. Onu

seviyordu.

Şimdi arkadaşını ve ailesini davet etmesi beni şaşırtmıştı. Öte yandan buna seviniyordum da. Aslında biraz yalnızdım, biraz değil, çok yalnızdım.

Eskiden olsa bunu sorun etmezdim, ama şimdi istiyordum. Bir arkadaşım olsun ya da görüştüğümüz bir arkadaş aile. Bu iyi olabilirdi. Fakat Sertaç'la bu konuyu hiç konuşmadığımız halde, biliyordum ki bu tür şeylerden hoşlanmıyordu. Aramıza, ailemize dışarıdan kimseleri sokmak istemiyordu. Şimdi ise bir arkadaşını ve onun ailesini misafir olarak davet etmişti. Bunun için heyecanlıydım. Listemi bitirdikten sonra, sevinçle ellerimi çırpıttım.

Akşam Sertaç gelip de, elimi sorduğunda ufak bir kaza olduğunu söyleyip geçiştirmiştim..

.....

"Ah... Gerçekten mi? Buna inanamıyorum,"

"Şşş sesiz ol," dedi Sertaç. Gözleriyle çevresini taradı. Benim şaşkın, yüksek, çok yüksek perdede çıkan sesimi markette duyan var mı diye bakınıyordu.

"Evet, gerçekten," dedi başını sallayarak.

"Ve sen onu evimize davet ettin. Benim için çok fazla problem değil, ama sen?"

"Biliyorum, ama Mete iyi bir insan. Onunla çok rahatım, kardeşim gibi. Ona her konuda güvenebileceğimi biliyorum. Diğerleri gibi gözleri fıldır fıldır, etraftaki bayanların bedenlerinden nasıl yararlanabileceklerini, kafalarında kaç tilki dolaştırdığı belli olmadan planlayanlardan değil. Bunun için karısının ciddi bir klaptoman olması, ya da sayma sorunu olması benim için o kadar büyük bir sorun değil," dedi gülümseyerek.

"Sorun değil demek,"

"Evet, biraz dikkat kesileceğiz o kadar. Mete istemezsek gelmeyeceklerini söyledi. Belki yüz kere... Bu bir hastalık sonuçta, yapabileceği bir şey yok," dedi, raftan sütü alıp, alışveriş sepetine koyarken.

Gülümsedim... Evimize uzun zamandır ilk defa misafir geliyordu, ama hastalıklı bir misafirdi.

Çok güzel. Birden içim soğudu, nedense? Aslında ön yargı yapmak istemiyordum, gerçi ön yargılı bir yaklaşımda sayılmazdı. Bunun üzerinde fazla durmak istemedim, ne de olsa sadece akşam yemeği idi.

"Ah... Kabartma tozunu unuttum. İkinci reyondaydı, sen meyve sularını al, ben de hemen alıp geliyordum," dedim. Tam dönüyordum ki,

"Sen dur! Ben alırım. Hem Ege'ye de bir oyuncak alacaktım zaten," dedi gülümseyerek.

Ege'nin bebek arabasını, ağızıyla araba sesi çıkararak çevirdi. Ege'nin yüzü ışıldıyordu mutlulukla ve ellerini çırpıyordu.

Meyve sularının olduğu rafa doğru sürdüm arabayı. Aklım Mete ve eşine takılmıştı. Mete'nin bu kadar rahat, açık eşinin problemlerini anlatması garip gelmişti bana. Belki de sorumlu olarak davranıyordu. Sonuçta bildiğimiz ve kabul ettiğimiz zaman daha rahat olacaktı, eğer bilmeseydik ve eşi yanlış bir şey yaptığında bunun açıklaması onun için daha zor olabilirdi.

Meyve sularını sepete doldururken, iki gencin gürültülü kahkahaları dikkatimi çekti. Birbirlerini itiyor, sendeliyor ve daha sonra bunu eğlence olarak kabul edip, gülüşüyorlardı. Sol tarafta olan sarı, kıvrık saçları omuzlarına dökülmüş, sıska, iri gözlü, uçuk bir ten rengine sahip, en fazla on sekiz yaşındaydı. Diğeri ise hantal vücutlu, şişmanca, kısık gözlü, yuvarlak yüzlü bir gençti. Saçları kısa kesimli ve siyahtı. On sekizden daha büyük gösteriyordu. Giyimleri salaştı. Şişman olan, diğeri ittiğinde, sıska çocuk yere düşmekten kendini zorla kurtarıyordu. Sıska genç ise onu itmeye çalışıyor fakat milim oynatamıyordu.

Bana doğru yaklaşırken, sıska olan diğeri tarafa geçti ve yüzünün ifadesinden anladığım kadarıyla, tüm gücünü kullanarak ve avuç içlerini şişmanın vücuduna bastırarak itti.

Büyük ihtimalle, benim o sırada orada olduğumun farkında değillerdi. Tam yanımdan geçerken olmuştu bu. Şişman çocuk sendeledi ve üzerime düştü. Elimde sepete koyulmayı bekleyen diğeri meyve suyu yere düştü.

Sırtım sertçe rafa çarparken, üst rafa da başımı çarptım. Gencin tüm ağırlığı üzerimdeydi, sağ omzu göğüs kafesime çarptı. Düşmemek için elimle sepeti yoklayarak buldum. Sıkıca kavradım.

Şişman gencin, bedenime olan baskısı aniden kalktı. Karşıdaki raflara uçuşunu gördüm bir an. Hayal görüyor olamazdım.

Canımın acısına aldırmadan, doğruldum ve neler olduğunu anlamaya çalıştım.

Şişman çocuk yere kapaklandı aynı saniyede üzerine biri atıldı. Bu Sertaç mıydı?

15. Bölüm

Hazırlık

Şok içerisinde kalmıştım. Kendimi zorladım, biraz sağa ve sonra iki adım öne ilerledim. Kesinlikle Sertaç'tı. Sol eliyle, yerde yatan gencin boynuna sarılmış, diğer eli yumruk olmuş üst üste yerde ona şok içerisinde, gözleri fal taşı gibi açılmış, aynı anda acı çeken yüz ifadesiyle bakan gencin, çenesine, kaşına, burnuna iniyordu. Kaşı patlamıştı. Dudakları kandan görünmüyordu. İnleme sesleri haricinde başka hiç bir ses çıkmıyordu gençten.

Diğer sıska çocuğun, ellerinin Sertaç'ın ellerinin üzerinde olduğunu, onu çekmeye çalıştığını daha sonra fark etmiştim. Acıyla yalvarıyordu.

'Yalvarırım bırakın, benim yüzümden oldu, yanlışlıkla oldu...' diye bağılıyordu.

Yerimden kıpırdayamamıştım uzun süre. Kaskatı kesilmiştim. Sadece gözlerim yerlerinden çıkacakmış gibi, olayı izliyordu hayretler içerisinde.

Sertaç dünyadan kopmuş gibiydi. Yumruk olmuş elini açtı, diğer elinin yanına koydu.

Şimdi iki elide gencin boğazını, sıkıca kavramış var olan tüm gücüyle sıkıyordu. Yüzü gayet soğuktu, çocuğun yüzüne kilitlenmişti. Sanki normal bir işi dikkatle yapıyormuş gibiydi. Bir vidayı çevirirken, bir inşaatçının yüzünde oluşan ifade vardı. Normal bir iş gibiydi sanki bu onun için. Ne benim, ne sıska çocuğun, ne de Ege'nin çığlıklarının farkındaydı.

Gencin yüzü kırmızıdan mora döndüğünde ve artık nefes alışları iyice zorlaştığında Sertaç'ın boğazını daha sıkı sardığını anladım.

'Onu öldürecek,' diye mırıldandım. Ancak o zaman kendimi çözebildim. Aynı saniyede ellerine atıldım ve haykırmaya başladım.

'Sertaç! Öldüreceksin bırak! Yalvarırım bırak. Yanlışlıkla oldu. Kazaydı. Lütfen bırak. Ne olursun bırak,'

Ama beni dinliyor gibi görünmüyordu. Sanki sadece kendisi ve karşısındaki neredeyse ölecek olan genç vardı. O anda onu bir canavara benzettim. Korkmuştum. Kendini bu kadar kaybetmesinden korkmuştum, tüylerim diken diken olmuştu. Bu adamı kesinlikle tanı mıyordum.

Yemek yediğim, evimi paylaştığım, yatağımı paylaştığım, en önemlisi de, yeni bir yaşama, bir soluğa birlikte can verdiğimiz o şefkatli, sevecen, iyi yürekli adama benzemiyordu bu yabancı adam.

Ellerimi damarları çatlayacakmış gibi olan ellerinden çektim. O anda sıska genç yapıştı Sertaç'ın ellerine, haykırışlarıyla beraber.

Yerde yatan genç artık daha güçlükle nefes alıyordu. Kıpırdamıyordu bile. Gözleri kanlanmıştı, çatlayacakmış gibi olan damarlarını görebiliyordum. Ellerimi Sertaç'ın yanaklarına koydum. Gözyaşlarımın aktığını o anda fark ettim.

"Sertaç, Ege ağlıyor! Lütfen! Yalvarırım bırak, öldüreceksin onu. Yalvarırım. Sadece kazaydı. Eğer bırakmazsan bir süre evde seninle görüşmeyeceğim," dedim.

Zayıf tehdidimin onu durdurmaya yeteceğini diliyordum içten içe. Sertaç başını salladı bir an ve ellerini hızla çekti gencin üzerinden. Genç ellerini boynuna götürdü, derin nefes almak istedi, öksürmeye başladı. Sertaç, oldukça sakın ve soğukkanlı bir tavırla başını bana çevirdi.

"İyi misin?" diye sordu yine sakın tavırlarıyla. Ama ses tonu görünüşünden çok daha öfkeliydi. "Canın yanıyor mu?"

"Hayır, yanmıyor. Sen ona saldırmıydın çok daha iyi olacaktım!" dedim öfkemi, kızgınlığımı ses tonuma yansıtarak.

Aynı anda, iki güvenlik görevlisi hızlı adımlarla bize doğru yaklaşıyorlardı. Yanlarında, kısa boylu, ak saçları omuzlarına düşmüş onlara yetişmek için küçük, ama hızlı adımlarla ilerleyen, gözleri korkuyla açılmış yaşlı bir kadın vardı. Bu arada sıska genç arkadaşını yerden kaldırmaya çalışıyordu.

"İşte!" dedi eliyle Sertaç'ı işaret ederek yaşlı kadın. Aynı anda Sertaç bir elini belimden tutup, kedisıyla beraber ayağa kaldırdı. "Bu adam"

"Neler oluyor burada?" dedi. Bir elini belindeki silaha atmış, bıyıklı, yüzüne sert bir ifade takınmaya çalıştığı bariz bir şekilde belli olan güvenlik görevlisi.

"Bu kutup ayısı karıma saldırdı, ben de ona," dedi Sertaç. Sakinliği beni dehşete düşürmüştü.

"Hayır," diye atıldı sıska genç. "Biz şakalaşıyorduk. Ben Osman'ı itince," dedi eliyle şişman genci işaret ederek. Şişman gencin yüzü kanlar içinde, elleri hala boğazını tutuyordu. "Osman, hanım efendinin üzerine düştü," diye devam etti.

Sözlerinin sonlarına doğru sesi iyice zayıflamıştı. Gözleri Sertaç'ın yüzünden ayrılmıyordu. Başımı Sertaç'a çevirdim ve neden bu gencin konuşmakta zorlandığını anlamıştım. Gözlerindeki ölüm saçan öfke, beni dondurmaya yetiyordu. Onu ilk defa bu kadar öfkeli görmüştüm.

"Hanım efendi. Bu çocuk size saldırdı mı?" diye sordu, sert görünmeye çalışan güvenlik görevlisi ama sesi şimdi daha yumuşaktı.

"Hayır. Şakalaşıyorlardı, beni fark etmediler. Eşim de tam o an gelince her şeyi yanlış anladı. Daha öncesini bilmediği için... Bir kaza ve bir yanlış anlama o kadar," dedim, bir solukta konuşmuştum. Gözlerim Ege'ye takılıp kalıyordu.

"Şikâyetçi misiniz?" diye sordu gençlere, sıkılmışa benzeyen diğer güvenlik görevlisi.

Osman ve sıska çocuğun bakışları Sertaç'la buluştu, birbirlerine çevirdiler sonra bakışlarını. Osman'ın yüzü acıyla büzülmüştü. Sonra güvenlik görevlilerine döndüler.

"Hayır." dediler aynı anda. İki gencinde gözlerinde korku ve şok vardı. Daha fazla buluşmak istemedikleri belliydi.

"Peki. İyi günler." dedi sıkılmış güvenlik görevlisi. Uğraşmak istemedikleri her hallerinden belli oluyordu. Yaşlı kadında, görevliler döndüğünde peşlerine takılmıştı. Arada bir dönüp bakıyordu öfkeli gözleriyle, dudakları kıpırdıyordu sürekli, yüzü ekşimişti. Sertaç'a hakaretler yağdırdığına hiç şüphem yoktu. Çabuk adımlarla ilerliyordu. Sıska genç de, Osman'ın kolunu tutmuş çekiştiriyordu.

"Üzgünüm," dedim fısıltıyla. Bunu söylemeye zorunlu hissetmiştim kendimi. Osman başını salladı ve ağır adımlarla ilerlemeye başladı.

Sertaç'a döndü öfkeli bakışlarım. Hala gençlerin arkasından bakıyordu sinirle, elleri yumruk olmuştu. Ona bir şeyler söylemek için ağzımı açtım, ama daha sonra söyleyeceklerimi tartamayacağım durumda olduğumu bildiğimden vazgeçerek ağlayan oğlumuz Ege'nin yanına gittim. Onu arabasından kaldırıp, kucığıma aldım. Sertaç genç çocuklar gözden kaybolana kadar onlara baktı.

Alışverişimizi yarıda kesip, marketten çıktık. Hiç konuşmamıştık. Arabada da hiç konuşmadık. Sinirim geçmek bilmiyordu. Onu öldürecekti, onu soğukkanlılıkla öldürecekti. Bu adam kimdi? Tanımıyordum. Hala sakın olan tavırları beni daha çok sinirlendiriyordu.

Başımda bir sızı hissettiğimde, çarptığımı hatırladım. Ellerimi saçlarımı düzeltiyormuş gibi yapıp, yoklamak istedim. Ona belli etmemek istiyordum, çünkü bu onu daha çok sinirlendirebilirdi. Gerçi gayet sakın görünüyordu ama bakışlarındaki öfkeyi saklayamıyordu.

Ellerime saçlarıma attım ve dağınıklığını düzeltiyormuş gibi yaparak, sızının nereden kaynakladığını bulmaya çalıştım.

"Acıyor mu?" diye sordu hemen. Gözleri, gözlerimi buldu. Nasıl anlamıştı?

"Yo, acımıyor, saçlarımı düzeltiyordum," dedim yalan söyleyerek, dudağım seyirdi sanki beni ele verircesine.

"Başını çarptığını gördüm Aylin!" dedi ve bir elini direksiyondan çekip başıma uzattı. Eli nazikçe saçlarımı okşarken, bir yandan kendime kızıyordum. Sadece benim için endişeleniyordu. Sızının olduğu yere dokunduğu anda, küçük bir inleme çıktı dudaklarımın arasından.

"Ah!" dedim ve sonra dudağımı ısırdım.

"Fena şişmiş. Çok acıyor mu?" dedi, elini tekrar direksiyona koyarken.

"O kadar değil. Sen dokununca sızladı biraz,"

"Affedersin,"

"Önemli değil,"

"Bir eczaneye gidelim,"

"Gerek yok eve gidince buz koyarım,"

"Tamam. Özür dilerim, seni korkutmak istememiştim. Birden seni öyle görünce... Sinirlerime hakim olamadım," dedi. Sesi üzgün geliyordu, gerçekten üzgün.

"Önemli değil," dedim tekrar. Daha fazla üzerine gitmeye gerek yoktu.

"Giderken kasaba uğrayalım. Aslında marketten alacaktım ama..."

"Tamam, olur," dedim. Aradaki soğuk havayı dağıtmak istedim bir an. Onun bir yabancı olduğunu düşünmek istemiyordum. Sadece beni korumaya çalışıyordu. Her zaman korumacı değil miydi zaten? Derin bir nefes aldım ve sıcak bir gülümseme yerleşti dudaklarıma "Ee... Ne yapacaksın bize bu akşam?" diye sordum gülümsemem genişleyerek. Elini uzattı ve elimi tuttu.

"Sürpriz," dedi. Neşesi yerine gelmişti. Gülümsüyordu şimdi.

"Ama bu haksızlık! Çok merak ettim,"

"Yaparken görürsün. A... Mantar almış mıydık?"

"Evet almıştık. Hah! Anladım," dedim sırıtarak. Özel yemeğini yapacaktı. Bu yemeği genelde anneler geldiğinde yapardı ve ben yemek masasına gitmesini bekleyemeden, hemen bir tabak alıp yerdim. Bu konuda başarılıydı.

"Kendi kendimi ele verdim yani," dedi oda gülümseyerek. Yüzünde sahte bir pişmanlık ifadesi vardı.

....

Eve geldiğimizde neşemiz yerine gelmiş, elimizdekileri yerleştirmiş, Ege'yi uyutmuş ve yemek yapmaya koyulmuştuk.

"Kek yapmana ne gerek var?" diye sordu gözlerini devirerek.

"Ama benim kekim çok güzel oluyor," dedim.

"Ama o kadar yemek var. Keke sıra gelmez ki,"

"Ben yemekten sonra ikram etmek istiyorum zaten," çenemi havaya kaldırıp omuzlarımı silktim.

"Tamam, canım nasıl istersen,"

"Hem neredeyse tüm yemekleri sen yaptın. Eğer hiçbir şey yapmazsam olmaz," dedim gülümseyerek.

Aynı anda un paketini açmaya çalışıyordum. Sertaç yanıma geldi tezgâhın üzerindeki baharatlıktan karabiberi almak için. Ve o sırada ben çekiştirerek açmaya çalıştığım un paketini açmıştım. Hızla çekiştirirken paket elimden kurtuldu, havaya uçtu ve Sertaç'ın başından aşağıya döküldü.

Ah! Lanet olsun! Neden her seferinde makas kullanmayı unutuyordum ki?

"Ah! Özür dilerim canım," dedim telaşla. Sertaç başını kıyafetlerinden kaldırıp bana baktığında kendimi ne kadar tutmaya çalışsam da kahkahalarım engel olamadım. Kardan adama benziyordu.

"Ah! Sana inanamıyorum. Ne hale getirdin beni? Bir de gülüyorsun," dedi, ben hala gülüyordum.

"Özür dilerim canım," dedim kahkahalarımın arasında. "Ama itiraf etmeliyim ki yakıştı,"

"Ah, Aylin! Tam yemeğimin can alıcı noktasındaydım. Benim acil bir duş almam lazım. Sen biraz ilgilenir misin? Ama sakın unutma, sevgini ve şefkatini vermezsen tadı istediğimiz gibi olmaz," dedi sırtarak. Ben hala kıkırdıyordum. Ona dil çıkardım.

"Gerçekten söylüyorum. Şaka değil. Lütfen," dedi işaret parmağı havada.

"Peki, tamam olur. Okşamamı da ister misin?" dedim alayla.

"Aylin!" dedi sitem edercesine.

"Tamam, hadi git. Geç kalacağız yoksa" dedim.

Sertaç duşunu alırken ben de yemekle ve kekle ilgilendim. Artık biraz acele etsek iyi olacaktı. Sertaç duştan çabucak çıktı. Bende keki çırpıp, fırına atmıştım.

"Hey! Bu ne hız?" diye sordum.

"Asıl sana ne demeli? Kekin kokusu çıkmış bile. Güzel kokuyor," dedi yanımdan geçerken yanağımdan bir makas aldı. Hemen kendi yemeğiyle ilgilenmeye başlamıştı.

"Eh marifetli olmak başka bir şey," dedim burnumu havaya kaldırarak.

"Hı... Hı..." dedi. Dalga geçiyordu benimle. Yüzünde kocaman bir sırıtma vardı. Tamam, bu konularda çok becerikli değildim, ama yine de böyle yaptığında kızılıyordum.

"Nerede benim un paketim?" dedim. Etrafı tarıyordum gözlerimle.

"Tamam, tamam, şaka yaptım. Sen bir tanesin," dedi.

Yemekler bitmiş ve biz hazırlıklarımız tamamen bitirmiştik.

"Salata hazır, ana yemeğimiz hazır, ara sıcaklar hazır, kanepeler hazır, içecekler masada, pilav tamam. Eksik bir şeyler var gibi Aylin," dedi, bu kadar heyecanlanmasını beklemiyordum.

"Sertaç, bu kadar heyecanlanacak bir şey yok. Unuttuğun şey zeytinyağlılar ama sadece söylemeyi unuttun. Masada hazır ve yenmek bekliyorlar," dedim alay ederek.

"Dalga geçme Aylin. Sonuçta çok değer verdiğim bir arkadaşım geliyor. Her şey çok güzel olsun istiyorum," dedi, yüzümü okşayarak.

"Evet haklısın," ona gülümseyerek karşılık verdim. Aslında tüm bunlar için heyecanlanması gereken kişi benmişim gibi geliyordu.

Saat sekize geliyordu ve her şey hazırды. Yemek masası mükemmel görünüyordu. Aslında çok da acıkmıştım. Bir an önce yemeğe başlamak istiyordum. Sertaç üzerini değiştirmeye gittiğinde, Ege'nin ağlamasını duydum. Koşarak yanına gittim ve onu kucağıma aldım. Bir melekten farksızdı. Kucakta gezmeye bayılıyordu. Dişleri olmayan ağzını kocaman açıyordu sevinçle. Aynı anda kapı çaldı.

"Ben bakıyorum," dedi Sertaç heyecanla, giyinmişti. Kapının önünden geçerken, bir an göründü. Güzel olmuştu.

"Vayyy..." kıkırdadım.

"Tezahürata gerek yok. Her zaman ki halim," dedi kaşlarını havaya kaldırarak.

"Kendini beğenmiş," diye mırıldandım. Kapıyı açmadan ona yetiştim.

"Hoş geldiniz," dedi Sertaç kapıyı açar açmaz. Kapıda ki adamı görünce şaşırmıştım.

16. Bölüm Beklenmeyen

Korku filmlerinden fırlamış gibiydi. İri yarı bir adamdı. Dev gibiydi. Kocaman gözleri vardı. Kucağında dört yaşlarında olduğunu tahmin ettiğim bir çocuk vardı. Çok tatlıydı saçları kıvrır kıvrır, beline gelen, pembe dudaklı ve pembe yanaklı, mavi gözlü bir kızdı. Ona gülümsedim.

"Hoş bulduk," dedi Mete utangaç bir tavırla.

"Ee eşin yok mu? Yalnız mısın?" diye sordu Sertaç.

Mete'nin yüz ve dudak hareketlerinden utandığını anlamıştım.

"Şey... O sizin dış kapınızdaki motiflerin, noktalarını sayıyor. Sana bahsetmiştim," dedi Mete. Şaşkınlıkla mırıldandım.

"Ne?" Sertaç bana dirsek attı. Canımı yakmamıştı ama kızmıştı. Doğru ya! Kadının sayma sorunu vardı. Ne garip.

"İçeriye buyurun lütfen," dedim bende. Sonra merdivenlerden hızla çıkan birinin sesini duyduk.

"Ah, işte geliyor Feride," dedi Mete.

Başımı biraz uzattım. Sertaç'ta benim gibi uzatmıştı. Merdivenlerin başında kırmızılar içinde, ufak tefek bir kadın görüldü. Şaşırmıştım yine. Kırmızı bir pantolon ve bir gömlek giymişti. Onunda saçları, kızı gibi kıvrır kıvrırdı. Gözleri küçük, çekik ve maviydi. Mete'nin yanında durdu.

"Özür dilerim beklettim," dedi mahcup bir tavırla.

"Önemli değil. Hoş geldiniz, lütfen buyurun..." dedim.

Hoş geldin faslı bittikten sonra, yemek masasına oturmuştuk. Hem sohbet ediyor, hem de yemek yiyorduk. Kadın sürekli bir şeylere odaklanıyor, içinden sayıyor, sonra yine aramıza dönüyordu. Arada bir gözü benim çok sevdiğim kedi figürlü bibloları kayıyordu. Onlara dikkat etmem gerektiğini düşündüm. Onları izliyordum sürekli.

Sertaç, Mete ile koyu bir sohbeta dalmıştı. Kadında fazla ilgilenmiyordu sohbetle falan. Kendi halindeydi. Kendimi yalnız hissetmiştim. Ege'yi de bahane edemiyordum. Uyumuştu. Onların kızlarına da yemek yedirdikten sonra yatırmıştı annesi.

Bu iki insana baktım. Ne kadar farklılardı birbirlerinden. Deve ve cüce gibiydiler. Nasıl olup da birbirlerini bulduklarını merak ettim. Ya da nasıl olup da birbirleriyle bir aşk yaşadıklarını... İçimden onlarla alay ediyordum sürekli. Can sıkıntımı iç gevezelikleriyle geçiştirmeye çalışıyordum. Mete'nin de yüzü çok güzel değildi. Kadın ona nazaran daha güzeldi.

Sonra Mete bir anda eşine döndü. Eşinin elini tuttu. Ben sohbeti kaçırdığım için ne olduğunu anlayamadım. Sanırım birbirlerinden bahsediyorlardı. Feride'de ona döndü. Gözleri birbirlerine kenetlendi bir an için. Aradaki akım görülebiliyordu.

Kafamda o anda bir şey dank etti. Aynı anda Sertaç'ın gözlerine baktım. Ve tekrar onlara döndüm. Hala birbirlerine aşkla bakıyorlardı. Biraz önce alay ettiğim bu iki insanda bende olmayan çok güzel bir şey vardı. Bir an için onları kıskandım. Bende olmayan bir şeye sahiplerdi. Karşılıklı beslenen büyük bir aşka... Bu gözlerinden okunabiliyordu. Ve beni yakıyordu.

Sertaç'a ihanet ediyordum bu düşüncelerimle belki ama durum buydu. Acınası bir halde hissettim kendimi. Biraz daha bu şekilde bakışmaya devam edeceklerse, ben bir bahane bulup yerimden kalkmayı planlıyordum ki, kadının gözleri duvarda asılı olan tabloya takıldı. Mete anında fark etti ve elini çekip, Sertaç'a döndü. Sertaç'ta benim gibi onları izliyordu. Arada oda bana bakıyordu. Belki de aynı şeyleri düşünüyorduk. Yine canını yakıyordum. Yine... Ve istemeden. Bu elimde olan bir şey değildi. Bu yaşama beni o davet etmişti. Her ne kadar onun yanında kendimi mutlu hissetsem de hayatımda eksik kalan parçam hiçbir zaman tamamlanmayacak ve gerçek mutluluk hep benden birkaç adım uzakta olacaktı.

"Sen biliyor musun, o adamın katili hala bulunamamış değil mi?" diye sordu Mete, Sertaç'a.

İşte benim de ilgi ile dinleyebileceğim bir konu açmışlardı sonunda. Sertaç'a baktım, bu konudan rahatsız olmuş gibiydi. Kısa ve net bir cevap verdi.

"Hayır," dedi. Ses tonundaki kızgınlığın kime olduğunu anlayamadım ama bu konudan oldukça rahatsız olduğu belliydi. Ama ben bu olayı merak etmiştim.

"Nedir olay?" diye sordum. Direkt olarak Mete'ye sordum. Sertaç'ın cevap vermeyeceğine emindim. Ben soruyu sorduğum anda Sertaç, olduğu yerde kıpırdandı.

"Bizim iş yerinde bir bayan vardı. Ve iş yerinde çalışan bir ofis boy çocuk... Bir gün bunlar yalnız kalmışlar. Kız geç çıkacakmış o gün. Bu rezil çocuk, kıza sarkıntılık etmiş. Neyse ki, son anda güvenlik görevlileri yetişmiş olaya. Kız ağlamaktan harap olmuş. İlk gün geldi çok kötüydü. Bir kaç gün gelememi işe. Çocuğu da serbest bırakmışlardı. Mahkemesi dışarıdan mı ne görülecekmiş. Birkaç gün sonra sanırım, bu çocuğun ölüm haberini aldık. Geceleri bir

barda takılıyormuş, oradan çıkınca da evine yürüyerek giderken buna araba çarpmış. Ne yalan söyleyeyim hiç üzülmедim. İssız bir yolmuş, mobese kameraları yokmuş etrafta. Olsaydı hemen yakalanırdı çocuğa çarpan kişi, gerçi ona çarpmak denilemez, resmen biçmiş çocuğu. Herhalde sarhoş falandı şoför, '' soluksuz anlatmıştı olayı.

Sertaç'ın kaşları iyice çatılmıştı. Dudağını yiyordu resmen. Neden bu kadar rahatsız olduğunu anlayamadım. Mete'yi elinden gelse parçalayacakmış gibi bakıyordu.

''Mete biraz soluklan kardeşim. Bu ne hız?'' dedi. Sesi gayet normaldi ama ben ifadelerinden sinirlendiğini anlamıştım.

Bana neden anlatmadığını merak ettim. Sertaç, bana bakıyordu benim ona baktığım gibi. Kaşlarımı çattım. Ama belki de evimizde bu tür şeylerin konu olmasını istemiyordu. Bu konudan oldukça rahatsız olduğu belliydi. Bunu kabul edilebilir bulmuştum. Sonuçta zaten Sertaç işiyle ya da evden dışarıda olduğunda bana hiçbir şekilde neler yaptığına dair açıklama yapmaya gerek görmezdi. Eve avım attığı anda dışarıdaki dünyanın dışarıda kalmasını isterdi.

''Belki de kızın ailesi yapmıştır. Bana ilk anlattığında bana öyle gelmişti. Hala da öyle geliyor, '' diye araya girdi Feride. Şimdi daha da sinirlenmişim.

Eşi onunla paylaşıyordu, ama benim haberim bile yoktu. Ah, ne saçmalıyordum ben böyle, resmen bu kadını kıskanmıştım. Benim asıl kıskandığının ne olduğunu biliyordum aslında.

Yemek faslı bitmişti, Mete ile Sertaç birer kadeh içki içmişlerdi, Feride de onların yanında, onlarla sohbet ediyordu. Ben de masayı toplamaya karar verdim. Nasılsa Feride ve benim aramda sıcak bir bağ kuramamıştım.

''Her şey için çok teşekkürler. Yemekler gerçekten güzeldi. Ellerine sağlık kardeşim. Bana da öğretmelisin. Bizim hatundan hayır yok, '' dedi Mete alayla, kapıda onları uğurluyorduk. Feride, Mete'ye bir dirsek attı sinirle.

''Ne çok konuşuyor öyle değil mi? Neyse çok teşekkürler, her şey çok güzeldi gerçekten. Bizde bekleriz. '' dedi gülümseyerek. İlk defa gülümsemişti bize bu şekilde. Belki de kendisinden huzursuzdu. Bende ona gülümsedim.

''Yine bekleriz. Biz teşekkür ederiz. '' Dedim sıcak bir gülümsemeyle.

''Evet, yine bekleriz. '' dedi Sertaç ama bir soğukluk vardı sesinde. Merdivenlerden inene kadar arkalarından baktık ve sonra kapıyı kapadık.

''İyi geçti ha?'' dedim gülümseyerek.

''Evet, sayılır, ama bir daha ailece görüşmeyi düşünmüyorum, '' dedi Sertaç.

''Neden?'' diye sordum tek kaşım havada. Sonuçta ben memnun olmasam da onun iyi vakit geçirdiğini düşünmüştüm.

''Mete'nin çenesi fazla açılıyor kalabalık ortamlarda. Neyse hadi yatalım benim çok uyku var, '' dedi gülümseyerek. Konuyu kapatmak istiyordu anlaşılan.

"Olur yatalım. Benim biraz daha işim var ama sen git, ben geliyorum," dedim.

Bana yaklaştı, eğilip alnımdan öptü. Kollarını belime doladı.

"Sence ben sensiz yatabilir miyim? Bırak, boş ver, yarın yaparsın. Hem seninle ufak bir işimiz var," dedi sırtarak. Gözlerindeki yoğun bakış ve teninden yayılan o alev gibi sıcaklık isteğini açıklıyordu.

"Ya, nasıl bir iş mi bu böyle?" dedim bende anlamazlığa gelerek.

"Gidince görürsün," dedi ve beni kucağına aldı aniden.

"Yürümeyi biliyorum Sertaç,"

"Bende yürümeyi bildiğini biliyorum Aylin,"

"Demek öyle, o zaman indir beni,"

"Kusura bakma indiremem," dedi sırtarak. Kollarımı boynuna doladım. Ve yatak odasına kadar öylece gittik. Ona sormak istediğim şeyler vardı, ama daha sonraya bıraktım. Bu gece cevap alamayacağımı biliyordum.

Ertesi sabah yine kalktığımda Sertaç yoktu. Hâlbuki beni uyandırmasını söylemiştim ona. Sabahlığını üzerime giydim ve direkt salona gittim. Telefonu elime aldım, Sertaç'ın numarasını tuşladım.

"Efendim güzelim," dedi neşeli bir sesle.

"Neden beni uyandırmadın?" diye sordum.

"Bana melekler uyurken rahatsız edilmez demişlerdi. Bende seni uyandırmak istemedim," dedi, ses tonu yumuşacıktı.

"Ama ben sana, kahvaltı hazırlamak istiyordum. Nasıl da sessiz çıkıyorsun bilemiyorum," dedim.

"Önemli değil aşkım, ben bir şeyler yedim. Ne yapıyorsun bugün?" diye sordu.

"İlk önce duş alacağım. Sonra anneme gitmeyi düşünüyorum. Ege'yi ona bırakacağım. Oradan da alışverişe gideceğim. Biliyorsun yarım kalmıştı," dedim. Ona aslında o konuda hala kızgındım. Bir süre sessiz kaldı.

"Tamam. Ama ben sana para bırakmamıştım," dedi.

"Var bende merak etme. Olmazsa kredi kartından alırım. Biliyorsun, kendimi durdurmam zor o konuda," dedim gülümseyerek.

"Evet biliyorum. Tamam, canım nasıl istersen. Ben kapatmalıyım, bir toplantım var. Daha

sonra görüşürüz. Kendine dikkat et. Aslında beraber gitseydik iyi olurdu, '' dedi sızlanan bir tonla. Biliyordum ki beni hiçbir zaman yalnız bırakmak istemiyordu. Ama her yerde benimle olamazdı.

''Ben hallederim. Hem benim için de bir değişiklik olur, '' dedim.

''Tamam, görüşürüz aşkım. Öpüyorum. ''

''Ben de. Görüşürüz. '' dedim ve telefonu kapattım.

Ege uyanmadan duşa girsem iyi olacaktı. Hemen banyoyu hazırladım ve duşa girdim. Dişlerimi fırçaladım, saçlarımı kuruttum ve Ege uyanmıştı. Ege'nin altını değiştirip, mamasını yedirdim. Daha sonra çantasını hazırladım, üzerini giydirdim. Kendim de giyindikten sonra evden çıktım.

Ege'yi arka koltuktaki yerine yerleştirdim. Bağlarını bağlayıp, kontrol ettikten sonra tam kalkıyordum ki, saçlarıma yapıştı.

''Ege... Bırak bebeğim, ben senin yanında oturamam. Arabayı kim kullanacak?'' dedim gülümseyerek.

Söylediklerimi anlıyormuş gibi bana gülümsüyordu. Ellerini çırpıp için saçımı bıraktı ve bende kapısını kontrol edip kapadım. Sürücü koltuğuna geçtim ve annemlerin evine doğru yola çıktım. Yol boyunca Ege'ye şarkılar söyledim. Benim ona şarkı söylemem hoşuna gidiyordu. Bir süre sonra uyuya kaldı. Annemlerin evine vardığımızda yağmur başladı. Sonbahar havası hakim olmuştu şehre. Sevmiyordum böyle zamanları. Hele böyle kasvetli havaları hiç sevmiyordum.

Ege'yi kucağıma aldım ve yağmurdan fazla etkilenmeden eve doğru koştum. Annem bizi görünce çok sevindi.

''Kimler gelmiş, kimler gelmiş. Çok sevindim kızım sürpriz oldu. Nejdet, bak seni ziyarete kim geldi. '' dedi sevinçle, babamı çağırdı.

''Annecim, sana haber vermeden geldim ama alışveriş yapacağım. Ben alışverişten sonra geleceğim. İlilenir misin Ege'yle?'' diye sordum. Belki de bir işi vardı, aramadan geldiğime pişman olmuştum.

''Yok, kızım ne demek o? Tabii ki geleceksin. Hem ben nasıl memnun oluyorum. Hatta sen gelme, bizde kalsın Ege, '' dedi ama bana hiç bakmıyordu. Kucağında ki Ege'yle ilgileniyordu.

''Pabucumuz dama atılmışta haberimiz yok, '' dedim sırtarak.

''Senin yerin ayrı, onun yeri ayrı. Ama senden daha çok onu gördüğüme sevindim. Hadi ıslanıyorsun sen git, merak etme ben ilgilenirim Ege'yle, ''

''Çok teşekkür ederim annecim. Çantasının içinde her şey var. Bir sürü yedek kıyafette var, '' dedim. Sanki bir kaç günlüğüne bırakıyor gibi, bir sürü kıyafet getirmiştım ama lazım olabilirdi

"Önemli değil kızım, hadi görüşürüz." dedi yine bana bakmadan öptü beni ve oradan ayrıldım.

Arabaya bindim ve bir yandan yağan yağmuru dinleyerek alışveriş merkezine doğru ilerledim. Alışveriş yaparken zamanın nasıl geçtiğini anlayamamıştım. Girerken fazla bir şey almayı düşünmediğim için, sepet almamıştım ama keşke alsaymışım. Elimde bir sürü poşetle alışveriş merkezinden çıktım.

"Neden şunu daha önce ayarlamam ki? Her seferinde aynı şeyi yapıyorum." Diye mırıldandım. Marketten çıktım, anahtarlarımı arayarak ilerliyordum Bir yandan kendi kendime söylenmeye de devam ediyordum. Yine önceden hazırlamayı unuttum. Kim bilir çantamın neresindeydi? Etrafıma bakındım. Kendi kendime konuşurken, beni deli zanneden olabilirdi. Allah'tan kimse yoktu.

"Lanet olsun! Nerede bu anahtarlar? Hah, işte buldum seni!" dedim yine mırıldanarak. Sonunda bulmayı başarmıştım. Poşetleri diğer elime aldım. Öteki artık ağırmaya başlamıştı. Yağmurun dindiğine sevindim. Ilık esen rüzgâr saçlarımı savuruyordu. Önümü göremiyordum, saçlarım gözlerimi perdelemişti. Başımı kaldırdım ve aynı anda ellerimdeki poşetler yere düştü. Arabanın anahtarları da... Sanırım ellerimi hissetmiyordum. Belki de bedenimi tamamen hissetmiyordum.

Ama hissediyor olmalıymışım ki gördüğüm görüntü keskin bir bıçak gibi beni ortadan ikiye böldü. Olduğum yerde kalakaldım öylece. Yine parçalanmış gibi. Kaynar suların içinde kalmıştı sanki vücudum. Gözlerim, görüneni reddediyordu. Hareket etmek çok zordu. İnanmak! Bu çok daha zordu. Bu, bir hayal miydi? Hayal olamayacak kadar, gerçek görünüyordu. Bir süre öylece kaldım. Kıpırdayamadım. Sadece bakıyordum... Dehşete düşmüş bir halde bakıyordum.

Donmuş bünyem benden ayırıyordu sanki, beynimle birlikte çalışmıyordu. Karşımda duran figüre kenetli kaldı gözlerim.

Elleri cebinde arabasına yaslanmıştı. Yıllar onu yaşlandırmıştı. Gözleri eskisi gibi berrak değildi. Vücudu çökmüştü sanki. Bir an kıpırdandı. Ellerini cebinden çıkardı. Hiçbir şey söylemeden bakıyordu. Gözlerimdeki yaşlara engel olamamıştım. Benden izinsiz akıyorlardı, yanaklarımdan süzülerek. Kalbime değişiyorlardı ve yanıyordu düşen damlaların değdiği yerler. Unutmuş olduğunu sandığım şiddetli kalp ağrısı yeniden vurdu beni. Hala hareket etmiyordum. Hareket etmeyi unutmuştum. Ayaklarımın bir adım dahi olsa kıpırdamasını istiyordum. "Yürüyün!" dedim ama beni dinlemiyorlardı.

Bir adım öne attı çekinerek. O an çözüldüm. Kin, nefret, acı bir anda yerleşti bünyeme. İçimdeki sessizliği doldurmuşlardı sanki. Beynimde ki boşluk artık iyi olmayan kelimelerle dönüyordu. Karşımda duran arabanın yansımasında kendimi görebiliyordum. Her an ona saldıracaktı gibi bakıyordum. Gözlerim, nefretimi yansıyordu. Buna sevinmişim. Bir adım daha attı yine çekingin bir halde, ifadesi acılıydı.

17. Bölüm

Karmaşık Düşünceler

Attığı ikinci adım bedenimi tetikledi ve ben hızla, yerdeki poşetleri ve anahtarı alıp arabaya doğru ilerledim. Ellerim titreyerek anahtarı deliğe soktum. Kapıyı açtım ve elerimdekileri yan tarafa fırlattım. Hiç vakit kaybetmeden arabaya bindim, kontağı çevirdim. Ellerimin titremesine engel olamıyordum. Gaz pedalını kökledim. Arkama hiç bakmadım, doğruca ileriye gittim. Arkamdan geliyor muydu bilemiyorum, ama gelmemesi için dua ediyordum.

Şaşkındım. Şok olmuştum. Bir süre hızla ilerledim. Kendi evimize doğru gittiğimi, daha sonra fark etmiştim. Arabayı yol kenarında bir yere çektim. Telefonum çaldı ısrarla ama bakamadım. Sertaç olduğunu tahmin ediyordum. Çaldı, çaldı, çaldı ve durdu. Bir süre öylece kaldım. Deniz kenarında bir yerlerdeydim. Evin yakınlarında...

Bir süre beynim boş gibiydi, ama daha sonra biraz önce gördüğümün gerçek olduğunu idrak edince, hıçkırıklarımı tutamadım. Çığlık atarcasına ağlıyordum. Bağırıyordum.

Sertaç'ın yanımda olmadığına şükretmişim. Bu tesadüf müydü? Biliyordu ama, arabasına yaslanmış bekliyordu. Nereden biliyordu? Nasıl bulmuştu beni? Ve neden? Neden şimdi gelmişti?

Aptal gibi hissediyordum kendimi. Belki de ona nefretimi kusmalıyım. Evet, bunu yapmalıyım. Bunun için bir daha şansım olmayabilirdi. Belki de olabilirdi. Kafamı salladım. Buna izin veremezdim. Buna gerek yoktu. Onunla ilgili hiçbir şey istemiyordum. Hayır! Çok şey istiyordum ama şimdi istemiyordum. Lanet olsun! Kalbim hala göğüs kafesimden fırlayıp gitmek istercesine zorluyordu kaburgalarımı.

Düşüncelerim karmaşıklaştı. Ne yapacağımı şaşırılmış bir halde ağlıyordum. Düşünmemeyi denedim, ama görüntüsü gözlerimin önünden gitmiyordu. Lanet olsun! Neden? Burada artık durmak istemiyordum, bir an önce evime gitmeliydim. Orada belki biraz rahatlayabilirdim.

Ege'yi anneme bıraktığım için memnun olmuştum. Onu daha sonra alabilirdim. Bu haldeyken onun yanında olmam daha kötü olurdu. Arabanın dikiz aynasında kendime baktım. Gözlerim kızarmıştı. Gözyaşlarım hala akmaya devam ediyorlardı. Neden? Neden unutamamıştım?

Arabayı tekrar çalıştırdım ve eve doğru hızla sürdüm.

Neydi şimdi bu? Bu kadar yıl sonra normal miydi? Ne istiyordu benden?

Elimdeki torbaları, mutfığa bıraktım. Ege'ye aldığım oyuncacı da odasına götürdüm. Onu almam lazımdı, belki de almamalıydım. Kendimi bir boşlukta savruluyormuş gibi hissediyordum. Banyoya gittim, aynaya baktım. Gözlerim şişmiş daha da kızarmıştı. Musluğu açtım ve yüzümü yıkadım.

İçimde yine bir boşalma hissi oldu. Banyo tezgâhına dirseklerimi koyup, tekrar ağlamaya başladım. Hiç değişmemişti, yorgun bedeni ona yaşlı görüntüsü vermişti. Gözleri aynı sıcaklıkla bakıyordu. Ama acı ve özlemde net bir şekilde tam oradaydı. Berraklığı kaybolmuştu.

Ne yani? Beni özlemiş miydi? Hiç sanmıyordum. Kendimi zorlukla kaldırdım tezgahı. Ayaklarımı sürüyerek salona gittim. Telefonu elime aldım. Ama önce boğazımı temizledim. Annemin numarasını tuşladım.

"Alo?"

"Anne, merhaba. Nasıl gidiyor?" dedim, sesimin düz çıkması için uğraşıyordum. Bu kadar konuşmak bile bana zor gelmişti. Sanki şu anda dünyada değildim. Ya da dünyam benden kaymıştı bir anda.

"Mükemmel, ama sen evde misin? Ev telefonun yazıyor, ben de Sertaç sandım," dedi annem. Neşeliydi.

"Evet, anne evdeyim. Senden bir şey isteyebilir miyim?" dedim. Ege'yi bir kaç gün onda bırakabilirdim. En azından kendimi toparlayana kadar... Çünkü bunu kolay atlatamayacağımdan adım gibi emindim.

"Tabii ki kızım, seni dinliyorum," dedi annem.

"Ege bir kaç gün sizde kalabilir mi? Yani idare edebilir misin?"

"Bir sorun mu var?"

"Hayır anne. Biraz dinlenmek istiyorum o kadar. Sertaç'la biraz vakit geçirmek iyi gelebilir," dedi yalan söyleyerek. Tipik yalnız kalma işlerinden birisi daha mantıklı gelmişti.

"Tamam kızım. Tabii ki, ne kadar istersen kalsın. Biz çok mutluyuz," dedi annem. Buna sevinmiştim.

"Teşekkürler anne. Onu benim yerime öper misin? Görüşürüz."

"Tamam, kızım görüşürüz."

Telefonu kapattım. Aslında fırlatmak istiyordum. Her şeyi fırlatmak... Bir an içimden böyle geçti. Ama bunu Sertaç'a açıklayamazdım. Kendimi toparlamalıydım. Kaybetmemeliydim böyle.

Bir kutunun içinde sıkışmıştım. Küçük minik bir kutu... Pencere götürdü adımları beni. Yağmur

şiddetini artırmıştı. Cama vuran damlalar bir melodi oluşturmuştu.

Belki de benim için söylüyorlardı şarkılarını, nispet edercesine. Kıskaç bir yağmur, hızlı ve sert... Kalbime batan milyonlarca okun dışarıya çıkamayan sesini anlatıyorlardı.

Denize baktım, hırçındı. Pencereyi açtım, yağmur yüzümü ıslatıyordu. Azgın dalgalar sahile çarptıkça, yırtıcı bir ses çıkarıyordu. Sandallar kalın halatla sahile bağlanmış, kıvrak bir dansçı gibi bir sağa, bir sola yatıyordu. Özgür kalmak istiyorlardı belki de. Kendime yakın hissettim onları. Evin bunaltıcı havasından çıkmak istedim bir an.

Pencereyi kapadım, dış kapıya yöneldim. Askıda duran ince pardösüyü geçirdim sırtıma. Yanıma başka hiçbir şey almadan sahile indim.

İyice yaklaştım sandalların halatlarına. Bir adım ötesi, hırçın denizdi. Kıyıya vuran dalgalar, ayaklarıma çarpıyor, ıslatıyordu. Zaten ıslanmayan bir yerim kalmış mıydı? Ah gözlerim, dolmaya başladıklarında, işte şimdi sıırılsıklamdım. Rahatlıyor muydum? Hayır!

Aşkı kalbimin en gizli yerine hapsetmiştim. Zincirlerle bağlayıp, bedenimi artık yakmasın diye, üzerini topraklarla örtüp, demir tuğlalarla örmüştüm. Saklı kalsın, benim yerime gözyaşlarını döksün, canımı yakmasın diye.

Neden geldin? Neden şimdi? Ben savaşımı yapmıştım. Artık gaziydim. Yaralarımı sarıp, yeniden ayağa kalmıştım. Sen kaçmıştım, korkak bir savaşçı gibi. Kinini mi görmek istiyorsun? Acımı mı? Sana olan nefretimi mi? Neyi? Aşkımı sakladım ben, onu asla göremezsin! Yaralarımı mı deşmek istiyordun? Yapamazsın! Daha ne kadar yanabilirim ki, kavruldum zaten kavrulacağım kadar.

"Hanım abla, dalgalar alır götürür dikkat et," dedi kalın, tok bir ses.

Başımı sesin geldiği yöne çevirdim. Kafasında bere, üzerinde yağmurluğu, bıyıklı bir adam bana bakıyordu endişeyle. Kolları her an beni saracak gibi hafif öne doğru açılmıştı. Ürkütmek istemiyor gibiydi.

"Abla, çok tehlikeli bu dalgalar. Geçen bir delikanlıyı alıp götürdü. Daha cesedini bulamadık," dedi ben cevap vermeyince.

Başımı salladım, bir kaç adım geriledim usulca. Arkamı döndüm ve eve doğru hızla koşmaya başladım. Kapıya geldiğimde, ellerimin titremesinden anahtarı yuvaya oturtamıyordum bir türlü "Lanet olsun" dedim titreyen dişlerimin arasından.

Ev telefonu çalmaya başlamıştı, aynı anda cep telefonum da çaldı. Muhtemelen Sertaç'tı. Sonunda kapıyı açmayı başarmıştım. İçeriye hızla girdim. Haliya düşen damlalar, yerde leke yapıyordu. Salona gittim, telefonu aldım. Hemen açtım.

"Alo" dedim, sesimin olabildiğince düz çıkması için uğraşarak.

"Aylin?" yine telaşlıydı sesi. "Nerelerdesin sen? Arıyordum saatlerdir, cevap vermiyorsun!" ve tabii ki kızgın.

"Duymadım Sertaç, alışverişteydim. Daha sonra sahile indim," dedim bıkkın, aynı zamanda asabi bir tonla.

"Bu yağmurda mı? Ege'yi ne yaptın?" dedi. Ani bir yumuşama vardı sesinde. Yine kızmıştım kendime, terk etmeyen nöbetlerin acısını ondan çıkarıyordum. Bu, her şeyden önce ona haksızlıktı. Onun beni merak etmekten ve sevmekten başka yaptığı bir şey yoktu.

"Anneme bıraktım. Bir kaç gün kalacak,"

"Neden?"

"Sanırım biraz yorgunum. İyi geleceğini düşündüm," dedim. Daha da yumuşamıştı sesim. Ne diyecektim? Şu an şoktayım. Kendimde değilim.

"Tamam, canım." dedi anlayışla.

"Kaçta çıkıyorsun?" diye sordum ve aynı anda titremelerim şiddetini artırmıştı. Duşa girsem iyi olacaktı.

"Biraz işlerim var ama erken gelmeye çalışırım," dedi.

"Tamam, görüşürüz."

"Tamam canım."

Telefonu kapattım. Banyoyu hazırladım, duşa girdim. Parça parça görüntüler beynime giriyordu. Başımı salladım. Gözlerimin önüne Ege'nin resmini yerleştirdim. Düşünmem gereken daha önemli bir şey yoktu.

Sertaç erkenden geldi, yemeğimizi yedik ve televizyonun karşısına geçtik. Sorular sorup duruyordu ve bende geçiştiriyordum. Ona söyleyebileceğim bir şey yoktu. Her hareketimi benden önce tahmin edebilen ve benimle bu derecede yakından ilgilenen Sertaç için durumumu anlamak zor değildi. Ona bunu yapmak istemiyordum. Ama işte yine de istemsizce onun canını da kendimin ki kadar yakıyordum.

"Aylin? İyi misin?" diye sordu uzun bir aradan sonra.

"Evet. Neden?" diye sordum anlamamış gözlerle.

"Sana bir şey anlatıyorum ve sen çok tepkisizsin. Bundan olabilir mi?" dedi tek kaşını kaldırarak.

"Yorgunluktan sanırım," dedim bakışım ondan kaçarken. Ayağa kalktı, eğildi ve elimi tuttu.

"Hadi yatalım aşkım," dedi sırtarak. Ayağa kalktım, eli yüzümde dolaşıyordu.

"Sen yat. Benim uykum yok. Televizyona bakarım biraz, ya da kitap okurum," dedim. Yüz ifademi sabit tutmaya çalışıyordum çaresizce.

"Ben bu durumda ne izlediğinden, ne de okuduğundan bir şey anlayacağını sanmıyorum.

Ayrıca sen olmadan da uyuyamıyorum biliyorsun," dedi. Alnımdan öptü. Bundan nefret ediyordum. Bütün çabalarına rağmen onu nasıl bu kadar üzebiliyordum. Anlıyordu ruh halimi, hala bocalıyordu. Pes ettim.

"Tamam. Hadi yatalım." dedim gülümseyerek.

"Seni götürmemi ister misin?"

"Ben yürüyebiliyorum,"

"Tamam o zaman." dedi. Elimden tutup beni yatak odasına çekti. Odaya girdiğimizde ellerini bıraktım ve pijamalarımı giymek için dolabıma yöneldim.

"Giydirmemi ister misin?" dedi gülümseyerek. "Yorgunsun, onun için " göz kırptı. Yoğun duygularla kararmış gözleri benim üzerimdeydi.

"Bu kadarını halledebileceğime eminim," dedim alay ederek. Çabucak üzerini değiştirdi ve yatağa uzandı. Ben giyinirken keyifle beni izliyordu.

"Çok şanslıyım. Çok..." dedi yine çarpık bir gülümsemeyle. Ben soyununca gözleri tüm bedenimi telaşsızca dolaştı aynı yoğun bakışlarla. Giyindim ve yanına uzandım. Kolunu belime doladı, ona arkamı döndüm. Boynumdan öptü.

"Eğer yüzüne bakarken hissettiklerimi bilseydin, bana arkamı dönmezdin," dedi fısıldayarak.

Oyun oynayacak durumda değildim, sessiz kaldım. Eli omzumu kavradı ve beni kendisine çevirdi. Ellerini boynumda dolanıyordu. Eğildi ve alnımı öptü, burnumu öptü ve sonra başını yana eğdi, dudakları, dudaklarımı buldu. Bir şey hissettiğimi söyleyemezdim ama öpüşüne karşılık verdim. Daha ileriye gitmek istediğini anladığımda kendimi geriye çektim.

"Sertaç. Gerçekten yorgunum." dedim.

Kaşları çatıldı. Arkasını döndü çocuk gibi sinirle. Bende arkamı döndüm. İki dakika geçmemişti, kolları bedenimi sardı. Ona yine haksızlık ediyordum. Kıpırdamadan öylece yattım. Aradan ne kadar zaman geçmişti bilmiyordum ama uykuyla aram yine bozuk gibiydi.

Sertaç'ın kısık horultusu kulağımı rahatsız etmişti, duvarda asılı duran saatten çıkan 'tik,tak' sesi rahatsız etmişti. Beni saran kollar rahatsız etmişti.

Uzulca kıpırdandım. Başımı arkaya çevirdim, uyuyordu. Kollarını bedenimden ayırdım, yataktan kalktım. Sabahlığını üzerime giydim ve odadan sessizce, parmak ucunda çıktım.

Balkona çıkmaya niyetliydim. Salona doğru giderken, Sertaç'ın bilgisayar çantası çarpıp gözüme. Bir gözünde sigara tabakası ve çakmağı vardı. Bir kaç kere görmüştüm. Her zaman değil ama ara sıra içerdi. İçinden bir tane aldım. Çakmağı da alıp balkona çıktım sessizce.

Hava soğuktu. Rüzgar saçlarımı savuruyordu çılginca. Elimi yakmaya çalıştığım çakmağa siper ettim, sigarayı yaktım, içime bir duman çektim.

Aynı anda öksürmeye başladım. Boğazımdan aşağıya inerken yakmıştı dumanı. İçime çektiğim nefesi yavaşça dışarıya üfledim. Sokak lambası, cılız bir ışık yayıyordu, duman hızla dağıldı rüzgarda. Bir kez daha çektim ve yine öksürdüm. Zararı içimde kalıyor, geriye kalanı nefesimle birlikte dışarıya çıkıyordu. Tıpkı aşk gibi...

Ne yapıyordum böyle? Bunun amacı neydi? Elimdeki sigarayı balkondan aşağıya attım. Alt komşumuzun taşındığına şükretmiştim. Attığım sigara aşağıdaki balkona düşmüştü. Üşümüştüm, kollarımı kendime doladım ve ovuşturdum.

Soğuk iyi gelmişti, gözlerim ağırlaşmıştı. Gelen uykuyu kaçırmamak için, hızla yatak odasına gittim ve kendimi örtünün altına attım. Bedenim top gibi olmuştu soğuktan. Isınamıyordum. Bedenimi, Sertaç'ın bedenine yanaştırdım. Kolları bilinçsizce bedenimi sardı. Sıcaklığı iyi hissettirmişti. Gerisini hatırlamıyordum...

Sabah Sertaç yine beni uyandırmamıştı, ama buna çok memnun olmuşum. Kalktım ve sıkıcı bir kahvaltı yaptım. Kafamı bulandırmak istemiyordum bugün.

Salona gittim tülleri söktüm ve makineye attım. Camları sildim. Hepsi temizdi aslında. Kıyafetleri askılarıyla birlikte, havalandırmak için balkona çıkardım. Koltukları sildim, halıları sildim, mutfak dolaplarının içindekileri indirdim, dolapların içini temizledim ve tekrar kaldırdım.

Banyoya gittim, fayansları temizledim. Havalanan kıyafetleri içeriye almadan önce, dolap içlerini sildim. Kokulu çiçek poşetlerinden yerleştirdim. Kıyafetleri, tekrar astım. Saate baktım 18:22..

Telefon çaldı, Sertaç'tı. Ona temizlik yaptığımı söyledim. Kızdı. Yardımcı kadını daha yeni çağırmıştık. Eve erken geleceğini söyledi. Benim için bir şeyler yapmak istiyordu biliyordum ama yapabileceği hiç bir şey yoktu.

Mutfağa gittim ve yemek yaptım. İşte başarmıştım. Zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım. Kafamı bir şeylerle meşgul etmek iyi gelmişti. Annem aramamıştı, bende onu aramadım. Ege'nin sesini duyduğumda almak için gideceğimi biliyordum. Annemde biliyordu. Kendimi biraz daha toparlamam lazımdı.

Masayı kurduğum anda kapı çaldı, Sertaç geldi. Yemek yedik, film izledik, ve yattık. Bu gece ondan kaçmayacaktım. İstemesem de!

Yorgun düştüğüm için, banyo yaptıktan sonra uyumak kolay olmuştu, bayılmakta denebilir. Sabah gözlerimi açtığımda bir çift ela gözle karşılaştım ve gülümseyen bir yüzle.

"Saat kaç?" diye sordum şaşırarak.

"Dokuz buçuk," dedi. Hala gülümsüyordu.

"Geç kalmışsın," dedim. O asla geç kalmazdı.

"Geç kalmam ben. Sadece uykuda bir melek yakaladım. Onu izlemek daha cazip geldi. Kahvaltı hazır. Beraber yapalım. Çıkacağım hemen," dedi. Gülümseyerek başımı salladım. Elimi, yüzümü yıkadım ve mükellef kahvaltı masasına oturdum.

"Bunu benim yapmam gerekiyordu," dedim. ay fincanıma, çay kokuyordu.

"Bu kadarını becerebileceğinden şüpheliyim," dedi kıkırdayarak. Kendi fincanını da doldurmuştu.

Karşıma geçip oturdu. Sohbet ederek yarım saat içinde kahvaltımızı yapmıştık. İçimde bir özlem doğmuştu o anda. Ege'yi çok özlemiştim. Sesini duymak yetmezdi. Onu almaya gidecektim. Sertaç, hazırlanmaya gittiğinde, kahvaltı masasını topladım.

"Ben çıkıyorum hayatım," dedi mutfak kapısından başını uzatarak. Son tabağı da makineye yerleştirdim. Onu uğurlamak için yanına gittim.

"Görüşürüz," dedim gülümseyerek.

"Ne yapıyorsun bugün?" dedi kravatını düzeltirken.

"Ege'yi almaya gideceğim,"

"Bunu tahmin etmiştim. Özledim keratayı. İyi olur. Selam söyle, annen ve babana," dedi, burnumu öptü. Hızla merdivenlerden inmeye başladı.

"Söylerim." dedim arkasından.

Vakit kaybetmeden hazırlandım. Annem yine aramamıştı. Tamam. Bende o zaman sürpriz yapacaktım. Arabanın anahtarlarını aldım ve hızla kapıdan çıktım.

Hava yine yağmurluydu. Sonbahar görevini layıkıyla yapıyordu. Arabaya bindim. Radyoyu açtım ve hareketli bir müzik bulana kadar arabayı çalıştırmadım. Hareketli müzikler her zaman iyiydi.

Arabayı çalıştırdım ve gaza bastım. Hız yapmayı seviyordum. Önümdeki araba oldukça yavaş gidiyordu. Tabii hızlı gitmek istememin bir nedeni de, Ege'ye bir an önce kavuşmaktı. Sollamaya karar verdim. Arkamı kontrol etmek için dikiz aynasına baktım.

Arkamda gördüğüm araba ve içindeki yüz beni şaşkına çevirdi. O an araba kullandığımı unuttum ve istemsiz direksiyonu hızla sola kırdım.

Gözlerimi dikiz aynasından ayırdığımda yoldan çıkmak üzereydim. Kendimi toparladım ve sağa çevirdim direksiyonu, ellerimin titremesine engel olmaya çalıştım. Dikiz aynasına bakmamaya çalışıyordum. Arkamda olduğunu biliyordum.

18. Bölüm

Yüzleşme

Tekrar kontrolümü sağladım ve öndeki arabayı sollayarak geçtim. Vitesi değiştirdim ve gazı kökledim. Olabildiğince hızlı gitmek istiyordum. Olabildiğince, çabuk kaçmak istiyordum. Arkaya tekrar bakmamaya karar verdim. Annemlerin evine kadar dayanabilirdim değil mi? Dayanabilirdim evet, dayanmam lazımdı...

Önümde seyir eden arabaları hızla geçiyordum ve artık yol boştu gaza daha da bastım. Tekrar vites değiştirdim ve daha da hızlandım. Arkama bakmıyordum. Bakmak istiyordum, ama bakamıyordum. Vücudum buz kesmişti sanki ağlamamak için diretiyordum. Kaçıyordum.

Neden şimdi? Neden? O bir ölüydü. Ara sıra gelen hayaletiyle yaşamaya alışmıştım. Bende kalan temiz tarafıyla. İyi tarafıyla. Şimdi neden? Eserini mi görmek istiyordu? Ama bıraktığı halde değildim. Şansını kaybetmişti. Beni karanlığa itmişti sırtımdan, elimi uzatamamıştım bile, kaybolmuştum. Özlemiyle sevişmiştim yıllarca..Hasretiyle..İyi olan tarafıyla..Ama bu o değildi...Ezberlemiştim acıları... Artık görünmüyorlardı..Kaçırmıştı şansını.

Bedenimi ve aklımı bir öfke bulutu sardı. Yağan yağmura eşlik etti fırtınam kasırga koptu içimde. Bu hayalet değildi. Bu nefret ettiğimdi, kin duyduğum, öfke beslediğim, bana acı çektirendi. Canımı yakan, kalbinde bana mezar açıp, ruhumu hapsedip, toprak örten ve kaçandı...

Beni sollamaya çalışan arabaya çevrildi başım. İzin vermek istemedim ama arabamın gücü yetmiyordu. Daha hızlandı ve önüme geçti. Biraz ileride durdu ve yolumu kesti. Yavaşladım, daha yavaşladım. Birkaç metre ötemdeydi. Arabadan indi ve yine öylece bakıyordu. Frene sertçe bastım aniden ve öne doğru savruldu. Ellerimi direksiyona koydum. Ve tutuştum gittikçe daha da sıkılaştı. Gitmeye niyeti yok gibiydi.

Ne istiyorsun Anıl? Ne? Ne yapmaya çalışıyorsun? İyice gerilmiştim. Buna hakkı yoktu. Şimdi ellerim sinirden titriyordu. Bekledim. Dakikalarca.Eğer inersen... Gidersem yanına..Allah'ım bana yardım et... Bir kerecik olsun yardım et.

Peki, tamam. İsteddiğin olsun. Nefret mi görmek istiyorsun? Kin mi, öfke mi? Bunu yapacağım. Hepsini kusacağım. Arabayı yol kenarına park ettim. Contağı kapadım ve yan koltukta duran çantamı açtım ve içindeki telefonu çıkarıp, kapadım. Sertaç'ın aramasını istemiyordum. Arasa da ulaşmamasını istiyordum. Çantamı aldım ve arabadan indim ve kapıyı çarparak kapadım.

Kaşlarımı çatmış, ona hiç bakmadan ayaklarımı yere vurarak, arabasına doğru ilerliyordum. Vücudum sinirden titriyordu. Attığım her adımı geri atmış olmayı isteyerek ilerliyordum. Ama bilmeliydi. Ona bağırarak istiyordum, hakaret etmek, hatta küfür etmek. Hatta belki tekmelemek... Canını acıtacak sözler söylemek istiyordum.

Arabanın yanına geldiğimde derin bir nefes aldım. Beş yıl olmuştu, kolay değildi. Beş yılın hıncını bir kaç dakikada çıkartamazdım, ama canını biraz olsun acıtabilirdim. Belki... Benim canımın yandığı kadar asla yanamazdı, ama...

Kapıyı açtım ve oturdum. Ona hiç bakmamıştım. Arabasını değiştirmemişti. Her şey aynıydı. Aynada asılı duran benim ona hediye ettiğim minik oyuncak bebek bile... İçerideki hoş koku bile... Bal gibi, çikolata gibi... Cezp edici... Tıpkı onun kokusu gibi..Sus Aylin.Nefesini tut!

Arabaya bindi, ellerini göz ucuyla görüyordum, anahtarı çevirdi ve hareket ettik. Geldiğimiz yönün tersine gidiyorduk. Ben burada konuşacağımızı düşünmüştüm ya da her ne yapacaksak bir an önce bitmeliydi. Nereye gittiğimizi merak ediyordum. Farkında olmadan, tırnaklarım derimi parçalıyordu. Tırnaklarımı ellerime geçirmiştım.

Ona hiç bakmadım, bana hiç bakmadı. Baksaydı hissederdim. Uzun bir süre sonra anlamıştım. Moda burnuna gidiyorduk. Ne yapmaya çalışıyordu?

Geldiğimizde her zamanki yerimize park etti. Acıklı bir gülüş çıktı dudaklarımdan sessizce. Şimdi sessizlik vardı. Karşımda titrek deniz, ilerleyen vapurlar, etrafımızda birbirine dolanmış sevgililer. Eskiden de böyle miydi burası? Deniz... Evet böyleydi. Ama ya diğerleri? Anıl'dan ve denizden başka hiç bir şeyi hatırlamıyordum.

Neden konuşmuyordu? Neden konuşamıyordum? İçimdeki her şeyi bir şırıngayla çekmişlerdi, sanki daha sonra tekrar enjekte etmek için. Boş hissediyordum.

Evet Aylin... Meydan senin, sahne sadece sana ait. Haydi söyle! Kus içindekileri, seni eriten zehri ona saç. Hakaret et, küfret, hatta tekmele, bir kaç tokat at. Haydi... Haydi... Sahne senin, çık konuş, bağır çağır, aşağıla, savaş. Neden susuyorsun? Dilini mi yuttun? Hani canını acıtmak istiyordun. Hani? Niye geldin o zaman? Neden indin o arabadan? Hedef alıp zehirli sözlerini bir ok gibi saplayacaktın hani? İçinde tuttuğun acıyı ona saplayacaktın hani...

Ağzımı açtım ama sözcük yoktu ona söyleyebileceğim. Ona söyleyecek, canını yeterince acıtacak kelimeler bulamadığımdan mı? Tekrar kapadım ağzımı. Derin nefes almak istiyordum ama olmuyordu. Her soluğum tıkanıyordu bir yerde. İçime yeterince hava girmiyordu. Bakmaya gücüm yoktu, gözlerini göremeye gücüm yoktu. Değişmiş miydi anlamı?

Her nefeste tanıdık, bildik bir koku sarıyordu ciğerlerimi. Tanıdık bir his doldu bünyeme ne olduğunu anlayamadığım o an için. Şokta olabilirdim. Midem kasılıyordu.

Elleri direksiyonda dururken, sağ elini çekti bir anda. Bana doğru uzandı, çekimserdi. Kalbim bir an için tekledi. Sinsi sinsi yayınlan bir sıcaklık başladı kalbimden, bünyemi milim milim saran. Birazdan yanar mıydım? Bir kıvılcım çıkıp daha sonra büyüyüp bütün bedenimi küle çevirebilirdi. Tekrar geriye çekti elini, farkında olmadan kapıya doğru kaçırmıştım bedenimi. Sadece elini görebiliyordum. Ya da sadece eline bakmaya izin veriyordum kendime. Tekrar

uzattı, kaynar sudan, soğuk suya sokulmuştu sanki bedenim. Nefesim kesildi bir an için. Kalbimde bir gümbürtü koptu. Dizlerimin üzerinden sıyrarak geçti ve torpidoyu buldu eli, Vücudum titredi. Açtı ve bir cd çıkardı.

Bu cd yi hatırlıyordum. Tanıyordum. Biliyordum. Bana doldurduğu cd. Nazikçe kapattı torpidoyu. Her zaman nazikti. Cd parmaklarının arsında duruyordu. Araba teybinin düğmesine bastı, cd yi yerleştirdi. Müzik başladı, ellerini direksiyonun üzerinde birleştirdi ve başını ellerinin üzerine bıraktı. Derin bir iç çekti.

Akmaya çalışan gözyaşlarımı, nasıl durduracağım hakkında hiç bir fikrim yoktu. Gözlerim fal taşı gibi açılmış, denize kilitlenmişti. Nefes alışlarım hızlandı.

!Yapma!! Dedim içimden. !Ne olur yapma!! Hani kin? Öfke, nefret? Nereye kaybolmuşlardı? Arıyordum onları içimde bir yerlerde, ama bulamıyordum.

Hiç istemeyeceğim şeyler çıkıyordu karşıma, bir zamanlar içimde bulundukları için memnun olduğum. Onları itmek istiyordum, bastırmak... Yok etmek. Yakmak... Ama olmuyordu. Yapamıyordum bir türlü. Müzik bitip tekrar başa dönüyordu.

Ne yani? Bu muydu? Beş yıl sonra, tüm acılarımdan sonra, daha gözlerine bile bakmadan... Bu kadar mı yeniktim? Aciz... Hayır! Değildim. Olmamam lazımdı. Hayatımı bu kadar mahvetmişken...

Konuşmak istiyordum ama olmuyordu. Oda konuşmuyordu. Sen gittin, ben bittim... Sen gittin, ben öldüm... Sen gittin, ben kaldım... Sen kaçtın, ben savaştım... Ve yenildim, yenik düştüm, yaralandım... Ya sen?

Acıdı bütün bedenim, kanadı. Yıkıldım, ölüydüm, dirildim, yeniden yeşerdim. Takviye aldım, kuvvetim yoktu çünkü. Ayağa kalktım, ama topalladım. Kördüm, ellerimden tuttular, yürümelisin! Dediler. Yürüdüm biliyor musun? Yürüdüm. Zorla da olsa yürüdüm. Görmeden, ayağımı sürüyerek... Görünen güzeldi, ama içeride çürük bir kalp vardı. Morarmış... Nasılsa görmüyorlardı, ama biliyorlardı.

Yaşadım. Kah ağlayarak, kah gülerek. Yaşadım ama... Beni öldüremedin, başaramadın! Birileri için yaşadım, bir şeyler için. Girdimi hayatına başka bedenler? Dokundu mu ellerine başka narin eller? Açtın mı kalbini başka kalplere? Keyfini sürdürdün mü yaşamın? Olmadı mı ? Yapamadın mı? Sana yetmeyen bu kalbimin, bedenimin daha iyisini bulamadın mı? Sırtından mı vurdular senide benim gibi? Canını mı yaktılar? Ağlamaya mı geldin? Konuşsana Aylin...

Gözlerimi denizden ayırdım. Göz bebeklerim kıpırdıyordu sadece. Ön camdaki yansımasına baktım. Elleri hala direksiyonda, başı ellerinde... Tek kelime çıkmamıştı ağzından. Başını kaldırdı ve ben denize baktım. Gözlerini görmeye hazır değildim.

Uzun dakikalar, derin iç çekişler, sessizlik. Gittikçe boğuluyordum. Gittikçe boğazım yanıyordu. Gittikçe tırnaklarım derimi kanatıyordu ve gittikçe kalbim daha şiddetli ağrıyordu.

Ne kadar zaman geçmişti bilmiyorum ama artık gitmem gerekiyordu. Burada böylece durmanın bir anlamı yoktu, madem bir şey söyleyecek durumumuz yoktu birbirimize. Sen zavallı, ben zavallı...

Kolumu kaldırdım, saatime baktım. 15.03. Çok geç olmuştu. Elini arabanın anahtarlarına götürdü ve arabayı çalıştırdı. Park ettiği yerden geriye çıktı. Ve geldiğimiz yönde geri dönüyorduk. Hızlı değildi, ama hızlı olması lazımdı. Eğer Sertaç beni aramışsa çıldırmış olabilirdi.

Ama anlayamadığım bir şey vardı. Ben neden hızlı gitmesini istemiyordum? Sessizlik boğucu, sessizlik sıkıcı, sessizlik can acıtıcı... Sessizce ilerliyorduk kıvrak yolda. Arabamın arka farlarını gördüğümde, içimde bir isteksizlik oldu. Ne için?

Arabamın arkasına park etti usulca. Yine derin bir iç çekti, yine konuşmadı ve hareketsizdi. Göz ucuyla baktığım elleri direksiyonu sıkıca kavramıştı. Tırnaklarını geçirmişti direksiyonun sert plastiğine.

Kapının koluna gitti parmaklarım, olabildiğince yavaş. Vücudumu kısıtlayan bir şey vardı, uyuşturan bir şey. Kapıyı açtım yavaşça, bir ayağımı yere bastırdım. Derin bir iç çekiş daha duydum. Diğer ayağımı da dışarıya çıkardım. Ağır çekim bir film gibiydi.

Dışarıya çıktım, kapıyı usulca kapadım. Arabanın anahtarını çıkardım çantamdan. Boşlukta savruluyor gibiydim. Yer ayağımın altından kayıyor, kulaklarım uğulduyordu. Neydi şimdi bu? Anlamı neydi? Ne yapmıştık?

Arabaya bindim ve çalıştırdım. Arkama bakmadım, yola çıktım. Yeterince uzaklaştığımı düşündüğümde, baktım. Hala oradaydı.

Virajı dönerken tekrar baktım, geri dönüyordu. İçimden bir parça kopup gitmişti o an. Duygularım birbirine karıştı. Ne hissettiğimi bilmiyordum. Ne hissetmem gerektiğini de. Nefretin geri gelmesini istedim. Öfkenin geri gelmesini istedim.

Telefonumu açtım. Sertaç aradıysa muhakkak merak etmiş olacaktı. Ama bildiri mesajı gelmemişti, buna sevindim. Onunla konuşabilecek durumda değildim. Göz yaşlarıma ve hıçkırıklarına hakim olamıyordum. Annelerin evinin önüne geldiğimde, aynaya baktım, berbat görünüyordum. Durdum bir süre toparlanmak için. Ellerim direksiyonda, başım ellerimde. Anlamını düşünmeye çalıştım, neden bir araya geldiğimizi? Ama hiç bir anlamı yoktu. Konuşmadan saatlerce öylece durmuştuk. Niye? Ne gerek vardı? Ellerimden kalktı başım...

Çantamdaki makyaj temizleyicisini aldım, makyajımı sildim. Böyle daha iyiydi. Derin bir nefes aldım ve arabadan indim. Ağır adımlarla eve vardım. Zili çaldım, ama üzerinden parmağımı çekmeyi unutmuştum.

"Geldim, geldim," diye seslendi annem içeriden. Telaşlıydı ses tonu. Kapıyı açtı ama beni karşısında beklemiyordu sanırım. Gözleri büyüdü ve gülümsedi. Şaşırmıştı.

"Alacaklı gibi niye basıyorsun kızım? Tamam, alacağın var ama rehin almadık değil mi?" dedi alayla. Ona anlamamış gözlerle baktım. Çünkü anlamamıştım. Gözleriyle zili işaret etti.

"Ah!" dedim ve anında zilden elimi çektim. "Affedersin. Oğlum nerede? Çok özledim," dedim .

"Bize selam yok mu?" dedi annem, ama bakışları farklılaştı. Biraz önce heyecanla gülümseyen kadın değildi şimdi. Düşünceliydi.

"Nasılsın anne? Seni üzmemiştir umarım," sesimin bu derecede boğuk çıkması hiç iyi değildi.

"İyiyim. Üzmek mi? Çok uslu bir oğlun var kızım. Ne kadar isterse kalabilir,"

"Sağ ol, anne,"

"Yukarıda Ege, babanla oynuyor."

Annemi öptüm ve gülüşme seslerine doğru ilerledim. Merdivenlerden çıkarken iki kere sendeledim. Tüm dengem bozulmuştu. Salondan neşeli sesleri geliyordu, babam ve Ege'nin. Kendi odamın kapısından geçerken şöyle bir baktım, hemen başımı çevirdim. Salon kapısından içeriye girecekken, annem kolumdan tuttu, beni kendisine çevirdi.

"Aylin, iyi misin kızım?" dedi şüpheli bakışların arasında.

"Gayet iyiyim anne," dedim. Gözlerimi ağlamamak için daha çok açıyordum. Annem bana iyice yaklaştı ve gözlerini, gözlerime dikti.

"Sen ağladın mı?" diye sordu. Bakışları üzgündü şimdi. Kızını çok iyi tanıyordu.

"Ağlamadım," dedim.

Yalan söylediğim ne kadar belli oluyordu. Sesim incelmışti ağlamaktan. Elimden tutup beni odama getirdi. Buraya girmek istemiyordum. Sertaç'la evlendiğimden beri hiç girmemiştım, ama anneme karşı koyamadım. Yatağıma oturana kadar çekiştirdi beni.

"Sorun ne?" diye sordu.

Saçlarımda geziniyordu elleri. Hala küçük bir kızdım aslında. Annesinin sıcaklığına, güven veren limanına sığınacak küçük bir kız. Hıçkırıklarla ağlamaya başladım. Annemin göğsüne yasladım başımı. Uzun dakikalar boyunca hiç durmadan ağladım. Gözyaşlarım bitmek bilmiyordu.

"Sertaç mı?" diye sordu annem. Sesi değişmişti. Beni üzmesine izin vermezdi asla! Ama keşke o olsaydı. O kadar iyiydi ki, kendime kızıyordum. Eziliyordum iyiliğinin karşısında. Başımı hayır anlamında salladım. Yalan söylemediğimi biliyordu.

"O zaman ne?" dedi. Yine telaşlanmıştı. Ağlamalarım ve hıçkırıklarım daha da şiddetlendi. Başımı göğsünden kaldırdı ve gözlerini, gözlerime dikti.

"Bu gözler hiç iyi bakmıyor," dedi başını iki yana sallayarak.

"Biliyorum," dedim.

"Kızım, artık toparlanmalısın. Kimseyi üzmeye gerek yok değil mi? İyi olduğunu düşünüyordum. Yanıldım mı?" dedi ve alnımdan öptü. Böyle bir annem olduğu için çok şanslıyım.

"Yanılmıyorsun anne. İyiyim. Sadece... Sadece bir nöbet... Hepsi bu. Yine geçecek," dedim ve ayağa kalktım. "Beni kendime getirecek şeyi biliyorum," dedim ve gülümseyerek salona doğru ilerledim.

Ege beni gördüğünde, yüzündeki gülümseme hiçbir güzel şeyle boy ölçüşemezdi. Ege, babam ve ben saatlerce oyun oynadık. Kendimi toparlayacak kadar uzun bire en azından. Sertaç'ın karşısına bu şekilde çıkmayı istemiyordum. Annem ve babamla vedalaşıp eve döndüm. Kapıyı açmaya çalışırken birden açıldı. Bir an kendimi geriye çektim. Korkmuştum.

"Sertaç! Senin ne işin var evde?" diye sordum şaşkınlıkla. Aptal gibi görüldüğüme emindim.

"Yanlış eve mi geldim?" dedi ve başını arkaya çevirdi. Evi gözden geçirdi. Omzuna hafifçe yumruk attım, içeriye girerken.

Ev karanlıktı. Bu işte bir gariplik vardı. Salona girdiğimde şok oldum. Her yer mumlarla aydınlatılmıştı. Masa özenle kurulmuş, servis tabaklarından birinde güller vardı. İşte buna inanamıyordum. Hiçbir şey hissetmemiştim. Şimdi boynuna sarılıp, vıcık vıcık aşk sözcükleriyle, öpücüklere boğmam gerekiyordu onu. Sertaç'a döndüm, ellerini birleştirmiş, ağzında tutuyor, heyecanla bekliyordu.

"Teşekkürler," diyebilirdim sadece yarım bir gülümsemeyle. Belki gülümseme bile sayılmazdı. En azından dudaklarımı biraz geriye çekebilmişim..

Kucağımda, uyuyakalan Ege'yi odasına götürmek için salondan çıktım. Patlamak üzereydim sanırım. Bir duygu patlaması... Birçok duyguyu aynı anda nasıl yaşıyordum? Böyle karışık hissetmekten nefret ediyordum. Sertaç arkamdan geldi ve belime sarıldı. , Ege'yi uyurken biraz sevdikten sonra, Ege'nin üzerini değiştirdim ve yatırdım. Beni kucağına aldı, sandalyeme kadar taşıdı.

"Nasıl?" diye sordu, sandalyeye oturturken. Bu kadarını hak etmiyordum.

"Çok güzel, teşekkür ederim," dedim. Yine zoraki bir gülümsemeyle...

"İşi bugün çok astım. Ama olmuyor böyle. Kahvaltı benden, yemek benden," dedi alayla.

"Haklısın," dedim kısa bir cevapla.

Bakışları farklılaştı yine, ama soru sormuyordu. Aslında sormasını bekliyordum. Yemek servisini sessizce yaptıktan sonra, sandalyesine oturdu. Gülleri koklayıp kenara koydum. Bir an beni süzdü. Sonra yemek boyunca espriler yapıp durdu.

Sahte gülümsemelerle karşılık verdim hep. Kendimi bir an önce yatağa atmak istiyordum. Durumum berbat. Gerçekten berbat.

"Aslında müzikte ayarlamıştım ama senin pek keyfin yok galiba," yine yüz ifadesinden bir şey kaybetmemişti. Hala sıcak bir şekilde gülümsüyordu.

"Dans ederiz diye düşünmüştüm," bu hali durumumu daha da zorlaştırıyordu.

"Kaçırdığım önemli bir gün mü bugün?" dedim bende gülümseyerek.

"Evet. Yamyamların, amazon istilasından kurtuluşunu kutluyoruz," dedi kıkırdayarak.

"Hım, kahretsin! Ben bunu nasıl unuttum? Özür dilerim," dedim alayla.

Neşesi yerine gelmişti. Konuşmak, gülümsemek, yemek yemek gerçekten zordu. Bu zırvalar bir an önce bitsin istiyordum. Bencildim. Biliyorum. Ve kendime kızıyordum. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Keşke kalp denen şey olmasaydı. Ya da aşk denen illet. Sadece beynimiz olsaydı ve mantıklı olanı yapabilseydik. Anıl'a içimden gelen en kötü sözleri söyleyip, poposuna tekmeyi basıp kahkahalarla gülebilseydim ve eve geldiğimde Sertaç'ın hazırladığı bu masa karşısında boynuna atlayıp, dudaklarına yapışıp seni seviyorum diyebilseydim. Keşke...

Bir nefes, bir beden beni altüst ederken; Bir nefesim, bir gülüşüm bir başkasının neşesini yerine getiriyordu. Nasıl bir düzendi bu böyle? Nasıl bir kurgu? Bunu kim yapmışsa iyi bir küfrü hak ediyordu.

Sertaç'a göre güzel, bana göre karmakarışık bir gecenin sabahına uyanmak hiç iç açıcı değildi. Ama bunu yapmak zorunda değildim. Hızla kalktım yataktan.

"Bugün çok güzel bir gün," dedim kendi kendime.

Ellerimi yüzümü yıkadım ve Ege'nin odasına gittim. Uyanmış, ayaklarını yemeye çalışıyordu. Sanırım çok acıkmıştı. Gülümsedim.

"Gel bakalım güzel melek," dedim.

Hayatıma enerji veren tek şey oydu. Onun için kafamı toparlamak zorundaydım. Bunu yapmaya mecburdum. Üç maymunu oynayabilirdim. Görmedim, duymadım ve bilmiyorum. Nasıl yapacaksam? Görmüştüm işte. Ve biliyordum. Buradaydı..

Normal bir gün geçirmeye gayret ederek bütün işlerimi bitirmiştım. Ama keşke bitirmeseydim. Boş kalmak istemiyordum. Kitap okuyamıyordum, televizyon izleyemiyordum. Ege'nin ağlayan sesine şükrettim. Hemen odasına koştum ve onunla ilgilendim. Çok huzursuzdu. Sürekli mızızlanıyordu.

Oyuncaklarıyla oynamıyordu, ilgisini hiçbir şey çekmiyordu. Onu camın kenarına götürdüm. Cama tıkladım, belki dışarıdaki deniz ilgisini çekebilir diye. Ve sanırım başarmıştım.

Camdan baktım ve Ege'yi daha çok sardım. Sımsıkı. Arabası tam evimizin önünde duruyordu. Yine başımdan aşağıya kaynar sular dökülmüştü. Onu göremiyordum, ama beni gördüğüne emindim. Camın önünden ayrılmak istiyordum ama yapamıyordum. Gözlerimi alamıyordum. Donmuş bünyemi kıpırdatmaya çalıştım

19. Bölüm

Yenilgi

Perdeyi hırsıyla kapadım. Ne istiyordu? Bunu neden yapıyordu? Kafamı bulandırıyordu sürekli. Dibe çökmüşken tüm çamur, kum şimdi berrak suyumla taşılayıp, bulandırıyordu. Ege'yi oyun parkına koydum ve televizyonu açtım. Kanal değiştiriyordum sürekli. Hiçbir şey cazip gelmiyordu. Sertaç geldiğinde ellerimin titremesine engel olmaya çalıştım sürekli. Ya da aklımın benden ayrılmasını engellemeye. Böyle olmazdı... Bir şeyler yapmalıydım. Ondan uzaklaşmak, kilometlerce uzağa gitmek zorundaydım. Bir anda kafamın içinde bir ışık yandı sanki.

"Sertaç?" dedim fısıltıyla. Aklıma gelen bana iyi bir çözümümüş gibi gelmişti.

"Efendim," dedi, fısıltısı karanlığın içinde yükseldi. Uyuduğunu düşünüyordum aslında. Nefes alışları çok düzenli geliyordu. Ama yine de denemek istemiştım. Kolları bedenimi daha sıkı sardı.

"Bugün cuma ,yarın da yarım gün çalışacaksın ,Pazar da tatil,"

"Hayatım bunları hatırlatmaya çalışıyorsan eğer, unutmadım zaten biliyorum," diyerek kesti sözümü alayla.

"Dinleyecek misin?"dedim sinirle.

"Tamam, kızma dinliyorum,"

"Hafta sonu şehir dışında çıkalım. Bolu olabilir. Oradaki evleri çok seviyorum. Gölün yakınlarında olanları," dedi. Sustum ve cevabını bekledim. .

"Sen ciddi misin?"dedi şaşırarak bu tür teklifler hep ondan gelirdi ve ben her zaman üşenirdim.

"Evet,"

"Ah aşkım, çok güzel düşünmüşsün. Tamam, ben yarın izin alırım. Ama bu mevsimde soğuk olur," dedi. Soğuk olması umurumda değildi. Gidecek olmamıza çok sevinmişim.

"Önlemimi alırsız, ama Ege'yi iyi korumak lazım," dedim.

"Ege'yi anneme bırakabiliriz," dedi. Saçlarını öptü. Başını çevirdim ve ona baktım. Göz kırptı.

"İkinci bir balayı fena olmaz bence," diye devam etti.

Kollarımı ona sıkıca doladım. Buna ihtiyacım vardı, onu hissetmek zorundaydım. Uçurumun kıyısında bir yaptım ve tutunacak tek dalım Sertaç'tı. Bu fırtınadan kurtulmam gerekti. Kaçmak zorundaydım. Yoksa kendimi kaybetmeye çok yakındım. Bu iki günlük kaçış iyi olabilirdi sanırım.

Sabah erkenden yola çıktık. Anneleri telaşlandırmıştık ama annem baş başa iki gün geçireceğimizi duyunca sevinmişti. Bir ev kiraladık. Tek katlı ahşap bir evdi. Girer girmez Sertaç şömineyi yaktı. Mutlu olduğu her halinden belliydi. Bense mutlu olmak için çabalıyordum.

Akşam olduğunda sessizlik hakim olmuştu eve ve tabii bizlere. Ateşi izliyordum. Kırmızı sarı alevler dans ediyordu yanan odunların üzerinde. Karşılıklı oturmuştuk, ara sıra kahvelerimizi yudumluyorduk. Gözlerim ateşin dansından ayrılıp Sertaç'ı bulduğunda, beni izlediğini gördüm. Ona baktığım anda gözlerinin anlamı birden değişti.

Biraz önce yakaladığım bakışı hoşuma gitmemiştir. Hem de hiç. Huzursuz hissettirmişti. Şimdi gülümseyen yüzüme gülümsemeyle karşılık verdi. Ama ben o bakışı görmüştüm, gözleri kararmış, bir avcı gibi yüzüme kilitlenmişti. Yüz ifadesinin sertliği kalbimi bir an için teklemişti. Ama üzerinde fazla durmadım. O, Sertaç'tı, bana değer veren ve her zaman benim yanımda olan. Ben ona istediği gibi cevap veremesem de beni her zaman seven ve bundan vazgeçmeyen.

Boş muhabbetlerden sonra uyumaya çekilmiştik. Ertesi gün yöre yemekleri yapan bir restorana gittik. Gölün çevresinde el ele yürüdük. Hamakta sallandık. Ama aklımın köşesinde hep bir resim beni rahatsız etti. Konuşurken, bakışırken, yemek yerken hep çan çalıyordu.

"Sertaç, alsak iyi olurdu aslında," dedim eve dönerken.

"Hayatım çok geç oldu. Yarın alırız ya da alırsın. Sabah erken, çok erken kalkmak zorundayım biliyorsun. Hem bu saatte anneni ve babanı rahatsız etmeyelim," dedi. Gözlerini yoldan ayıramamıştı.

"Ama Ege'yi çok özledim," dedim şımarık bir çocuk gibi.

"Biliyorum yarın özlemini giderirsin merak etme,"

"Of! Tamam." dedim ve başımı camdan dışarıya çevirdim.

Sık ağaçlar bir bir arkada kalıyordu hızla. Eve döndüğümüzde ikimizde yorgunluktan bitkin düşmüştük ve rahatlatıcı bir banyodan sonra uykunun kollarına bıraktık kendimizi...

Yeni güne merhaba dediğimde, içimde özlemlerle kalktım, hayatımdaki en değerli şeye duyduğum özlemlerle. Sertaç uyanmamıştı. Ona kahvaltı hazırladım. Uyandırmak için yatak odasına gittim, fakat çoktan uyanmış ve üzerini değiştiriyordu.

"Günaydın. Seni uyandırmak için yetişemedim," dedim gülümseyerek. Kapıya dayanmış onu izliyordum.

"Günaydın hayatım. Bilseydim uyuyor numarası yapardım," dedi oda gülümseyerek.

"Neyse, hadi bakalım kahvaltıya," dedim ve arkamı döndüm.

"Hey..." dedi arkamdan, başımı ona çevirdim.

"Bu hoşuma gitti," dedi kravatını bağlarken.

"Sevindim." dedim ve mutfığa doğru ilerledim.

Kahvaltımızı yaptıktan sonra, Sertaç aleracele evden çıktı. Bir yandan beni öpmeye çalışıp, bir yandan ayakkabılarını havada giymeye çalışınca kahkahama engel olamamıştım.

Sertaç'ı uğurladıktan sonra, masayı topladım ve hemen giyindim. Yatağımı bile toplamak istemiyordum. Bir an önce Ege'yi kucağıma almak istiyordum. Hazırlanıp evden çıktım hemen. Annemi yoldan aramayı düşünüyordum.

Bina kapısından dışarıya çıktım. Arabaya ilerlerken anahtarlarımı cebimden çıkardım. Bir yandan da çantamdan telefonumu çıkarmaya uğraşıyordum. Telefonu bulup başımı kaldırdığımda yine donup kaldım. Karşımda duruyordu. Bu artık fazlaydı. Çok fazla.

Yine arabasına yaslanmış, tam benim arabamın yanına park etmişti. Ne yapacağımı şaşırılmış durumdaydım. Ona bakmadan arabama binmek en mantıklı çözüm gibi gelmişti. Yokmuş gibi, hiç olmamış gibi ama bunu nasıl yapacağım hakkında hiç bir fikrim yoktu. Nasıl olmamış gibi olabilirdi ki. Olmuştu... Hayatıma bir bomba gibi düşmüş ve ağır bir darbeye gitmişti. Yanından geçerken vücudum titremelerle tepki veririmiydi? Şu an yer sallanıyormuş gibi hissediyorum ya da tamamen ben sarsılıyordum.

'Senden nefret ediyorum' dedim içimden. Bir kaç saniye bunu içimden tekrarlardım ve bundan güç alarak bir adım attım ve bir adım daha. Ona bakmıyordum, ama onun bana baktığını tahmin ediyordum.

Yanına yaklaştıkça, kıpırdanıp duruyordu ve sonra tam önümde durdu. Yine bakamadım. Ayaklarıma arabama ilerlemesi için emirler yağdırıp duruyordum ama yönlerini çoktan değiştirmişlerdi bile. Yalvardım durun diye, ama beni dinlemiyorlardı. Beynim bunun olmaması gerektiğini biliyordu, ama ayaklarım ve bedenim veya kalbim beynimi dinlemiyorlardı. Sanki karşıdaki bendene bir mıknatıs gibi çekiliyordu. Yönümü değiştirdim. Anıl'ın arabasını yanına doğru gittim. Kapıyı açtım, koltuğa oturdum.

'Ne yapıyordum?' Aklım dışarıya çık diyordu, ama ben yine de oturmaya devam ediyordum. Kes sesini dedim içimde beni yiyen düşünceli kıza, mantıklı kıza. Ya mantıksız olana, ona hiç bir şey diyemiyordum. Kendi başına buyruk olmuştu. Belki de nefretini kusmak istiyordu artık. Bir öncekinde becerememişti.

Anıl sürücü tarafındaki kapıyı açtı ve hızla oturdu. Bu kadar hızlı olmasını gitmemden

korktuğu için olduğunu düşündüm, ya da başka bir nedeni vardı. Artık beynimin doğru çalışıp çalışmadığından emin değildim.

Oturduğumda kokusu çarptı bedenime, 'ondan nefret ediyorsun' diye tekrarladım kendime. Peki, ondan bu kadar nefret ediyorsam, neden şimdi cennet bahçelerinin en güzel kapısından içeriye girmiş gibi hissediyordum kendimi. Bu rahatlığın, ferahlığın nedeni neydi.

Başımı yana doğru hafifçe çevirdim, sonra hemen ön cama diktim gözümü. Bakmaya hazır değildim henüz. Arabayı çalıştırdı bir süre sonra ve ilerlemeye başladık. Sanki eskisi gibiydi. Sanki... Sanki...

'Sus Aylin!' dedi içimdeki mantılı kız. Sen ondan nefret ediyorsun dedi. Yine bildik bir yolda ilerliyorduk sessizce ve Anıl elini araba teybine uzattı.

Elini ayaklarımla tekmelemek istedim biran. Neyi açacağını biliyordum. Ama kendimi zor olsa da tutmuştum. Bir düğmeye bastı ve yine aynı şarkı çalıyordu. Moda burnuna geldiğimizde, yine arabayı park etti ve motoru durdurdu.

Sessizdik yine. Hangimiz konuşacaktık, konuşmak için neyi bekliyorduk? Ne yapıyorduk böyle? Amacı neydi? Artık her şey değişmişti. Her şey... Bu yerin aynı olmasının bir anlamı yoktu. Ya da dinlediğimiz şarkının aynı olmasının. Ağlamak istiyordum. Bir özlem sardığı için içimi... Birçok şeye özlem...

Yo, bu olmazdı, kafam iyice karışmıştı. Gitmeliydim. Ondan uzağa gitmeliydim. Olmamalıydı. Anıl neden geldin? Neden?

Elim kapının koluna gittiğinde çok tanıdık bir yüzle karşılaştım. Anıl anında camı açtı ve tonton amca gülümseyerek bize baktı.

"Merak ediyordum sizi. Uzun yıllar yoktunuz. Sizi beraber gördüğüme çok sevindim. Allah sizi ayırmamış. Çaylarınız hemen geliyor," dedi ve anında arkasını dönüp koşar adımlarla gitti.

İçimde bir şeyler patlamak üzereydi. Bu kadarını kaldırabilir miydim? Ağlamamak için diretiyordum, ama gözlerim çoktan dolmuşlardı. Burnum sızlıyordu. Kendimi zor tutuyordum. Onun karşısında güçsüz görünmek istemiyordum. Ve sonra şokla gözlerim açıldı. Kulaklarıma gelen ses beni yakmıştı. O an duyduğum hıçkırıklar başımı ona çevirmemi sağladı. Yavaşça başımı çevirdim ve yüzüne baktım. O anda elektrik çarpmıştı sanki bedenimi. Ne kadar özlemiştim...

Bir eli gözlerine siper olmuş, diğer elini yumruk yapmış direksiyonda tutuyordu. Bedeni hıçkırıklarla birlikte sarsılıyordu. Gözlerimden yaşlar süzölmeye başladı, bunu önce o başlatmıştı, dişlerimi kenetledim. Ne yapacaktım şimdi?

Yüzünün görüşümdeki kısmına baktım. Hala aynı güzellikteydi, her ne kadar yaşlı gibi olsa da derisi,yine aynı güzellikteydi... Elini yüzünden çekti yavaşça, yüzünü yüzüme çevirdi ve gözleri gözlerime değdi. Başım döndü bir an için,bana neler olduğunu anlayabilecek durumum yoktu. Kalbim tekledi. Gözleri kızarmışlardı, altındaki torbalar, morarmıştı. Ne olmuştu ona böyle? Ne kadar değişmişti.

Bir yangın vardı gözlerinin içinde, bir özlem, bir öfke ve acı.. Bakıyorduk öylece birbirimize.

Hareket edemiyordum, sadece gözyaşlarım süzülüyorlardı, dudaklarımı ıslatmıştı ve tuzlu tadını alabiliyordum.

Koltuğa yaslamıştım sırtımı, dik pozisyondaydım, sadece başım ona dönüktü. Bana doğru uzandı. Eli yüzüme doğru geliyordu usulca... İçimde havalanan bir şeyler oldu, uzun zamandır hissetmediğim bir duygu. 'Dokunma!' dedim içimden 'sakın dokunma!', elleri yüzüme milim yakınlıkta yumruk oldu ve elini geri çekti...

Ve sonra yana kaydırıldı bedenini, bana doğru geliyordu, başını uzattı ve göğsüme yasladı. O an nefes almayı kesmiştim. Dünya durmuştu sanki... Küçük bir çocuk gibi göğsüme yaslanmış ağlıyordu. Hala nefes almıyordum. Yüzünü göremiyordum. Sonunda başım döndüğünde nefes almam gerektiğini hatırladım. Derin bir nefes aldım ama kesik kesik alabilmişim.

Kollarını bedenime doladığında, sanki aynı bedendeymişiz gibi bedenini sardı bir kolum ve saçlarına gitti elim... Birinin beni vurmasını istedim o an için.. Bunu gerçekten istedim. Bu kadar ezik, yenik, aciz.. Ne kadar özlemiştim tenini, kokusunu, derin nefesler aldım sık sık... İçime çektim tüm nefesini...

"Çok özledim... Çok," dedi hıçkırıklarının arasından.

Sesini duymuştum. Sesini özlemiştim, onu özlemiştim, bedenini özlemiştim, tenini özlemiştim... Bana yaptığı şuan umurumda değildi. En fazla hissettiğim duygu ona duyduğum özlemdi. Onu özlemiştim...

Hiçbir şey söylemedim. Şu anda ona bağırp çağırıyor olmam lazımdı. Küfür ediyor, tekmeliyor olmam lazımdı. Bunlar için burada değimliydim? Yoksa kendimi mi kandırıyordum? Ona sarılmamam lazımdı. Onu böyle hissetmeyi istemem... Onun canını acıtmam lazımdı, onu da benim gibi yakmam lazımdı. Ama nedense bunları yapmak içimden gelmiyordu ve ben ondan nefret edemiyordum. Etmek istiyordum, ama edemiyordum. Yine dünya benim için bitmişti.

Evet. Yine mat olmuşum. Yine...

Ne garip şeydi şu aşk denen illet? Acıtıyor, yakıyor, savuruyor, düşürüyor, havalara uçuruyor, sonra birden seni gökyüzünün en yukarısındaiken, bulutların arasında tatlı bir rüya görürken, bırakıyor, düşerken anlamıyorsun, ama yere çakılınca kalbinden yayılıp ayak tırnaklarından bile çıkıyor acısı.

Ve sen yine de affediyorsun. Ne tatlı bir şey şu aşk, ne can alıcı, tadını bir kez alıyorsun ve yine dizlerinin üzerinde acınası bir halde kucak açıyorsun. Ne acı bir şey şu aşk, bir kez girdimi bünyene bir daha çıkarmayı beceremiyorsun ve aynı anda hem mutlu olup hem acı çekiyorsun. Ne garip şey şu aşk? Sarhoşluğunda ayakların aynı çizgide bile gidemezken, ellerin havada şarkı söyletiyor sana. Uyandığında bir baş ağrısı en şiddetlisinden... Avuç avuç ilaç yetmez ağrısını dindirmeye o an.

Bir daha tövbe dersin ama yine aynı masada, aynı kadehten sadece bir yudum almak için oturduğunda kadeh kadeh içmişsindir. İçmeye doyamazsın, yine çakırkeyif eller havada şarkı söylersin. Ya sabahında başın yine ağırırsa? Kimin umurunda...

Kollarım bedenini daha sıkı sardı...

"Bende..." dedim fısıldayarak . "Bende..."

20. Bölüm

ŞOK

Üşümüş montunu kokladım, rüzgârın kokusunun çarptığı montunu. Tanıdık kokuyordu, bildik anılar kokuyordu, sanki yaşadıklarımız kokuyordu. Yaşanmışlıklar, yaşayamadıklarımız, özlediklerimiz kokuyordu. ,

Km bilir? Daha bu dünyaya gelmeden bile sanki biz yaşamıştık, paylaşmıştık ve sevmiştik... Sanki...

Ama bitirdik değil mi? Artık başka yaşamlar var, benim başka bir hayatım var. Olmak istediğim yer tam da burası ama olmak zorunda olduğum yer, bir kaç km ötede iken, burada olmak çılgın bir istekken ve mantık ile kalbim arasında sıkışmışken, sadece kendime ona bu kadar sarılabilmek izni verdim.

Ellerimi doladığım bedeninden çektim ve omuzlarından tutup onu nazikçe ittim. Hareketim karşısında dönüp baktı, gözlerinden ateş çıkıyordu sanki, gözlerinden anlayabiliyordum özlemimi, öfkesini, acısını... Ama artık bir önemi var mıydı?

"Özür dilerim," dedi ellerini direksiyonda birleştirip.

"Önemli değil," dedim. Yarım bir gülümsemeyle dönüp baktı. Gerçekten küçük bir çocuk gibiydi.

"Nasılsın?"

"İyi, Sen?"

"Eh işte. İyi sayılır"

Ve sessizlik. Yıllarca zaman bizim gevezeliğimize yetmeyecek diye düşünürken bir zamanlar, şimdi iki kelime bulmak için zorlanıyorduk. Neden geldin? Bu soruyu ona sormak yersizdi. Bir şekilde gelmişti ama beni görünce olmadı, gidemedi, falan filan... Peki, neden gittin?

Bunu sormanın bir anlamı var mıydı şimdi? Gitmişti işte, öylece bir telefon edip gitmişti. Ve ben şimdi başka bir yere aittim, başka birisine. Ona soracağım ya da onunla yaşacağım hiçbir şeyin anlamı olmayacaktı. Ya da şu dakikada geçireceğimiz zamanda eskiyi deşmenin bir anlamı olmayacaktı. Onunla bir gelecek bir mum ışığıymış ve biz onu söndürmüştük. Şimdi

sadece sohbet etme izni verebilirdik kendimize. İçim kan ağlasa da şimdi bu soruyu soramamanın sıkıntısıyla yine de gerek yoktu. Bunu öğrenince bir şey değişmeyecekti. Görüşecektik ve bitecekti. Bugün bitecekti. Ama eskisi gibi yakar mıydı? Acıtır mıydı? Sanmıyordum. Yani umuyordum en azından. Ne karmaşa ama...

Aniden bana tekrar döndü ve ben düşüncelerimden sıyrılırken, yerimden sıçradım...

"Seni üzmem için gelmedim. Kafanı karıştırmak için de... Sadece görmek istedim... Senin.. Bir başkasıyla olduğunu kendi gözlerimle görmek istedim. Gidecektim. Görüp gidecektim ama... Yapamadım. Gidemedim. Tanımadığım biri geldi ,bana "Anıl"dedi.. Hatırlıyor musun falan filan... Konuştu biraz işte... Tanıyamadım. Sonra Aylin dedi..Eridim. Bittim. Sus diyemedim. Susacak gibi değildi zaten. Evlenmiş dedi. İçimde kasırga koptu o an. Ne yaptığımı bilmiyordum, delirmiş gibiydim. Kendimi yolda buldum. "dedi, dişlerini sıkıyordu. Gıcırdamasını duyuyordum. Ellerini bana doğru uzattı ve bir milim ötemde durdurdu.

"Sana koşmak için can atsalar da bu eller, dokunamam. Sana susamış olsa da dudaklarım, öpemem o güzel dudaklarını. Bedenim sana açken senden bir şey isteyemem, sarılmak isterim ama yapamam. O ilkti, biraz önceki yani... ihtiyacım vardı ve son oldu. Gerçi sana her zaman ihtiyacım var ama... Sadece gözlerim Aylin, sadece gözlerime sana bakmak için izin verebilirim. Çünkü artık sen benim değilsin.

Ben bunu yeni öğrendim. Her gün senin hayalini kurarken, her gün seninle yatıp, seninle kalkarken öğrendim. Tesadüfen öğrendim ve çılgına döndüm. Aklımı kaçırdım. Bunu bekliyordum, tahmin ediyordum, mutlu olmanı istiyordum ama duymak, bilmek... Gerçekliğini bilmek... Aklımı yitirdim Aylin, aklımı yitirdim. Deliye döndüm. Ölmek istedim ama inanmadım ve ayaklarım beni sana getirdi. Ama şimdi... -"

"Artık benim değilsin mi?" diye sözünü kestim beynim söylediklerini anlamlandırmaya çalışırken. Ben zaten onun değildim ki. Hiç olmamıştım. Bu kadar hızlı bir giriş beklemiyordum. Bunları söylememeliydi bana.

"Ne demek bu Anıl? Sen gitmiştin değil mi? Ne hale düştüm biliyor musun? Neler çektim? Öldüm ben Anıl! Öldüm! Sen gittin ama beni gömüp gittin. Bana neler çektiydin biliyor musun? Bunlardan haberin var mı? Şimdi beş yıl sonra gelmiş bana 'Artık benim değilsin' diyorsun. Sen zaten beni beş yıl önce bırakmamış mıydın?" dedim her kelimede biraz daha bağıırıyordum."Zaten beş yıl önce beni bırakıp gittiğin gün 'Artık senin 'degildim Anıl. Ve evet şimdi hiçbir şeysin,"dedim içimden taşan öfkeyle.

Elleri havada öylece bakıyordu, gözleri kıpkırmızıydı. Ellerini indirdi ve bacaklarının arasına sıkıştırdı. Sonra gözlerini ellerine dikti.

"Üşüdüm Aylin, her gün üşüdüm, sensiz dondum. Buzların içerisine düştüm ama yine ısınmak için senin hayalini kullandım. Gözlerini gördüm, dudaklarını gördüm, saçlarını gördüm, gözlerimi kapatıp okşadım onları, beni ısıtsınlar diye... Yanlış yaptım, biliyorum... Öyle büyük bir yanlış ki...

. Seni bir saniye değil, bir salise unutmadım. Sen artık benim değilsen de, ben hep senindim... Sana mahkum, sana köle, aşkına esir... Ama arayamadım. Olmadı. Sana öyle söyledikten sonra arayamadım. Hep beni bekliyorsun sandım demek ki.

*Eğer karşılaşsak bir gün, koşup boynuma atlarsın diye bekledim demek ki. Bunu kendime bile itiraf edemedim ama bekliyordum demek ki. Tabii ki bir düzen kuracaktın değil mi? Tabii ki beni unutacaktın. Ben seni bıraktım değil mi? Seni arkandan yaraladım."*dedi ve başını iki yana salladı.

Bunları anlatmasının bir anlamı yoktu. Bitmeliydi. Bunları dinlemek istemiyordum. Şimdi istemiyordum. Hayır. Onu unutmamıştım. Bir gün bile. Ama bunu ona söylemenin bir anlamı yoktu. Şu anda yaptığımız hiçbir şeyin bir anlamı yoktu. Sertaç... Ona bu ihaneti yapamazdım.

*"Gitmeliyim. Sertaç aradıysa merak etmiştir."*dedim çabucak.

"Adı Sertaç demek,"

"Evet Sertaç,"

"Ya çocuğunun?"

"Ege,"

"Çok şeker. Gördüm,"

"Teşekkür ederim. Anıl, beni artık götürür müsün? Ege'yi annemden alacaktım. Çok geç kaldım, artık alamam ama eve gitmeliyim. Lütfen,"

Bana baktı ilk önce ve bir süre öylece kilitledi gözlerini. Eridim o an. Bittim. Bakma diye yalvarmak istedim ama çekemedim gözlerimi, kaçıramadım. Ne kadar özlemişim ki bu güzel gözlerdeki anlamlı, derin bakışları, ne kadar özlemişim ki o taparcasına sevdiğimi yüzünü, çekemedim bir türlü gözlerimi... Kalbim ezik, mahkum...

Kalbimde gömdüğüm, sakladığım aşk kırdı zincirlerini ve çıktı dışarıya. Kükrüyor artık, içimdeki her şeye kükrüyor. İçimdeki en güçlü canavar aşktı şimdi. Taparcasına sevdiğim bu bedenin üzerinde ki, bu masum görünen yüze duyduğum aşk...

"Gidelim Anıl," dedim konuşabildiğimde, sanki hipnotize olmuştum. Sanki dünya karamıştı benim için. Sanki sadece o vardı... Sanki bildik bir adresteydim ve olmam gereken yer burasıymış gibi hissediyordum. Bu olması gerekenden daha da yanlıştı.

Ellerini kaldırdı ve yüz hatlarıma değdirmeden tenimi okşarmış gibi gezdirdi tenimin üzerinde. Kalbim yerinden çıkabilseydi kesinlikle çıkar giderdi. Saçlarıma değmeden saçlarımı okşadı ve dudaklarıma değmeden dudaklarımda gezdirdi parmaklarını. Yutkundum bir an için ne kadar zor olsa da. Boğazımda düğümlenen şeyi göndermek için ama ne mümkündü.

"Yarın yine göreyim seni. Lütfen... Yalvarırım Aylin. Lütfen. Sadece bakayım öylece. Konuşmayalım istersen ama ben sana bakayım sadece," dedi yalvarırcasına. Sesi

yalvarıyordu, gözleri yalvarıyordu...

Ne yapacağımı şaşırmış durumdaydım. Ne yapacaktım? Ne diyecektim? Delicesine bir istekle evet demek istiyordum ama gelmemem lazımdı. Olmazdı. Nasıl bir yaratıktım ben böyle. Nasıl bir şey vardı içimde? Neden bu kadar güçsüzdü? Nasıl bir kalp vardı bende? Mazoşist falan mıydı? Acıyı mı seviyordu? Gelmemem lazımdı. Bu arabaya binmemem lazımdı. Onu görmemem lazımdı. Görmezden gelmeliydim. Tanımıyormuşum gibi... Hala burada durarak yanlışı yapıyordum. Şimdi bile yanlışı yapıyordum. Sertaç'a ihanet ediyordum. Bu olmamalıydı. Ona hayır demeliydim. Evet ona hayır demeliydim. Hayır Anıl. Hayır. Gelemem. Ağzımı açtım.

"Tamam," dedim. Hah! Düşüncelerimle, ağzımdan çıkan tamamen farklıydı. Harika... Gözleri parlardı bir an için. Geri dön. Gelemem de. Olmaz de.

Dönerken, yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle yola ne kadar az baktıysa, bana o kadar çok bakarak eve varmıştık. Arabadan inme zamanım gelince bu kadar zorlanacağımı tahmin etmem zor olmasa da, ben yine de tahmin etmiyordum.

Ona bir kez daha bakmadan kaçarcasına indim arabadan. Ayaklarıma geriye dönmek, yanına koşmak için çılgın bir istekle sürünüyordu asfalt zeminde. Başım arkaya çevrilvi çevrilecek, bir kez daha bakabilmek, o yüzü bir kez daha görebilmek için. Dönseydim eğer ve baksaydın tekrar yüzüne, ona koşacaktım, boynuna sarılacaktım ve kollarımı bir kez daha açmamak ve tekrar onu kaybetmeek için sınırsız kapatacaktım...

2 Hafta Sonra...

"Yarın görüşürüz," dedi Anıl.

Bunu neden yapıyorduk kendimize bilmiyorum ama yine benim arabamın yanında durmuştuk işte... Gözlerine dönüp son kez bakma izni verdim kendime. Bakmamış olmayı dilerdim. Gözlerini gözlerime dikmişti. İçindeki anlamları görüyordum. Biliyordum, acı çekiyordu. Çok fazla acı. Tıpkı benim gibi.

Bana dokunmak isterken delice bir istekle, şimdi bir başkasının benim yanımda olabileceği, bana dokunacağı düşüncesi onu çıldırtıyordu, ama bunun sorumlusu ben değildim. Geçmişin diyetini şimdi ödüyorduk, ben çok fazla ödemiştım ama sanırım daha bitmemişti, bitmeyecekti... İlk sarılmadan sonra birbirimize bir daha hiç dokunmamıştık. Birbirimize hiç geçmişten bahsetmemiştik. Çünkü gerek yoktu. Geçmişin acılarını deşerek geriye dönmek için ikimiz içinde bir anlamı yoktu. Boş sohbetlerden çok sessizlik hakimdi bize. Sadece birbirimizi dinliyorduk. Nefeslerimizi... Kalp atışlarımızı. Bizim için yazılmış bir gelecek, kader yoktu. Bu yaptığımızın bir tek anlamı vardı. Özlem gidermek. Ne kadar yetmese de... Yine bitecekti. Yine. Bunun bir sonu olması lazımdı. Buna bir son vermeliydim. Ama bugün değil. Yarın. Bu iş yarın bitecekti. Ona git diyecektim. Sertaç'a bakamıyordum artık. Utanıyordum. Onu aldatıyordum. Belki fiziken değil ama yine de aldatıyordum. Ve ondan uzaklaşıyordum her geçen gün. Biliyordu. Bir şeyler oluyordu ve o, çırpınıyordu. Bu çırpınmalarına bir son verecektim. Vermeliydim. Kendi bencilliğimiz için onu yakamazdım.

Yanımdan ayrılmak zulümlerin, işkencelerin en büyüğüydü ama gitmek zorundaydım. Gülümsedim...

"Görüşürüz," dedim.

Ağır çekim bir film gibi yavaş adımlarla kapıdan dışarıya çıktım. Arabama gidene kadar arkama bakmadım. Eğer baksaydım eve gitmek benim için imkansız olacaktı. Arabama bindim ve Anıl geri döndü. Bende hızla eve gittim. Evin kapısına geldiğimde anahtarla kapıyı açmaya çalışırken, Sertaç açtı kapıyı. Sıçradım önce olduğum yerde.

"Yine korktun," dedi sıcak bir gülümsemeyle.

"Evet, . Erkencisin yine," dedim bende içeriye girmek için adım atarken. Adımlarım sersemledi. Yanlış yaptığımı biliyor olmak, suçlu olmak beden dilimde aksaklıklar yapıyordu.

"Evet, erken çıkmak istedim senin için. Uzun zamandır bir şeyler yapmıyoruz. Görünen o ki Ege yine annelerinde," dedi, ben üzerimi değiştirmek için yatak odasına giderken peşimden geliyordu.

"Evet, yine annelerinde... Biliyorsun, bu aralar pekiyi değilim," Lanet olsun ona böyle yalan söylemekten nefret ediyordum. Her yalan dilimde acı bir zehir tadı bırakıyordu ve her yalan bir avım daha karanlığa götürüyordu bizi. Beni ondan uzaklaştırıyor, onun çırpınmalarını şiddetlendiriyordu. Ona bunu yapmaya ne hakkım vardı? O, sadece beni sevme hatasıyla düşmüşken...

"Saçların çok güzel görünüyorlar," dedi, ben aynaya bakıp saçlarımı ellerimle hacimlendirirken.

"Teşekkür ederim." dedim gülümseyerek. "Dağınıklar sadece, bir şey yapmadım. Toplayacağım şimdi,"

"Bırak dağınık kalsın. Böyle seviyorum biliyorsun," dedi, kaşlarını çatmış sanki bir şey bekliyordu. Sesi yumuşaktı ama sanki içinde anlayamadığım bir şey gizliydi. Aynı saniyede elimdeki tokayı havaya kaldırıp saçlarımı topladım. Kaşları daha çok çatıldı ama yine bir şey söylemedi.

"Yemek hazırladım. Hadi gel yiyelim," dedi ve arkasını dönüp gitti. Kendimden nefret ediyordum. Tiksiniyordum kendimden. Ne kadar aptaldım, bencil ve vurdumduymazdım. Yaptığım şey ne kadar yanlıştı.

Arkasından hızla mutfağa gittim. Oturduğu sandalyenin tam karşısına oturdum. Gözlerine bakamıyordum. Öylece tabağıma dikmişim gözümü. Midemde acayip hareketlenmeler oluyordu. Tiksime, bulantı -sanırım bu yalan söylemekten- heyecan, korku ve bunun gibi birçok şey... Yemek yemek için yer yoktu. Midem artık daha fazlasını kaldıramazdı.

"Günün nasıl geçti?" diye sordu Sertaç. Sorduğu anda irkildim.

"İyi," dedim. Daha fazla bir şey söylemek istemiyordum. Daha fazla yalan söylemek istemiyordum. Yine başım yemekten kalkmamıştı.

"Uzun zaman oldu beraber hiç bir şey yapmadık. Hatta nedense göz göze bile gelemedik," dedi. Sessiz kaldım. Haklıydı. Gözlerine bakamıyordum. Bu iyi insana yaptığım ihanetten

nefret ediyordum.

"Haklısın," dedim yine kısa bir cevapla. Ona bakmadan masandan kalkıp tabağımı makineye koymadan önce sudan geçirmek için, evyenin önüne gittim. Sessiz ama derinden bir nefes aldım. Bu gerçekten zordu.

Arkamdan onunda kalktığını duydum. Kolları bedenimi sardığında, öğrenerek titrememek için kendimi zor tuttum. Sanki birisi üzerime ahtapot bırakmıştı, sanki üzerime böcek sürünü salmışlardı. Ağlamak istedim o an. Ne yapacaktım? Sertaç'tan ayrılamazdım. Bunu yapamazdım. Ama böyle de olmazdı.

En güzel çözüm, evet en güzel çözüm Anıl'la konuşmaktı. Son konuşmayı yapmaktı. Kendi durumuma düşüremezdim Sertaç'ı da. Bana ne kadar bağlı olduğunu biliyordum ve ortada bir çocuk vardı. Yarın buluştuğumuzda ona son görüşmemiz olduğunu söyleyecektim. Bitecekti...

"Aşındı artık bırak," dedi Sertaç dalgınlığımdan çekip alarak beni. Ellerime baktım hala fırçayla tabağı temizliyordum. Gülümsedim. Hala kolları belime dolanmış haldeydi. Makineye eğildim ve kolları bedenimi bıraktı.

Masayı topladıktan sonra biraz televizyona baktık. Yanında oturmak benim için bir yılının yanında oturmak kadar zordu. Elleri her an üzerime saldıracakmış gibiydi. Bunu atlatmak zorundaydım. Bütün duygularım yine Anıl'a kaymıştı ve ben başka hiç kimseyi istemiyordum. Hem kendim, hem de Sertaç midemi bulandırıyor.

Kendimden hiç bu kadar nefret etmemiştim. Başımı önüme eğdiğimde beynimdeki iğrençlikler kucağıma düşecekmiş gibi, sırtımı yaslandığımda çivilere yaslanacakmış gibiydim. Bu kadar berbattım işte, ama yine Anıl'ı düşündüğümde başka bir boyuta geçebiliyordum. Hiç birbirimize dokunmamıştık ama aşk sadece dokunmak değildi. Çılgınlar gibi arzulasak da birbirimizi yine de tenimiz değmemişti birbirine, gözlerimiz hariç...

Aptal aptal gülümsediğimi, Sertaç'ın bana şaşırmış halde bakan gözlerini gördükten sonra anlayabilmişim. Ne yapacağımı şaşırp bakışımı ondan kaçıtırırken, sırf bir şey yapmış olmak için ayağa kalktım.

"Nereye?" diye sordu Sertaç.

"Kek almıştım. Televizyona bakarken yersin biraz. Keseyim," dedim ona bakmaktan kaçınarak.

Ona bakarak yaptığım yanlışla, gözlerimle onun duygularını kirletmek istemiyordum. Ona ancak yarın Anıl'la bir daha görüşmeyeceğimizi söyledikten sonra bakabilirdim. Tabii bunu nasıl söyleyecektim onu da bilmiyordum ama en azından son bir kere görüp, öyle söylemeliydim.

Sertaç'tan kaçabildiğim kadar kaçmıştım bütün gece, ama yatağa girme sırası geldiğinde işte cehennemlerin en büyüğü buydu. Onunla aynı yatağa girmek benim için gerçekten zulümdü. Çünkü her seferinde ona bahaneler uydurmak artık olmuyordu. Böyle devam edemezdi de zaten...

Yatağa uzandığım anda kolları bedenimi sardı ve boynumdan öpmeye başladı. Bu gerçekten berbattı.

"Sertaç ben,"

"Şşş..." dedi, tekrar öpmeye devam etti.

"Aslında ben..."

"Aylin sus!" dedi ve bunu gerçekten sinirlenerek söylemişti. Artık ona söyleyecek bir bahanem yoktu zaten. Ağzımı, yüzümü buruşturmamaya çalışarak kendimi onun kollarına bıraktım...

Sabah olduğunda Sertaç'ın işe gitmediğini gördüm. Bugün gitmesi gerekiyordu. Anıl'la son görüşmem olacaktı. Zaten onun yanına gidebilmek için çıldırıyordum. Kahvaltıyı bitirdikten sonra hemen annemi aradım, bir bahanem olmalıydı. Ege'yi annemden alacaktım. Bunu bugün yapmayı düşünmüyordum ama eğer Sertaç evde olaksa bu şekilde çıkabilirdim.

Üzerimi giyindim, ona hiç bir şey söylemeden kapının yanına gittim. Yanıma geldi ve elini yanağıma koydu.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu, eli yanağımda usulca gezinirken. Gözlerinde sıcak bir gülümseme vardı.

Ona yalan söylemekten nefret ediyordum. Ama gitmekten de kendimi alıkoyamıyordum. Olmak istediğim yer burası değildi. Ama bugün bu işi bitirecektim. Sertaç'ın bana olan sabrı hayrete düşürüyordu beni.

"Annemle konuştum, Ege'yi alacağımı söylemiştim. Belki gitmeden biraz mağaza gezerim, kafa dağıtmak için," dedim.

Artık yalanlar ağzımdan çıkarken zorlanmıyordu. Yine kendimden iğrendim. Yanlış, yasak olan bir şey beni havalara uçururken, hiçbir şey umurumda değildi. Ama yalnız kaldığımda işte o zaman her şey berbat oluyordu. Kafamda kurduğum hayal baloncuğu patladığında ve ben Sertaç'ı yanımda bulduğumda, iğrenme, tikslenme, kendime duyduğum nefret bünyemi sarıyordu. Gerçekten berbat bir durum!

"Ben de gelebilirim. Birlikte gidelim. İş yerini arar izin almak istediğimi söylerim. Zaten öğlen oldu," dedi. Bakışları hala sıcaktı, eli yanağıma okşuyordu. Ver her zaman ki gibi ısrarcıydı.

"Sen işe git bence. Bu aralar fazla asıyorsun. Hem biraz yalnız kalmak bana iyi gelecek," dedim gülümseyerek.

İnsan isteyince ne kadar güzel rol yapabiliyordu. Yalanlar çıkarken dudak seğirmiyor,

çıkıveriyordu rahatça. Elini yanağımdan çekti ve parmak uçlarını pantolonunun cebine soktu. Omuzlarını dikleştirdi ve kapıya yaslandı. Kaşları hafif çatıldı.

"Aylin, bana anlatmak istediğin bir şey var mı?" diye sordu yumuşak bir tonla. Gözlerini, gözlerime kilitledi. Bir şeyler döndüğünün farkındaydı. Tabii ki aptal değildi.

"Hayır. Ne olabilir ki?" dedim, başımı iki yana salladım. Yine gülümsüyordum. Ama kalbim ritmini artırmış, sanki kilometrelerce koşturmuşum gibi nefesim hızlanmaya başlamıştı.

"Aylin? Nereye gidiyorsun hayatım?" diye sordu tekrar.

İşte bu garipti. Kaşları iyice çatıldı. Gözlerini kıstı. Kırpmıyordu bile. Sanki bir şey kaçırmak istemiyormuşçasına... Bakışları değişti.

"Anneme gideceğimi söyledim ya hayatım," dedim. Gözlerimi kaçırdım.

Şaşırmıştım. Kekelemeye başlamıştım. Ben daha ne olduğunu anlayamadan sağ elini cebinden çıkardı, havaya kaldırdı ve yumruk oldu. Sanırım gücünün son şiddetini kullanarak yanağıma bir yumruk indirdi. Şu an rüya görüyor olabilirdim... Kesinlikle olabilirdim ama bu duyduğum acı... Gerçektir..

21. bölüm

KABUS

Hızla savruldum geriye doğru, başım giriş duvarına çarptı. Sol yanağımda lambrilerin soğukluğunu hissettim. Kanın nereden geldiğini bilmiyordum ama sol gözüm kanla dolmuştu. Bulanıklaştı görüşüm. Ama lambiriden aşağıya süzülen kanları görebiliyordum. Bunların gerçek olmadığını düşündüm. Mutlaka bir kâbusun içinde olmalıydım. Görüş alanımdakiler dönmeye başladığında, yavaş gelen bir karanlık hakimdi şimdi bana. Ayaklarım yere düşerken karanlık hapsetmişti beni.

Gözlerimi açtığımda ve bulanıklıktan kurtulduğumda Sertaç'ın karşımda bir sandalye de ters oturduğunu gördüm. Karanlık gözlerini, gözlerime kenetlemiş, öylece bakıyordu. Arada bir elindeki sigaradan derince bir duman çekiyordu ve duman yüzümü yalayıp geçene kadar aldığı nefesi dışarıya üflüyordu. Ama gözlerini hiç ayırmıyordu. Bir an kalkmak istedim ve o an anladım.

Ellerim arkamdan bağlanmıştı ve ayaklarım oturduğum sandalyenin ayaklarına bağlanmıştı. Ağzımda bir bant vardı. Olduğum yerde boşuna olduğunu bilsem de çırpındım. Kurtulmak istedim bileklerimi kesen iplerden ve bakışım yine Sertaç'ı buldu. Hiç konuşmuyordu, öylece kıpırdamadan bakıyordu. Sanırım şoktaydım. Ya da bir kâbusun içinde olduğumu düşünüyordum, çünkü şu an ki durumum anlamsızdı.

İnanılması güçtü. Etrafıma bakındım, karanlık bir yerdeydik. Odanın bir köşesinde kutular üst üste binmişti. Daha bir sürü tozlu eşya vardı. Küçük camdan süzülen zayıf ışıktaki havada uçuşan toz tanelerini görebiliyordum. Nerde olduğumu anlamaya çalıştığımda, hatırladım birden. Buraya Ege'nin eskiyen bebek arabasını indirmek için gelmiştim. Evimizin bodrumunda bulunan kömürlüktü burası.

İçimde korkuyu yavaş yavaş hissediyordum, gerçektir. Bunlar gerçektir. Gözlerim ikinci bir şokla açıldı. Olayı idrak etmeye çalışıyordum bir yandan. Neler olduğunu anlamaya, anlamlandırmaya çalışıyordum, neden böyle yaptığını. Ben ona ne yapmıştım? Soruyu sorduğum anda cevabını bildiğimi anladım. Ben onu aldatmıştım. Sohbet aralarında konuştuklarımızı anımsıyordu beynim. Çağrışım yapan kelimelerini, sözlerini...

'Hayatta en nefret ettiğim insanlar, aldatanlardır. İğrenç düşünceli kadınlardan da erkeklerden de nefret ediyorum... Bazen onları topluca yakmak gerektiğini düşünüyorum... İçim hiç acımaz. Hak ediyorlar... İğrenç yaratıklar, sapıklar, tecavüzcüler... Eşlerini aldatan erkekler ve kadınlar... İğrençler... Gerçekten katletmek gerek!' Yüz ifadesini de

hatırlıyordum. Ona gerçekten bakmamış mıydım. Şimdi o ifadeyi hatırladığımda bunu yapabilecek kadar gözlerinin karardığını fark etmemiş olmam garipti. Şimdi hatırladığımda yüzünün sertleşmiş ifadesini anlamamam garipti.

Bu sözcükler hızla geçerken kafamdan bir titreme sarmıştı bünyemi. Aynı anda kıpırdanıyordum boşuna bir uğraşla. Ama bilebilir miydi ki?

Durdum ve tekrar Sertaç'a baktım. Bu adam Sertaç değildi. Bu bir başkasıydı. Sertaç gibi bakmıyordu. Gözlerimden süzülen damlalar yüzümü yakıyordu. Sol tarafımı pek hissettiğimi söyleyemezdim. Kan kirpiklerimi birbirine yapıştırmıştı. Gözlerimi açarak onları ayırmaya çalıştım, ama yapamıyordum. Kan, onları birbirine kenetlemişti sanki. Gözlerim batıyor, her yerim sancıyordu.

Sertaç, konuşmadan öylece bakıyordu, hareketleri sakın, gözleri öfkeli. Uzun bir zaman öylece baktı, belki bir kaç saat. Zaman mefhumumu yitirmiş gibiydim. Yaşadığım sarsıntı aklımı bir girdabın içine, karmaşıklığa sürüklüyordu. Ama bildiğim bir şey vardı. Anıl beni bekliyordu. Merak etmiş olmalıydı ama aklına dahi gelmezdi bu. Telefon açmaması için dua ediyordum.

Penceren sızan ışık yavaş yavaş çekiliyordu. Sertaç hala konuşmuyordu. Sadece bakıyordu. Bende ona bakıyordum. Ve sonra birden konuşmaya başladı.

"Seni ilk gördüğüm gün Bursa'dan geliyordum," sesi oldukça sakindi. Şu anki durumumuzla çok tezattı. Sanki normal bir günde karşılıklı oturmuş, konuşuyormuşuz gibi.

"Güç bela liseyi bitirip, üniversiteyi kazanmıştım. Yetiştirme yurdunda büyüdüm ben on sekiz yaşına kadar, yani üniversiteye gidene kadar. Annem ve babamın öldüklerini biliyorsun. Babam ben on sekiz yaşındayken geberdi. Küçükken bizi terk etmişti. Başka bir kadın içirmiş," sustu sigarasından bir duman çekti ve yine havaya dumanını savurdu.

Şaşkındım. Bunları bilmiyordum. Hiç bahsetmemişti. Bahsetmekte istemiyordu zaten. Geçmişle ilgili kısa kesitlerden başka hiç bir şey duymamıştım ondan. Belki ısrar etseydim öğrenirdim ama kendi derdime o kadar düşmüştüm ki bunu sormayı akıl bile edememiştim. Ya belki, sadece merak etmemiştim.

"Ben dokuz yaşındaydım. İlkokul üçe gidiyordum. Annem iki gün boyunca ağladı, sonra da öldü. Neyse... Babam öldüğünde tüm varlığı bana kalmıştı. Bir kaç bin lira, bir ev, bir de dükkân. Şimdi kirasını yiyoruz ya, biliyorsun. Orası işte. Üniversiteyi okurken, o dükkânın kirasıyla geçindim. Rahatlamıştım yani. Konya'da okuduğumu biliyorsun...

İnşaat mühendisliği okumak için oradaydım ama birinin buyruğu altında çalışmak istemiyordum. Özgür olmak istiyordum. Normal bir hayat istiyordum. Geçmişten uzak. Yeni bir başlangıç istiyordum. Okul bitti ve ben Bursa yoluna düştüm. Babamdan bana kalan o Dükkânda bir şeyler yapmaya karar verdim. Gittim, gördüm. Hoşuma gitti, yeri güzeldi. İşlek bir cadde üstünde, milletin gözüne batan bir yerdi. İyiydi yani. Kumaşçı çoktu. Onu yapmayı istemedim ama kadınların çok şey istediğini gözlemledim. Her zaman çok şey isterler, fazlası, daha fazlası... Hiç doymazlar. Eh, bu da benim işime gelmişti o zaman. Bulmuştum yapacağım işi.

Kiracıyı çıkardım. Dükkânı boyattım, düzenledim. Her şey hazır. Sadece mal almak

kalmıştı. İmitasyon takılar, kıyafet... Bunun gibi şeyler alacaktım. Birde bir tezgâhtar kız, ben yapamazdım öyle satış işleri falan. Esnaflara sordum, İstanbul'da tahta kaleden bulabilirmişim istediğim şeyleri.

Bana miras olan ve benim biraz biriktirdiğim paranın bir kısmıyla da araba aldım, İstanbul'a gelmeden önce. Evim de vardı. Ha bir de peşimde bir sürü kız vardı ama benim kimseye güvenim yoktu. Kızlar beni hep eğlendiriyorlardı. Yalancı oluyorlardı çünkü. İki kere aldandım... Neyse...

İçimdeki heyecanla yola çıktım. Üniversitedeyken bir arkadaşım İstanbul, Beykoz'da oturduğunu söylemişti, anlat anlat bitiremiyordu. Merak etmiştim bende, bir daha fırsat bulamam diye önce orada, sahilde biraz gezinmek istedim.

Beykoz'a geldiğimde sahil kenarında usul usul ilerliyordum. Acelem yoktu. Evleri inceliyordum. Güzel, sakın yerlerdi. Bir üst sokaktaki evler dikkatimi çekti. Fazla ev yoktu ama güzel yapıları. İlk sola girebilmek için kırdım direksiyonu ve sokağa ulaştım. Çok sakın bir yerd, çiçekler falan, hoş yani...

Sonra birden motor durdu. Ne olduğunu anlayamadım. Arabadan indim ve kaputu açtım. Ama bir şey anlamamıştım. Tekrar kapadım. Bir servis aradım ve beklemeye başladım. Büyük demir bir kapının tam karşısında durmuştum. Beklerken etrafı gezinmekle vakit geçireceğimi düşündüm. İki tane ev vardı, fazla da uzaklaşmak istemiyordum arabadan.

Demir kapının ardındaki ev dikkatimi çekmişti. Eski bir yapıydı ama kapıdan görmek mümkün değildi. Duvarlara baktım, kısaydı boyları. Yavaş adımlarla ilerledim. Duvarları sarmaşıklar sarmıştı. Yabani otlar çevrelemişti etraflarını. Kimsenin yaşamadığını düşünmüştüm. Ayaklarımla yerdeki otları ezdim ve elimle de görüşümü engelleyen otları yana bastırdım.

Başımı kaldırdım, cam kapıdan dışarıya bir kız çıktı. Beyaz şalını omuzlarına atmış, mavi bir elbise giymiş, ayağında beyaz terlikler... Yüzünü tam seçemiyordum ama yürüyüşünde bir asalet vardı. Şöyle bir etrafına bakındı. Yaklaştığında gözlerine kadar seçebiliyordum. Güneş ışığı vurmuştu yüzüne, zümrüt gibi parlıyorlardı. Mücevher gibi. Ama dikkatimi çeken acısı olmuştu. O kadar belli oluyordu ki. Şaşırmıştım. Sonra arkasından bir kadın çıktı, acele ediyormuş gibi hali vardı. Kadını yardımcı falan sandım, kızı hızla geçti ve masayı, sandalyeyi sildi.

Sonra kızın sesini duydum. 'Anne' dedi yumuşak, derinden gelen hisli bir ses, konuşmaktan bıkmış gibi geliyordu sesi. Ve sonra beni şok eden bir şey sordu annesine. Hangi ayda olduğumuzu sordu. İnanamadım ilk önce, bir insan hangi ayda olduğumuzu bilmez miydi? Sarmaşıklarla kendimi kamufle etmiştim. Annesinin görmemesi için yapmıştım bunu. Kızın bir şeyi göreceği yok gibiydi.

Ve sonra annesi gitti. Kız etrafına baktındı. Narin bir vücut yapısı vardı ve zayıflıktan kırılacak gibiydi. Sonra aniden ondan beklenmeyecek şekilde yanında sandalyeyi öfkeyle fırlattı. Her hareketi beni daha çok şaşırtıyordu.

Onu süzdüm, gözlerini, dudaklarını, saçlarını... Gülkurusu renginde dudakları vardı. Abartısız bir makyaj yapmıştı, saçları beline kadar uzanıyordu. Koyu kestane... O kadar... O kadar güzeldi ki... Ertesi güne kadar öylece durup izleyebilirdim. Diğer kızlara benzemiyordu. Farklı bir hali vardı. Yaralı bir kuş gibi... Sonra yemeğini yedi ve bir an gözlerimiz değdi. Anında

yere eğildim. O nefret ettiğim sapıklar gibi röntgencilik yapıyordum. Ama beni yukarı çeken bir şey vardı. Sanki bir el tutmuş kaldırıyordu. Ve kıza bakmak istiyordum. Hiç böyle olmamıştım. Dayanamadım ve tekrar gizlenerek ayağa kalktım. Kız beni fark etti. Onunla konuşmak için çıldırıyordum aslında, bana ne olduğunu anlamam imkânsızdı.

"Affedersiniz" dedim ve yarı yalan, yarı doğru bir şeyler söyledim. Kızmıştı, konuşmadı. Alaya vurdum hafif tutarak. Sonra berrak sesini duydum.

"Ne işiniz var orada?" dedi ve derin bir iç çekti, kaşları çatıldı yine, uzun bir kaç saniye öfkeli gözlerle baktı ve sonra yine devam etti. Aslında ben cevap vermeden konuşsun istedim, kızsın bağırsın, ama konuşsun, ben dinleyim istedim. O an kendime o kadar şaşırmıştım ki... Bense şaşkın bir halde onu dinliyordum. Sol yanımda ki acıyla baş etmeye çalışıyordum bir yandan.

Kızgınlığı bile öyle hoştu ki, yapmam gereken ne varsa yapacaktım. Biraz daha konuşabilmek, bakabilmek için. Sonra ona yalanlar söyledim. Elim yandı dedim, öyle dedim, böyle dedim... Yanımda biraz olsun tutabilmek için yaptım hepsini. Kollarını gördüm, mordu... Elleri merhem sürmek için ellerime değdiğinde değişim geçirmiş gibi oldum. Gözlerine baktım. Kesinlikle diğer kızlar gibi değildi. Yaralıydı...

Benim gibi... Gözleri donmuş gibiydi. Sanki yıllardır gülüyormuş gibi. Biraz gülümsetebilirim diye kahkaha attım, ama neredeyse boğuluyordum. İşe yaramıştı fakat bir an, sadece kısa bir an. Sadece ben boğuluyordum neredeyse diye gülümsedi. Ben öyle güzel bir şey görmemişim. Yalvarabilirdim bile biraz daha gülümsesin diye. O an tüm planlarım bir anda iptal oldu. Geriye dönmeyecektim. Bunu biliyordum.

Kız gitti ve aynı anda araba servisi geldi. Tamir ettiler ve gittiler. Bir otel bulmaya karar verdim. Önceden arayıp randevu aldığım malzemeciyi tekrar aradım ve zaten adam benden ümidini kesmişti.

Otele gitmekten de vazgeçtim. Arabada, evlerinin karşısında kalmak daha cazip gelmişti. Sabaha kadar açılıp kapanan ışıkları izledim. Sabah olduğunda arabada yedek bulunan kıyafetlerimi giydim ve çiçek almak için çiçekçiye gittim. Aklımda ben daha düşünmeden planlar sıralanıyordu. Sonrasını biliyorsun... Bu masum sandığım yaralı kızın kalbini tamir etmek için yıllardır uğraşıyorum. Nerede hata yaptım acaba?" dedi ve yüzünü buruşturdu.

Öylece bakıyordum. 'Masum sandığım kızın' biliyordu. Ama nereden?

Korku vücudumu ele geçirmişti bile... Titriyordum. Yüzünde zevk alan bir ifade vardı halimden. Ama kendime kıızıyordum da, haklılık payı vardı. Ne olursa olsun onu aldatmış sayılırdım. Ayağa kalktı yavaşça ve ilerledi. Tam önümde eğildi ve durdu. Gözlerime baktı. Elleri saçlarımda gezindirdi...

"Onunla yattın mı?" diye sordu, sakindi sesi, fısıltı gibiydi.

Elleri saçlarımı okşuyordu. Başımı iki yana salladım korkuyla. Gözlerini daha da yaklaştırdı. "Onunla yattın mı?" diye bağırdı, elleri saçlarımı daha çok kavradı, artık canım acıyordu.

Çok fazla acıyordu. Bunu nasıl düşünebilirdi? Duygularım daha çok acıyordu. Tamam, Anıl'la görüşmem affedilemez bir şeydi ama ben onu asla o şekilde aldatmazdım. Tekrar başımı iki

yana salladım. Artık korkuyla değildi. Sinirlenmişim. Yine de benden böyle bir şey bekleyemezdi. Kulağıma eğildi ve tekrar fısıldadı.

"Onunla yattın mı Aylin?" dedi dişlerinin arasından. Saçlarımı çekiyordu ,başımı tekrar hayır anlamında salladım.Sağa sola dönerken daha da çekiliyordu saçlarım.

"Verdiğin cevap bana yetmiyor," dedi, saçlarımı bıraktı, ayağa kalktı. Bağırmak istiyordum. Çırpınıyordum konuşabilmek için...

"Evet, konuşsan daha iyi olur. Ama sakın bağırma!" dedi ve sıırttı. Akıl hastaları gibi davranıyordu. Sertaç'la alakası yoktu bu adamın.

"İstersen bağırabilirsin. Nasılsa sesini kimse duyamayacak. Zaten o bandı ağzına dekor olsun diye yapıştırmıştım. Ortama ayak uydursun diye. Birde şimdi duyacaksın, hızla çekildiğinde çıkan ses çok hoşuma gidiyor," dedi ve elini banda uzattı ve bir anda hızla çekti. Yüzümdeki tüylerin çekildiğini hissettim ve bir çığlık kopardım.

"Söylemişim," dedi ve yine gidip sandalyesine oturdu. Boğazım kurumuştı ve attığım çığlık yırtmıştı boğazımı...

"Bunu nasıl düşünürsün Sertaç? Onunla yattığımı nasıl düşünürsün?" dedim bağıarak.

Artık saklamaya gerek yoktu. Akan gözyaşlarıma engel olamıyordum. Canım acımişti düşüncesinden.

"Düşünürüm. Her şeyi düşünürüm. Beni aldattın. Annemin neden öldüğünü biliyor musun?" diye sordu. Ve sonra konuşmamı beklemeden devam etti."Bilmiyorsun," dedi başını iki yana sallayarak. Evet, sormuştum ama geçıştirmişti bunu her seferinde... Ben de zaten üstünde durmamıştım.

"Artık bilsen de sorun olmaz. En azından beni tanı diye anlatıyorum bunları. Babam bizi terk ettiğinde ben dokuz yaşındaydım. Ve annem iki gün boyunca ağladı. O kadar üzölmüştü ki ona. Babamdan nefret ettim. Okuldan eve erken gitmek için izin aldım. Annemin yanında olmak için... Sürpriz yapacaktım. Eve girdiğimde sesler geliyordu. Annemin sesleri ve birinin daha... İğrenç seslerdi. Şehvet ve zevkin sesleri!

Çocuktum, ne olduğunu anlayamadım. Anneme bir şey yaptıklarını düşündüm. Mutfağa gittim sessizce ve ekmek bıçağını aldım. Yavaşça babam ve annemin yatak odasına gittim, kapı aralıktı. Annem ve bir adam çırılçıplaktı. O an neler olduğunu anladım. Annem beni de herkes gibi kandırmıştı. Beni fark etmediler. Gözlerim öfkeyle açıldı. Gözyaşlarıma engel olamadım. Annem sırt üstü yatıyordu, adamın üzerindeydi.

Yavaşça gittim ve hiç düşünmeden bıçağı defalarca geçirdim sırtına. Kanlar yatağı göle çevirmişti. Adam hızla kalktı. Şok olmuştu ama adamı görecekt durumum yoktu. Annem sesi çıkmadan gözleri açık yere düştü. Ölmüştü ama ben hırsımı alamadım. Tekrar... Tekrar ve tekrar göğsüne indirdim darbeleri. Adam kaçtı gitti. Ona sıra gelene kadar kaçmıştı. Sonra evdeki sobayı yakmak için kullandığımız benzin bidonunu aldım ve her yere düktüm. Ellerimi yıkadım ve çantamı alıp evin arka tarafına geçtim. Tek katlı bir evdi. Gecekondu gibiydi. Arka taraftaki camdan çarşaf sarkıtmıştım benzin döküp. Kibriti yaktım ve ateşe verdim. Ve oradan ayrıldım.

Sonra da çantamı sırtıma takıp evin önüne geçtim. Gözlerimde öfke kıvılcımlarıyla evin yanışını izledim. Yere çöktüm ve ağlamaya başladım. Aldatıldığımı ağladım... Sinirimden ağladım ama etrafta evi söndürmeye çalışan insanlar beni teselli ediyorlardı. Annem yandı ama otopside bıçak darbeleri aldığı ve çıplak olduğu anlaşılmıştı. Beni polis merkezine götürdüler. Hiç konuşmadım, hiçbir şey anlatmadım. Korkumdan değil! Utandığım için. Annemi öldüreni bulamadılar. Ama beni ıslah evinde tuttular iki ay boyunca. Sonra da yetiştirme yurdu. Onların ayarladığı okula gittim. Yıllar sonra lisedeyken adamı bulup onu da yaktım. Sarhoştur, uyurken eve girdim. Gazı açtım ve çaydanlığı üzerine koydum... Ve sonra evden çıktım. Saatler sonra ev alevler içerisinde kaldı. Biraz olsun rahatlamıştım." dedi gülümseyerek.

Şoktaydım. Anlattıkları bedenimi buz kestirmişti. Gözlerim korkuyla büyümüştü. Korkudan çırpınabilirdim ama donup kalmıştım.

"Korkma. Sana daha sıra gelmedi." dedi yine gülümseyerek ve yine kalktı sandalyesinden. Titremeye başladım...

"Saçların. Ne kadar hoş duruyorlar. Havalı. Hatırlıyor musun? Sana saçlarını sal diyordum ama sen rahat edemediğini söylüyordun. Şimdi uzun zamandır saçların hep salık. Nedenini merak ediyorum," dedi. Ağzı alayla yana kaymıştı.

Yanıma gelmişti yine. Zangır zangır titriyordum. Bana ne yapacağını merak ettim. Öldürecekti. Beni de annesi gibi yakacaktı. Anıl'ı bulmasından korktum bir an için. Ya Ege! Ona ne söyleyeceklerdi? Annen iğrenç bir kadın mı? Elleri nazıkçe yüzümü okşadı ama dokunduğu yerler sızlıyordu. Yüzüm şişmişti.

"Acıyor mu?" diye sordu.

"Hayır. Neden böyle yapıyorsun? Bu şekilde hiçbir şeyi yoluna koyamazsın," dedim fısıltıyla.

"Ben bir şeyleri yoluna koymaya çalışmıyorum zaten. Her neyse... Konumuz o değil, konumuz saçların... Bu saçları onun için mi saldın?" diye sordu.

"Hayır," dedim yalan söyleyerek.

"Yalan söylüyorsun. Dudağın seğiriyor," dedi ve garip bir kahkaha attı.

Başparmağı ve diğer parmakları arasında sıkıştırmıştı yanağımı ve güçlü bir şekilde içe doğru bastırıyordu. Yanağımın iç yüzü dişlerime sürtünüyordu ve yırtıyordu. Canım çok yanıyordu.

"Yapma!" dedim konuşabildiğim kadar. Dudaklarım birbirine değmemişti bile.

"O böyle seviyor değil mi? Nasıl, bu şekilde mi kokluyor saçlarını?" dedi dişlerinin arasında ve saçlarıma eğilip derin bir nefes aldı.

"Gerçekten güzel kokuyorlar," dedi. Başımı iki yana salladım. Anıl beni koklamaya bile cesaret etmemişti. Bana saygısı vardı.

"Ne yani? Koklamadı mı? Onun için değil mi onca süsün?" dedi ve başımı geriye doğru iterek,

elleri yüzümü serbest bıraktı. Arkasını dönüp tekrar sandalyesine oturdu.

"Yapma Sertaç. Bana dokunmadı bile. Dokunmadı..."dedim ağlayarak. Gözyaşlarım yanaklarımı ıslatıyordu ve tuzu yüzümdeki yaraları yakıyordu.

"Bu kadar rahat yalan söyleyebildiğine inanamıyorum. Ne kadar ikiyüzlü bir varlıksın. Ne kadar iğrenç bir varlıksın,"dedi yüzünü buruşturarak, işte bu her şeyden çok canımı yakmıştı.

"Bunu hak etmiyorum Sertaç. Bu söylediklerini hak etmiyorum,"dedim. Dudaklarım şişmişti ve sözcükler dudaklarımdan peltek çıkıyorlardı.

"Hak ediyorsun. Daha fazlasını halk ediyorsun ama daha değil. Şimdi değil,"dedi ve tabakasından bir sigara daha aldı ve yaktı.

"İş yerine vardığımda yine seni düşünüyordum bir sabah. Garip davranıyordun. Ne olduğunu anlayamadım tabii ki. Nereden bilebilirdim ki? Canım sıkıldı. Yakınımda kim varsa canını yakabilirdim. Sen böyle olunca ben nasıl oluyorum haberin var mı? Sana ulaşamayınca...

İçinde kopanları bilemeyince nasıl cinnet geçiriyorum bir fikrin var mı? Bakma öyle. Yok! Hiçbir şeyden haberin yok. Sigara içmek için odamdaki balkona çıktım. Tabakamı açtım ve ne göreyim. Bir tane eksik! Tabakamdan bir tane eksik! İşte o zaman gerçekten garip bir şeyler döndüğünü anlamıştım. Ama bu kadarını nereden bilebilirdim ki?"dedi gülerek. Gülüşü kulaklarımı tırmaladı.

Bu işin sonunun nereye varacağını bilmiyordum ama iyi bir şeyler olmadığı belliydi. Korku bacaklarımı uyuşturmuştu. Belki hak etmiştim, belki de hak etmiyordum. Şu anda buna karar verecek durumda değildim. Ama sözleri zehir gibiydi. Canımı yakıp, uyuşturuyordu.

"Şimdi seni bekliyor değil mi zavallı şey. Merak etmiştir seni,"dedi, yine gülümsüyordu alayla.

"Hayır. Beklemiyor," dedim yalan söyleyerek.

"Yalancı. Sen ne kadar yalan söylüyorsun böyle. Annene söyleyeceğim ağzına biber sürececek. Öğretmediler mi sana yalan söylemek kötü bir şey," dedi sigarasından bir duman aldı ve yine yüzüne doğru üfledi. Öksürmeye başladım dumanın etkisiyle.

"Rahatsız mı oldun?" dedi ve yine ayağa kalktı. Arkası bana dönüktü.

Küçük camın oraya doğru yürüdü. Ve sigarasından aldığı dumanı pencereye doğru üfledi. Zaman çabuk geçiyordu ve ben fark etmiyordum. Korku bütün benliğimi kaplamıştı. Camdan artık ışık sızmiyordu ve bulunduğumuz toz kokulu oda kararmaya başlamıştı. Kaç saattir buradaydık? Boğazım kurumuştı. Çok susamıştım. Yüzünü bana doğru döndü, aynı anda kuruluşu giderme ihtiyacı ile yutkundum.

"Susadın mı?" diye sordu nazikçe. Sesi öyle yumuşaktı ki sanki bana bunları yapan o değil di şu an. Başımı aşağı yukarı salladım.

"Evet,"dedim. Sesim çatallaşmıştı. Odada bulunan masaya doğru ilerledi ve masanın üzerinde duran küçük su şişelerinden bir tane alıp açtı. Yanıma geldi tekrar.

"Ağzını aç!" dedi emir vererek. Açtım.

Şişeyi ağızıma dayadı ve bir kaç yudum içirdi. Yarıyı üzerime dökülmüştü ama su içmek beni ferahlatmıştı.

"Bak, ne kadar iyi bir insanım," dedi. Şişenin kapağını kapattı.

"Ama asıl sebep. Daha konuşacaksın. Susuz kalmanı istemem," dedi ve yanıma eğilip, sağ dizinin üzerinde durdu. Elini yanağıma koydu.

"Neden yaptın ha? Neden yaptın bunu bana? Bunu hak etmemiştim ben," dedi. Gözleri acıyla bakıyordu. "Neden beni aldattın?" dedi. Kaşlarını çatmış, dişlerini kenetlemiş, arasından konuşuyordu.

"Seni aldatmadım," dedim fısıldayarak. "İnan bana seni aldatmadım. Bana dokunmadı bile. Sadece konuştuk. Sadece konuştuk ama birbirimize hiç dokunmadık. Ben seni aldatmadım," dedim, ağlıyordum ve konuştukça sözlerimin gerçekliğine kendimde inanıyordum. Ben onu aldatmamıştım. Belki düşüncelerimde... Ama fiziken aldatmamıştım. Ona ihanet etmemiştim.

"Buna inanmayı öyle çok isterdim ki. Ama nedense inanamıyorum. Neden biliyor musun? Çünkü hiç bir zaman aramızdan gitmedi o. Hep senin kalbindeydi. Benden önce, sana ne yaparsa yapsın önemli değildi. O hep seninleydi. Hep aramızda bir sınırdı. Bana dokunurken ona ihanet etmiş gibi hissettin kendini hep. Ama bekledim. Sabırla bekledim. Onu aramızdan çıkaracağın günü bekledim. Sen ne yaptın peki? Gelip tam önüme koydun. Beni umursamadın. Bir anda sildin beni. Onca şeyi, sana verdiğim değeri bir anda sildin," dedi, başını iki yana salladı ve elini yüzümden çekti. Tekrar koymak isterken bir an refleks olarak yüzümü geriye çektim.

"Korkma bir şey yapmayacağım. Daha değil. Şimdi değil. Eğlenceyi iki katına çıkardığımda," dedi. Ne demek istediğini anlayamamıştım. Eğlenceyi iki katına çıkarmak ne demekti? Eğlence anlayışı bu muydu?

"Ne demek iki katına çıkarmak?" dedim.

"Öğreneceksin. Acele etme," dedi ve ayağa kalktı. "İkimizi aynı anda idare edebileceğini mi düşündün? Anlayamayacağımı mı düşündün?" diye sordu.

"Kimseyi idare etmek gibi bir fikrim yok Sertaç," dedim bağırarak. Öfkelenmiştim. Bu kadar hakareti hak etmiyordum.

"Ne seni, ne de onu idare etmeyi düşündüm. Sen benim eşimsin. Öyle de kalacaktı. Bu hiçbir zaman değişmeyecekti. Sana ihanet etmedim ben," dedim hala bağırıyordum.

"Ah...Tabii... Düşünmüyordun. O yüzden her gün onun kolları arasına gidiyordun değil mi?" dedi oda bağırarak.

"Sertaç! Ben onun kolları arasına falan gitmedim. Basitleşme. Lütfen beni çözer misin? Bunu konuşarak halledebiliriz," dedim, ses tonumu alçaltmıştım.

"Seni çözmeyeceğim Aylin!"dedi, sesi gayet netti. "Neden çözeyim? Hemen onun kollarına git diye mi? Beni yine aldat, yine ihanet et diye mi?" dedi, gülümsüyordu yine. Sürekli değişiyordu hareketleri ve ben şaşkına dönüyordum. Karşımda çok kişilikli bir insan vardı ve ben gerçek kimliğini anlayamıyordum bir türlü.

"Ona koşmak için değil ama seninle iki normal insan gibi konuşup anlaşabilmek için. Bu yaptığın yanlış! Bir yere varamazsın bu şekilde,"dedim bağırarak yine.

Elini kaldırdı ve yumruk yaptı aynı saniye de yumruğu ağızma indirdi ve patlayan dudağımdan kan fışkırdı. Acıyla bir çığlık attım.

"Bana bağırmal Sakın bir daha bana bağırmal!"dedi dişlerinin arasında. Başımı aşağıya yukarıya salladım. Canım çok yanıyordu. Bunu neden yapıyordu? Neden konuşarak anlaşmıyorduk? Her şeyi anlatabilirdim. Mazimi biliyordu. Anıl'la olan geçmişimi biliyordu ve bunu kabullenmişti.

"Annem sana her şeyi anlatmıştı. Biliyordun her şeyi. Şimdi neden böyle yapıyorsun? Eğer bir gün geri gerilirse seni anında terk edebilir demişti. Ama ben seni terk etmedim. Sana ihanet etmek istemediğim için bunu yapmadım. Ama bunun olabileceğini biliyordun. Her şeyi göze almıştın. Biliyordun Sertaç. Biliyordun." Dedim hıçkırıklarımın arasından.

Uzun bir süre bana öylece baktı. Hiçbir şey söylemiyordu. Doğru yerden giriş yaptığımı anlamıştım. Bunları biliyordu. Daha fazlası olabileceğini biliyordu ama ben bunu yapmamıştım. Onu bırakmak istememiştım. Yine gidip sandalyesine oturdu ve gözlerimin içine bakmaya devam etti.

"Sertaç bu senin içinde çok zor bir durum olabilir."dedi annem ama Sertaç konuşmanın başından beri kararlılığını sürdürüyordu.

"Olabilir, ben olmaz demiyorum ama başarabilirim. Onu seviyorum ve ona Anıl'ı unutturabilirim."dedi Sertaç

"Ya bir gün Anıl çıkıp gelirse? Seni bırakabilir. Onların arasındaki bağı anlamak imkânsız Sertaç! Anıl neden böyle yaptı bilmiyoruz. Biri düşse diğeri acıyla inlerdi. Böyle bir bağ vardı aralarında. Hele ki son zamanlarda iş daha ciddi boyutlara vardı. Kendileri farkında değillerdi belki ama birbirlerini bulduklarında dünya bitiyordu. Yemek yemek bile istemiyorlardı. Sanki birbirleriyle doyuyorlardı. Ve söylediğim gibi seni bırakabilir. Onu unutmayacak. Hiç bir zaman."dedi annem sıkıntıyla.

"Eğer bana yardım ederseniz. Beni kabul etmesi için bana destek olursanız .Ben kararlıyım."dedi Sertaç aynı kararlılıkla.

"Evlat. Ben açıkçası bunu istiyorum. En azından seninleyken gözleri gülebiliyor. Onun artık mutlu olmasını istiyorum. Çünkü biz, o yandıkça iki kat daha yanıyoruz."dedi babam. Boğuktu sesi. Ve bana düşünmem için birçok şey vermişti.

Sertaç'ı kurban etmek istemesem de ailem bunu istiyordu. Yine de ona bunu söyleyecektim. Ben seni asla mutlu edemem diyecektim.

Hepsi bir bir hafızamdan geçti. Günlerce ona bunu söylemiştim ama onun yanında iyi gibiydim. Yine de yanlış yapmışım.

"Dinledin demek," dedi yine gülümseyerek. "Ama o zaman her şey farklıydı. Biz evli değildik ve ben senin için bu kadar emek harcamamıştım. Ve biliyor musun sana güvenmiştim. Geri de gelse, ona bakmayacağını düşünmüştüm. Seni kırmıştı çünkü çok fazla kırmıştı. Buna güvenmiştim. Ama yanılmışım, senin de diğerlerinden bir farkın yokmuş. Sende diğerleri gibiymişsin. İğrenç bir yaratık! Başka bir şey değil." dedi. Sinirlenmişti.

"Ama gitmedim. İstesem onunla gidebilirdim ama gitmedim. Tekrar görüşmeyecektim. Sadece senin için ve Ege için. Tekrar görüşmeyecektim," dedim, bağırıyordum gücüm yettiğince.

"Ege için... Ha, bir de o var değil mi? Onun da benim çocuğum olduğundan şüpheliyim artık. Senin gibi bir yalancıdan her şey beklenir. Sonra onun icabına da bakacağım," dedi. Sözleri beynimde zehir gibi dolanıyordu. Anlamakta güçlük çektim ilk önce. Ne demekti bu?

"Sen... Sen... Ne demek istiyorsun. Ne demek benim çocuğum olduğundan şüpheliyim. Bunu nasıl düşünürsün? Böyle bir şeyi aklından nasıl geçirirsin? Tabii ki Ege senin çocuğun! Anıl geleli daha sadece iki hafta oluyor. Bunlar ne biçim kelimeler böyle? Gittikçe iğrençleşiyorsun Sertaç," dedim, ara vermeden konuşuyordum. Ege'ye bir şey yapacak olmasından korktum. Düşüncesi bile beni şu anda öldürmeye yeterdi. Öfke beni çılgına çevirmişti. Olduğum yerde debeleniyor, çırpınıyordum. Bunu bana söyleyemezdi.

"Ovvv.. Amma sinirlendin ama yapabileceğim bir şey yok. Sana inanmıyorum ve Ege'nin benim çocuğum olduğunu düşünmüyorum artık," dedi. Yine oldukça sakindi. Eğer ellerim serbest olsaydı onu öldürebilirdim. Sadece bu söylediği için onu öldürebilirdim. Çok fazla ileri gitmişti artık. Bu yaptığı suçlama hepsinden yaralayıcıydı.

"Sertaç. Bunu seninle tartışmayacağım ama bir kez daha söylüyorum Ege senin çocuğun. Olayları saptırma. Anıl geleli sadece iki hafta oldu ve ben artık onunla görüşmeyecektim," dedim yine bağırarak ve ağlayarak. Hıçkırıklarla ağlıyordum. Bunlar çok fazlaydı bunun bir kâbus olmasını ve gözlerimi açtığımda her şeyin bitmesini istiyordum.

"Bitti yani Anıl öylemi? Bitirdin. Artık sende bir şey kalmadı. Hiçbir şey hissetmiyorsun yani ona karşı öyle mi? Bu söylediklerinden bunu çıkarabilir miyim?" dedi. Beni köşeye sıkıştırmaya çalışıyordu. Anıl'a karşı bir şey hissetmemem imkânsızdı ama bunu dile getirmezdim. Benim dünyam her zaman Anıl'la bütündü. Ayrı kaldığımız onca zaman bile... Evli olduğum zamanlarda bile ona her zaman bir şeyler hissetmiştim ve Sertaç bunu her zaman biliyordu ama bu durumda yalan söylemekten başka çarem yoktu.

"Evet," dedim. Sesimin kararlı, net çıkması için uğraşmıştım. "Bitti. Ona karşı hiçbir şey hissetmiyorum artık," dedim dişlerimin arasından, bunu söylemek gerçekten zordu ama söylemek zorundaydım.

"Anladım. Sana inanıyorum. Ama... Bir dakika bekle beni. Daha inandırıcı olmalısın," dedi ve ayağa kalktı bir an için beni çözeceğini sanmıştım ama o yanımda geçip, tozlu kapıya doğru ilerledi.

Kapıyı açtı ve dışarı çıkmadan önce ışığı yaktı, cılız bir ışıktı. Ama karanlıktan daha iyiydi. Hava iyice kararmış olmalıydı. Ve oda tamamen kararıyordu. Rutubetli ortamda nefes almak oldukça zordu. Kapıyı açmasıyla birlikte bir hava dalgası doldu içeriye. Kapıyı açık bırakmıştı. Nereye gitmiş olduğunu merak ettim, bir yandan da belki elimdeki ya da ayağımdaki iplerden kurutulmak için çırpınıyordum.

Boşa bir uğraştı biliyordum ama yine de çırpınıyordum deli gibi. Sonra ayak seslerini duydum ve hafif bir inleme duydum. Neler olduğunu merak ettim. Gözlerimi kapıdan ayırmadan bakıyordum ve giren havayla dolduruyordum bir yandan ciğerlerimi. Ve sonra gülen yüzüyle Sertaç göründü kapını girişinde, bir eli arkasındaydı, bir şey taşıyor gibiydi.

Ve ben ne taşıdığını anladığımda şok içinde bir çığlık attım. Anıl'ın saçlarından tutmuş sürüklüyordu ve Anıl kendinde olmadan inliyordu acıyla. Yanıma kadar sürükledi ve sonra tam önümde fırlattı Anıl'ı elinden. Anıl ayaklarımın ucunda yere yığıldı. Yüzünü gördüğümde şok geçirdim ve bağırmaya başladım.

"Ona ne yaptın? Söyle ona ne yaptın böyle? Anıl... Anıl... Kalk! Uyan! Anıl..." dedim acıyla bağırıyordum.

22. Bölüm

İşkence

Onu nasıl bulmuştu? Kaşı patlamış ve gözü şişmişti. Yüzü kanlar içindeydi. Kıyafeti de kanlar içerisindeydi. Bunu nasıl yapmıştı? Nasıl bir yaratık vardı Sertaç'ın içinde? Ne acımasızdı...

"Sen. Sen... Nasıl bir insansın? Nasıl bu kadar acımasız olabiliyorsun?" diye bağırmaya başladım tekrar. Sertaç bir kahkaha attı.

"Demek ona karşı bir şey hissetmiyorsun ha... Bunu biraz belli etsen,"

"O her şeyden önce bir insan Sertaç. İnsan. Bunun bir anlamı yok. Ne yapmaya çalışıyorsun?" bağıırıyordum yine umutsuzca. Onu nasıl bulmuştu? Ona neler yapmıştı? Elleri arkasından bağlanmış, ağzına bir bant yapıştırmıştı. Ve ayakları da bağlanmıştı. Tıpkı benim gibi.

"Bunun çok anlamı var. Adaleti her zaman kendim sağladım. Bunda da adaleti ben sağlayacağım. Ortada bir adaletsizlik var," dedi, masanın etrafından bir sandalye aldı ve iki sandalyenin arasına koydu. Bir oyunun içindeydik ve bu oyunun sonu hiç iyi değildi. Oyunu Sertaç kurmuştu ve bizim için iyi düşünceleri yoktu. Ne kadar yanlış tanımıştım onu? Güler yüzünün, sevecen bakışlarının altında nasıl bir canavar saklıyordu.

Anıl'a baktım tekrar. Canı çok yanmış olmalıydı. Tamamen kendinden geçmişti. Kanlar içinde bilinçsizce, öylece yatıyordu. Bize ne yapacaktı? Sonumuz ölümle mi sonuçlanacaktı? Annesini ve birlikte olduğu adamı öldürüşünü anlatırken çok rahat görünüyordu. Ürperdim. Bundan asla kurtulamazdık. Asla!

"Adalet bu değil Sertaç, bu değil. Yanlış yapıyorsun," dedim sesimin çıktığı kadar. Yorulmuştum. Vücudumun direnci yoktu artık. Başım yana düşüyordu sürekli. Gözlerim kapanmak için beni zorluyorlardı. Ama kendimi ayık tutmalıydım. Sertaç, sandalyeyi bıraktı ve Anıl'ın yanına doğru ilerledi. Onu kollarının altından tutup, benim karşımdaki sandalyeye oturttu.

"Ah... Ağır," diye fısıldadı bir an. Anıl'ın ayaklarını çözdü ve sandalyenin ayağına bağladı tek tek. Kıpırdamıyordu, başı yana düşmüş, gözleri kapalı, ara sıra acıyla inliyordu. Sertaç onu bağlamayı bitirdikten sonra bana döndü.

"Gerçekten sağlam kafası varmış. İnanır mısın tam 3 kere kafasına baysboll sopasıyla vurdum ama onu ancak bayıltabildim. Beni karşısında görünce şok içinde kaldı. Tabii seni beklerken, ben... Pek hoş bir manzara değildim," dedi garip bir sırıtişla, biraz da tikslenme

vardı bakışlarında. Ama onu nasıl bulmuştu? 'Seni beklerken...' Nerede buluşacağımızı biliyor olamazdı. Düşünmeden sormak istedim.

"Sen onu-"

"Nasıl buldum değil mi?" dedi sorumu yarıda keserek. Hiç bir tepki vermedim. Sadece soran gözlerle bakıyordum. Aramıza koyduğu sandalyeye oturdu. Solumda kalıyordu biraz ve başımı ona çevirmek bile benim için çok zordu. Derin bir nefes aldı önce.

"İş yerinden erken çıkmıştım. Çok değil iki gün önce... Seni aradım ama kapalıydı telefonun. Öyle sinir oluyorum ki sana ulaşamayınca. Kriz geçiriyorum. Eve gelirken her zaman ki gibi senin için bir şeyler yapmak istedim. Çok garip davranıyordun. Bildiğim bir kuyumcu vardı, yönümü hızla değiştirdim. Yolda ilerlerken senin arabayı gördüm. Yol kenarında park halindeydi. Ne olduğunu anlayamadım. Orada ne yaptığını anlamam mümkün değildi. Araban mı bozulmuştu? Hızlandım ve arabanın yanında park ettim. Araban indim merakla ve endişeyle, arabanın yanına gittim. Ama içeride kimse yoktu.

Kapılar kilitliydi. Seni tekrar aradım. Telefonun yine kapalıydı. Garip bir durumdu. Arabayı görünmeyecek bir yere park ettim ve yakındaki çay bahçesine oturdum. Net görebileceğim bir yere... Kısa süre sonra bir araba park etti, senin arabanın yanına. İçinde bir adam ve sen... Uzunca bir süre öylece gözlerine baktın. İnemedin bir türlü arabadan. Sinirden elimdeki çay bardağını kırmıştım. Uzun dakikalar sonra adam bir elini kaldırdı, sağ eliydi...

Ve dolaştırdı elini tüm yüzünde. Sanki dokunmuyormuş gibiydi. O an hissettiklerimi şu an açıklayamam. Kışkandım ama... Çok kışkandım. Parçalamak istedim o elleri... Paramparça yapmak istedim. Ve senin yüzünü dağıtmak istedim. Daha neler istedim bilsen... Ve sen arabadan indir. Arkana baka baka kendi arabana bindin. Yüzünde mutluluğun ışıltısı vardı. İşte o zaman bittim biliyor musun? Benim ölümüm gibiydi... Hiç... Hiç bir zaman seni öyle gülerken görmemiştim. Benimle olduğun yıllar boyunca hiç görmemiştin," dedi.

Ağlayacağını düşündüm bir an. Boğuk geliyordu sesi. Haklıydı belki de. Bu kadar ileriye gitmek doğru değildi, ama bana kızmakta haklıydı. Derin bir nefes alıp devam etti...

"Sen gittin, adamın yanına gitmek için hareket ettim ve daha sonra zorlada olsa kendimi durdurdum. Bunu yapacağım zamanı bekledim. Tam karşında... Senin karşında ve bugün... İşte buradasınız. Telefonundan mesaj çektim. Numarasını silmen gerekiyordu, büyük hata. Çok hastayım. Sertaç yok. Bekliyorum...' Çok değil 11 dakikada buradaydı. Biraz kafası çalışsaydı anlardı." dedi gülümsüyordu yine.

"Ona ne yapacaksın?" diye sordum. "Bize ne yapacaksın?" Dişlerim korkudan birbirine çarpıyordu. Bugün onunla buluşacağımı tahmin etmişti. Her şeyi öğrenmişti ama sadece bize daha çok acı çektirmek için bugünü beklemişti. Anıl'a baktım tekrar. Hala gözlerini açmamıştı. Kafasına vurduğunu söylemişti. Belki de hiç ayılmayacaktı. İçimden bir şey kopup gitti o anda...

Gözlerimin önünde ölümünü mü izleyecektim? Bunu kaldırabilir miydim? Bir an önce beni de öldürsün istedim. Her ne olacaksa bir an önce bitsin istedim. Oturduğu sandalyeden tekrar kalktı. Yüzünde eğlendiğinin ifadesi vardı. İğrenç bir sırıtma. Belki de biz yapmıştık onu böyle. Anıl'ı ilk defa kışkandığım zamanı hatırladım. Kızı parçalamak istemiştin.

"Çok mu istiyorsun öğrenmeyi? Anıl'ı artık sevmediğini söylemiştin. Ona ne olacağı umurunda değil zaten, yani olmaması lazım,"

Yanıma geldi, çenemi okşadı tek eliyle. Ve kulağıma eğildi.

"Yoksa yine yalan mı söyledin?" diye sordu fısıltıyla. Eli gittikçe sıkıyordu çenemi. Ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Cehennemin içinde gibi hissediyordum kendimi. Kendi cehennemimin. Umurumda dersem buna sinirlenebilirdi. Ama sevmiyorum dersem de ona zarar verebilirdi. İki seçeneğimde Anıl'a zarar verebilirdi. Yine de onu umursamadığımı söylemek en iyisiydi.

"Yalan söylemiyorum. Onu sevmiyorum artık, bunu anladım," dedim, kararlı olmasını umduğum bir tonla.

Ne kadar inandırıcı olduğunu bilemiyordum. Beynimin doğru düzgün çalışmadığına emindim. Sonuçta bizi görmüştü. Bu da bir oyundu belki ama nasıl oynayacağımı bilmiyordum. Beynim tamamen donmuştu. Tek isteğim Anıl'ın gözlerini açmasıydı. En azından bir yaşama belirtisi göstermesini istiyordum. Ya da eğer ölmediyse bile, beni ondan önce yok etmesini istiyordum. Bunu görmeye dayanamazdım.

"Hımm..." dedi eli çenemi bırakırken ve masaya doğru ilerledi. Bir şişe daha su aldı ve kapağını açtı. Yavaş adımlarla Anıl'ın yanına doğru gitti. Acelesi yoktu. İşin tadını çıkarıyordu besbelli. Ve bir anda tüm suyu Anıl'ın yüzüne fırlattı. Anıl hızla soluk aldı ve yavaşça gözlerini açtı. 'Şükürler olsun' dedim içimden. Yaşıyor, şükürler olsun... Ama daha ne kadar yaşayacağımızı bilmiyordum. Sertaç'ın gözlerinde birçok şeyi görmüştüm. Acıyı, kini, öfkeyi... Durması imkânsızdı... Yine de bir şeyler denemek için beynimin -eğer sağlıklı düşünabiliyorsa-bir tarafı bundan nasıl kurtulacağımızı düşünüp duruyordu.

Anıl'la göz göze geldik. Şok içinde açıldı gözleri. Tek gözü şişmişti. Çırpınmaya başladı. Bir şeyler söylemek istiyordu ama sadece inleme olarak çıkıyordu dudaklarından. Gözlerinin içine baktım. Sertaç bizi izliyordu. Boşuna harcıyordu gücünü. İplerden kurtulmanın bir yolu yoktu. Ağzındaki bandı çıkarmaya çalıştığını anlayabiliyordum. Hala çırpınmaya devam ediyordu. Öfkeyle Sertaç'ı buldu gözleri. Ve Daha şiddetle titriyordu tüm bünyesi. Bacakları boşuna sallanıyordu. Sertaç ise keyifle onu izliyordu. Kıkırdadı ve bana döndü gülümseyerek.

"Neden hep aynısı olur? İpleri çözemeyeceğinizi mantığınız kabul etmiyor mu? Neden boşuna çırpınıyorsunuz? Bir türlü aklım almıyor. Ama izlemesi fena zevkli," dedi. Ve Anıl yine boş bir uğraşla kıpırdanıp duruyordu. Başını sallıyordu hızla ve öfkeyle. Bana baktıkça öfkesinin daha yakıcı bir hal aldığını görebiliyordum. Gözleri birçok şey veriyordu. Acı, öfke, suçluluk... En çok da suçluluk! Bana baktıkça ezildiğini hissedebiliyordum... Ve daha da çok delirdiğini görüyordum. Yüzümün ne halde olduğunu, nasıl göründüğünü merak ediyordum. Sanırım hiç iyi görünmüyordum. Öfkeli gözleri Sertaç'ı bulduğunda daha çok çırpınıyordu.

"Çok mu kızdın?" dedi Sertaç sinirle. "Çok mu öfkelendin?" dedi, bağırmaya başlamıştı. Ve ona doğru gidiyordu yavaş yavaş...

"Peki, ben, ben nasıl öfkeliyim biliyor musun? Ben neler hissediyorum biliyor musun? Sen karımla oynasırken gözlerimin önünde ben ne kadar kızdım biliyor musun?" dedi ve elini yumruk yapıp havaya kaldırdı. Bunu görmeye dayanabilir miydim?

Yapma diye bağırmak istedim ama bu onu daha çok kızdırabilirdi. Yumrukları hızla iniyordu Anıl'ın yüzüne. Anıl'ın başı savruluyor ve tekrar öfkeli gözleri Sertaç'ı buluyordu. Anıl'ın ellerini önden sandalyenin kollarına bağlanmıştı. Ve sıkıca kavramıştı sandalyeyi. Canının nasıl yandığını tahmin edebiliyordum. Gözleri arada bana kayıyordu ve pişmanlıkla bakıyordu bakıyordu. Buna katlanamayacaktım.

"Yeter!" diye bağırdım ve Sertaç hızla bana döndü.

"Üzöldün mü?" dedi, gözlerini irice açmış bakıyordu. Artık raydan tamamen çıkmıştı. Her şey bambaşka bir yola giriyordu.

"Hayır!" dedim dişlerimin arasından. "Sana onu sevmediğimi söylemiştim," dedim ve Anıl'ın gözlerine baktım. "Onu sevmiyorum artık. Ve bugün onun yanına gittiğimde onunla bir daha görüşmeyecektim. Benim kadar canı yanacaktı. Acı çekecekti. Tek istediğim buydu. Canının yanmasını istiyordum." dedim.

Anıl gözlerini açtı şok içinde ve gözlerime baktı sanki en derinlere girmek ister gibi, sanki söylediklerimin altında bir şey arar gibi... Biraz önce aldığı yumruk darbeleri onun canını bu kadar yakmamıştı. Buna emindim. Ama beynim bir anda toparlamıştı bunları. Başka yapabileceğim bir şey yoktu. Sertaç'ı buna inandırmalıyım.

"Gerçekten mi?" dedi sırtarak. "Ah. İntikam mı almak istedin? Doğru mu söylüyorsun?" dedi bana yaklaşarak. Yüzünde kocaman bir sırıtma vardı. Başımı avuçları arasına aldı, gözlerimin içine baktı hiçbir şey söylemeden.

"Gerçekten," dedim inandırıcı olmaya çalışarak. Konuşmak bir insanın canını bu kadar yakabilir miydi? Bu kadar acıtabilir miydi?

Bir şey söylemedi. Öylece bakıyordu gözlerime. Neden baktığını anlayamadım. Gözlerini kıstı ve başını yana eğdi. Elleri yüzümü serbest bıraktı. Yine geçip sandalyesine oturdu. Anıl'a baktım ve hala aynı şekilde donmuş bana bakıyordu. Sözcüklerim canını yakmıştı. Gözlerimle anlatmaya çalıştım, ne yaptığını anlamasını umarak. Yaşlar gözlerinden süzüldü damla damla... İfademi bozamazdım, kaşlarımı çattım ve öfkeyle ona bakmaya başladım.

"Ne sandın, seni tekrar istediğimi mi sandım? Beni yüz üstü bırakıp gittin. Şimdi sana koşmamı mı bekliyordun? Planladığım gibi gitmedi maalesef," dedim, yüzümü buruşturmuştum canımın acısına aldırmadan.

Sesim de sözlerim kadar sertti. Bunun için büyük bir çaba sarf ediyordum. Sertaç, kaşlarını çatmış bizi izliyordu. Elini çenesine götürdü ve okşamaya başladı. 'Tanrım inansın ne olur 'dedim içimden. Dualar ediyordum. Gözlerimden yaşlar süzülüyordu benden izinsiz. Tutmaya çalıştım ama olmuyordu. Yine de akıyorlardı. Anıl'ın şok olmuş bakışları yumuşadı. Söylediklerimin neden olduğunu anlamış mıydı? Sertaç bana baktı hüzünle.

"Senin bir damla gözyaşın için dünyayı yıkarım ben. Cana kıyarım hiç düşünmeden. Ve yaptım da! Senin için o zavallı adamı delik deşik ettim. Sadece sen ağladığın için. Sadece gözlerin kızardığı için," dedi.

Benim için birin mi öldürmüştü? Ama kimi? Beynim hızla geriye sardı. Kimi öldürmüş olabileceğini düşündüm ama bir türlü neden ve kimin yüzünden ağladığımı hatırlamıyordum.

"Seni mutlu etmek için yemin etmiştim, ama o adam sadece bir ev yüzünden, gazeteye verdiği bir ilan yüzünden seni ağlatmıştı. Beni görünce nasılda sevinmişti. Evi tutacağımızı sanmıştı," dedi.

Dudaklarından acıklı bir gülüş çıktı. Ve ben hatırladım. Sertaç'la evlenmeden önce ev arıyorduk ve gazetede ilanında bir ev bulmuştum. Tanrım buna inanamıyorum. Eğer o adamı öldüreceğini bilseydim ağlar mıydım hiç. Benim yüzümden bir insan ölmüştü ve sırf evi beğenmeyip sinirlendiğim için.

"Bunu neden yaptın ki, ne gereği vardı? Tutmadık, bitti gitti. Sana inanamıyorum," dedim sinirle.

Kendime ne kadar da kıızıyordum. Ve Sertaç'ın yüz ifadesi bir anda değişti. Bu ifadesini hatırladım. Mete ve ailesinin yemeğe geldiği akşamda aynı sıkıntı vardı gözlerinde. Hem itiraf ediyor hem de öğrenilmesi sinirlerini bozuyordu.

"Onu da sen öldürdün. O ofisboyu da sen öldürdün değil mi?" dedim bağırarak. Bundan hiç şüphem yoktu. Mete anlatırken rahatsız olmuştu. Çok rahatsız olmuştu.

"Beynin artık doğru düzgün çalışmaya başladı. Aferin," dedi. Artık gülümsüyordu.

"Onun da gözleri yeşildi. Saçları beline kadardı. Tıpkı sana benziyordu. Öyle kötüydü ki o gün... O an Eser'i zaten öldüreceğimi biliyordum. Eğer güvenlik görevlileri olmasaydı o pislik ırzına geçecekti. Ama polis yakalamıştı çoktan. Mahkemesi dışarıdan görülmek üzere serbest bırakıldı. İşte dedim, aradığım fırsat. İşte. Ve hiç düşünmeden ezdim onu arabayla. Kolaydı." Dedi, elini ensesine koydu ve esnemeye başladı.

"Bu delilik Sertaç! Nasıl bu kadar rahat bir insanın canına kıyabiliyorsun?" dedim öfkeyle. Ve ben bu katille yıllardır aynı yatağı paylaşıyordum. Anıl gözlerini Sertaç'tan hiç ayırmıyordu.

"Söyledim sana. Adaleti kendim sağlarım. Hak etmişti. Şimdi yine ağlıyorsun. Yıllarca ağlayan yetmemiş gibi yine onun yüzünden ağlıyorsun. Oda ölümü hak etti." İğrenmiş bir yüz ifadesiyle, elini kaldırarak Anıl'ı gösterdi.

Yo, hayır! Onu öldürmesine izin veremezdim. Buna izin veremezdim. Aynı anda bir melodi duydum. Bu benim telefonumun müziği idi. Annem olduğunu tahmin ediyordum. Sertaç yanıma yaklaştı yine bir bant yapıştırdı ağızıma. Elini cebine atıp telefonu çıkardı. Israrla çalışıyordu telefon. Anıl'a baktım. Çırpınıyordu. Bu bir umut gibiydi ama sesimizi dahi çıkaramıyorduk. Sertaç aceleyle bandı yapıştırırken dudaklarımı aralık bırakmıştı.

"Serra anne," diye açtı Sertaç telefonu.

Bu fırsatı kaçıramamalıydim. Dilimle bandın yapışkanlarını açmaya çalışıyordum. Ufak ufak gezdiriyordum, Sertaç arkasını dönmüştü konuşurken. Bu çok iyiydi. Anıl ne yaptığımı anladı ve hiç kıpırdamıyordu. Öylece bir umutla bana bakıyordu.

"Ah... Haklısın Serra anne haber vermeliydik. . Güzel bir gece ve gün geçirdik. Bunun için Ege'yi almaya gelemedi. Biraz da sarhoşluğun etkisinden arayamadı. Kusura bakmayın ne olur," dedi. Annem beni merak etmişti. Yapışkanlar ıslaklık nedeniyle açılıyordu yavaş yavaş.

Daha hızlı olmaya çalıştım. Ama aynı anda Sertaç yüzünü bana çevirdi. Elliyle ilk önce Anıl'ı işaret etti, sonra boğazına götürdü ve kesermiş gibi yaptı ve en son dudaklarına götürüp susmamı işaret etti.

" Veriyorum Serra anne," dedi. Telefonu eliyle kapladı.

"Sakin Aylin. Sakın!" dedi fısıldayarak. Hiç bir şey söyleyemeyecektim. Ve bunu çok iyi biliyordu. Anıl'a baktım. Hiç tepki vermiyordu. Eğer söylersem anında ölecektik. Ama söylemezsem. Kurtulabilir miydik?

Sertaç ağzındaki bandı çıkardı ve telefonu yanağıma dayadı.

"Anne." dedim. Ağlıyordum ama sesim ne kadar düz çıkmıştı. Buna şaşırıyordum.

"Kızım aramadın merak ettim. Geleceğini söylemiştim." dedi. Yine neşeliydi sesi.

"Evet, anne üzgünüm..." dedim ve Sertaç'a kaydı gözlerim. "Sertaç'la vakit geçirmek istedik biraz." dedim. Dudaklarımı birbirine bastırdım sıkıca. Hıçkırıklarla ağlamamak için kendimi zor tutuyordum.

"Sorun değil kızım. Ben... Merak ettim sadece" dedi ve durdu. "Aylin? Sen iyi misin? Sesin pekiyi gelmiyor kızım." dedi.

"Gayet iyiyim anne." dedim ve Anıl'a baktım. Gayet iyiyiz. Ne komik.

"Ege nasıl?"

"İyi. Çok iyi, yaramazlık yapıp duruyor ama sanırım seni özledi."

"Bende onu çok özledim. Çok" İşte bu dayanılmazdı. Tekrar dudaklarımı bastırdım.

"Kızım çok uzakta değilsin. Neredeyse ağlayacaksın." dedi annem kıkırdayarak.

"Anne? Çok huysuzlanırsa ona kırmızı limon masalını okur musun?" dedim ve Anıl'a baktım. Başını yana eğdi ve gözleri şaşkınlıkla açıldı. Ve sonra umutla. Bir umut..

"Aylin? Kızım? Kırmızı limon mu?" dedi şaşkınlıkla..

"Evet, anne" dedim Artık Sertaç eliyle bitirmemi istediğini söylüyordu.

"Kırmızı limon" dedim tekrar. "Kapatmam lazım şimdi anne, sizi seviyorum." dedim ve tekrar dudaklarımı bastırdım. Buna dayanamayacaktım.

"Bizde seni kızım. Bizde seni." dedi sesi uzaktan geliyordu ve Sertaç telefonu yanağımdan çekip, kapattı.

"Aferin." dedi gülümseyerek. "Bir ara yalvarıp ağlayacağını düşündüm ama yanılttın beni yine" dedi alayla.

"Yeter artık Sertaç. Bırak bizi. Yeter.Gidelim.."dedim bağırarak. Sesimin çıktığı kadar bağırıyordum.

"Benden bu kadar çok mu kurtulmak istiyorsun ha? Çok mu istiyorsun?"

"Senden değil... Ama bu durumdan kurtulmak istiyorum. Hastasın sen. Hasta.."dedim yine bağırarak. Anıl'a baktı ilk önce ve bana döndü yine.

"Sana bana bağırma demiştim değil mi?"dedi,yine elini havaya kaldırdı.Gözlerimi kapayıp sindim ama bu bir fayda vermeyecekti. Hızla inen her tokatta acıyla bağırıyordum ve Anıl'ın inlemelerini duyuyordum tokat seslerinin arasından..

Konuşamadım. Gözlerimi açamadım. Nereye kadar devam edecekti bilmiyordum ama sanırım başımı artık tutamadığımda, vurmaya bırakmıştı. Başım omuzlarıma düştü.

"Benden kurtulmak ha.."dedi yine sandalyesine ilerlerken. Gücümü toparlamaya çalıştım.

"Ne yapacağını bilmiyorum. Sana olan biteni anlattım, neden görüştüğümü anlattım ama hala buradayız. Bizi bırakmaya niyetin yok. Ve ben artık çok korkuyorum. Yalvarırım bırak... Yalvarırım. Bu çözüm değil. Yanlış yapıyorsun." dedim bağırıyordum yine ama daha çok sinirlenmesinden de korkuyordum.

"Bırakmaya niyetli değilim. En azından senin intikamını alabilirim ondan. Bunu yapabilirim.." dedi hala Anıl'a bakıyordu.

"Ne intikamı? Bitti artık. Her şey bitti. O yoluna gidecek ve biz hayatımıza devam edeceğiz. Bu kadar. Bunlara gerek yok. Bizi de mi öldüreceksin?"

"Bilmiyorum, buna daha karar vermedim."

"Öldürecekse hiç durma öldür ama bu eziyete bir şekilde son ver. Ne olacağımızı bilmeden bekleyemiyorum böyle,"

"Bekleyeceksin. Beklemek zorundasın.." dedi ve Anıl'ın yanına gitti. Ağzında ki bandı çıkarmasıyla birlikte Anıl bağırma başladı.

" Seni geberteceğim. Seni ellerimle öldüreceğim. Nasıl bu duruma soktun onu? Ona vurduğun her tokadın, ona her dokunmanın acısını çektireceğim sana. Eğer buradan kurtulabilirsem bana ölmek için yalvaracaksın. Seni paramparça edeceğim," dedi, bağırıyordu boğazı yırtılırcısına ve ağza alınmayacak küfürler sıraladı arkasından.

"Şşş... Çok ayıp. Ne biçim kelimeler bunlar," dedi Sertaç, alay ediyordu. Yine eğleniyordu.

"Bırak onu. Derdin benimle. Bırak gitsin. Beni öldür. Ne yaparsan yap. Umurumda değil ama onu bırak. O seni aldatmadı. Sana ihanet etmedi. Buraya gelen benim. Huzurunuzu bozan benim. Bırak onu. Bıraaakk," bağırıyordu sesinin son şiddetinde.

"Korumacı erkek ha? Çok duygulandırdın beni. Bunu şimdi mi yapıyorsun? Bunu onu bırakırken düşünecektin. Onun hayatını sen mahvettin. Bu noktaya sen getirdin onu. Şimdi kalkmış bana

masal okuyorsun," dedi Sertaç. Oda bağıırıyordu. Birinin seslerini duyması için dua ediyordum.

"Çok şey bildiğini sanıyorsun değil mi? Hiç bir şey bilmiyorsun. Bak sana yalvarıyorum. İstersen ayaklarına kapanırım. Ne olur onu bırak gitsin. Yalvarırım... Lütfen..." dedi Anıl çaresizlik içinde.

Ses tonunu azaltmıştı. Şimdi başka bir yol deniyordu. Onu burada bırakıp gidebilir miydim ki? Bunu düşünemiyor muydu? Ama eğer bırakırsa yardım çağırabilirdim. En azından bunu yapabilirdim.

"Sen beni aptal mı sanıyorsun? Sadece kendini düşüyorsun. Onu bırakayım oda polislerle seni kurtarmaya gelsin. Çok akıllısın." Dedi, sinirle çenesini tutuyordu.

"Benim kurtulmak falan gibi bir niyetim yok. Hesabın neyse görürsün. Yeter ki onu bırak," dedi Anıl, Sertaç'ın büzdüğü dudaklarının arasından. "Hem beni sevmiyor zaten. Umurunda değilim ben onun," dedi hüzünle.

Sertaç bir kahkaha attı. "Oda beni aptal sanıyor," dedi.

Tabii ki anlamıştı. Onu kandırmak kolay değildi ama en azından denemiştım. Bir kere daha denemeye karar verdim. Anıl'ın çenesini bıraktı.

"Sertaç. O artık benim umurumda değil. Bitti, anlıyor musun? Bitti. Benim için sadece ailem var," dedim bir umutla. Hiçbir işe yaramayacaktı ama yine de deniyordum işte çaresizce. Umutlarımda ellerim ve ayaklarım gibi bağlanmıştı.

"Göreceğiz," dedi. İnanmıyordu. Belki de haklıydı. Yine gidip sandalyeye oturdu. Gözleri uzağa daldı.

"Dibine düştüm aşkın. Tam dibine battım. İyice çekti beni içine her gün. Bunu kabul etmişim. Sadece sana sahip olmak için. Yanımda olman için. Bir gün beni seveceğin umudıyla nefes alıyordum yanında olmak için sabrettim. Ama her yeni güne uyandığımızda gözlerinde aynı acı vardı. Hiç gitmedi. Gözlerin her gün uzağa gidiyordu. Hiç unutmadın, hiç bir zaman. Düşüncelere dalıyordun. Kimi zaman acıyla gülümseyip, kimi zaman titreyerek geliyordun kendine. Buna dayanamak çok zordu. Her gece seni öldürmek istedim biliyor musun? Ama sana olan aşkım bunu engelliyordu. Kısırçılık zehir gibi yakıyordu bedenimi." Dedi, elleri yumruk olmuştu. Sinirle kaşları çatılmıştı.

"Sana daha o zaman söylemişim. Beni bırak. Seni mutlu edemem demişim. Sana karşılık veremem demişim. Ama beni zorladınız. İstemesem de her itirazımda bana karşı durdunuz. Ailemde yanlış yaptı. Seninle gülebiliyorum diye seni kurban ettiler. Sende onlardan güç aldın. Kendinden emindin. Bense çaresizce kabul ettim. Sana acıyarak, üzülererek." dedim.

Bunlar doğruydı. Onunla eğleniyordum ama bu mutlu olmak değildi. Sadece zaman benim karanlık dünyama cılız bir ışık oluyordu. Bir anlığına da olsa unutuyordum acımı. Ama hiçbir zaman tamamen unutmuyacaktım ve bunu ona söylemişim. Kendimi kandırmak için onu bende kurban etmişim. Eğer olmaz diye ısrar etseydim belki de bunların hiç biri olmazdı. Sertaç ne yapsa haklıydı beklide.

"Ve şimdi gelmiş bana onu unuttum diyorsun. Birde buna inanmamı bekliyorsun." dedi sinirle.

"Bekliyorum, çünkü Anıl'ı hayatımdan sildim. Tamamen sildim." dedim. Onun ruh haline göre hareket diyordum. Anıl'la kaydı yine gözlerim. Dudaklarını bastırmıştı sımsıkı birbirine.

"Tamam. Öyle olsun," dedi ve yine kalktı.

Bir an bizi bırakacağını sandım. Ve gülümsedim. Artık dayanacak durumum kalmamıştı. Bütün bedenim acıyla inliyordu. Kafamı tutmak zordu. Anıl'da benimle aynı durumdaydı. Boynundan akan kanlar kurumaya yüz tutmuştu. Ama yüzünde olanlar hala tazeydi. Sertaç ortamızdan geçip gitti. Ve dışarıya çıktı. Yine nereye gidiyor diye düşündüm.

"İyi misin? Canın çok yanıyor mu ?" dedi Anıl fısıltıyla. Sertaç'ın duymasını istemiyordu.

"Çok değil," dedim. "Sen?" diye sordum.

"Emin ol kalbim kadar canım yanmıyor. Sana bunları yaşattığım için kendimden nefret ediyorum. Özür dilerim. Hayatını hep berbat ediyorum. Özür dilerim," dedi. Başını öne eğdi.

"Böyle olacağını bilemezdik,"

"Beni artık umursamıyor musun gerçekten?" dedi.

Buna cevap vermedim. Sadece sustum. Sertaç her an gelebilirdi ve duymasını istemiyordum. Anıl, tepkimi yanlış anlamıştı. Ve Sertaç içeriye girdi. Elinde büyük bir kutu vardı. Alet edevat kutusu gibiydi ve Anıl'ın yanına geçip eğildi. Kutunun kapağını açtı. Sinirliydi hareketleri. Ve içinden bir alet çıkardı. Sertaç'ın yeni aldığı alet edevat kutusuydu bu. Çıkardığı alete baktım. Penseye benziyordu. Karanlıkta tam seçemiyordum.

"Göreceğiz. Şimdi göreceğiz..." dedi. Ne yapacaktı? Ona ne yapacaktı?

"Sen ne yapıyorsun? Ona ne yapacaksın?" diye sordum. Korkmaya başlamıştım yine. Bizi bırakacağını sanmakla aptallık etmiştim. Bizi öldürmeden bırakmayacaktı.

"Bunları yeni almıştım biliyorsun. Kullanmak bu güne nasipmiş," dedi benim sorumu duymazdan gelerek.

Anıl onu izliyordu öfkeyle. Hiçbir şey söylemiyordu. Neden söylemediğini biliyordum. Yine de onu tanıyordum. Kendini susarak cezalandırıyordu. Bunu hak ettiğini düşünüyordu.

"Ne yapıyorsun Sertaç?" diye bağırdım. Penseyi açtı ve Anıl'ın eline doğru götürdü. Tanrım ne olur dursun artık. Bitsin...

"Sertaç yapma," diye bağırdım. Buna katlanamazdım.

"Onu sevmediğini söyle. Umursamadığını," diye bağırdı.

"Sevmiyorum. Onu sevmiyorum," diye bağırdım bende.

"Hangi eldi. Hah, sağ el," dedi kendi kendine. Ve yine eline götürdü penseyi. Serçe parmağını pensenin arasına aldı. Ah, bunu yapma! Buna katlanamam.

"Yapma Sertaç. Ne olursun," dedim ama beni duymuyordu sanki. Yüzünü bana çevirdi ve gözlerime dikti gözünü. Tek elinde penseyi tutuyordu. Ve Anıl'ın parmağı arasındaydı. Bir anda hızla bastırdı penseye.

"Ahhh..."

Çığlık attı Anıl. Sertaç gitgide daha da bastırıyordu. Buna dayanamıyordum.

"Onu sevmiyorsun değil mi? Unuttun tamamen," dedi gülümseyerek. Her saniye biraz daha sıkıyordu elindeki penseyi. Anıl bağıırıyordu acıyla.

"Sevmiyorum, hayır." dedim. Parmaklarının kırılmasıyla kurtulabilirdi belki. Ve Anıl'ın sesi daha çok arttı.

"Kırıldı," dedi Sertaç, başını Anıl'a çevirdi ve,

"Bu elleri parçalayacağıma yemin etmişim," dedi. Diğer parmağına geçti. Hayır!

"Yapma Sertaç! Lütfen..." diye yalvardım. Gözlerini yine bana çevirdi.

"Sen onu sevmiyorsun," dedi ve penseyi tüm gücüyle sıkı.

"Hayır sevmiyorum. Yetmiyor mu? Ne olur artık dur," diye yalvardım tekrar. Tekrar penseyi sıkı ve Anıl acıyla inledi. Gözlerimi kapadım sıkıca.

"Aç gözlerini!" diye emretti. "Aç"

Ama yapamıyordum. "Aç yoksa daha fena olacak!" dedi. Bunu izlememi istiyordu. Gözlerimin önünde canının yanmasını görmemi istiyordu.

"Aç!" dedi Anıl'da bana bir şey yapacak olmasından korkarak, sesi konuşmak için güç arıyordu sanki. Acı çektiğini yansıtıyordu. Gözlerimi açtım ve Sertaç "Kırıldı," deyip diğer parmağına geçti.

Tüm yalvarmalarıma rağmen Anıl'ın sol elindeki tüm parmaklarını kırdı ve ben bunu izlemek zorunda kalmıştım. Hiç bu kadar acı çekmemiştim. Anıl'ın beni bıraktığı zaman bile bu kadar acı çekmemiştim. Her seferinde onu sevmediği haykırttı bana. Ama yine de vazgeçmiyordu. Penseyi elinden bıraktı ve bir maket bıçağı çıkardı kutudan.

"Yo... Hayır!" diye bağırdım tekrar. "Yeter Sertaç, yeter!" dedim. Anıl'ın gözlerine baktım. Acı çektiği belliydi ama tek kelime etmiyordu. Sertaç cevap vermedi ve ayağa kalktı. Anıl'a doğru eğildi.

"İtiraf etmeliyim etkilendim. Gıkın çıkmadı," dedi. Ve gömleğinin iki yakasından tuttu. Düğmelerini koparak açtı.

"Beni kendinle karıştırma," dedi Anıl dişlerinin arasından.

Sertaç kıkırdadı. Elindeki bıçağı havaya kaldırdı.

"Hayır!" diye bağırdım.

İçindeki tişörtü ortadan ikiye ayırdı. Alın'ın göğsü çıplak kalmıştı. Sertaç tekrar kutuya eğildiğinde buna daha fazla katlanamayacağımı anladım ve bağırmaya başladım.

"Dur! Tamam, yeter. Onu seviyorum. Onu seviyorum. Çok seviyorum. Dur artık. Dayanamıyorum," dedim. Sertaç bir an için donup kaldı. Anıl bana baktı. Ve

"Sevmiyorsun Aylin," dedi. Neden böyle dediğini anlayamamıştım. Canının yanmasından mı korkmuştu.

Sertaç sinirle ayağa kalktığında bana doğru yöneldi.

"Hayır Aylin. Sen beni sevmiyorsun, neden yalan söylüyorsun. Beni sevmiyorsun." diye bağırmaya başladığında anlamıştım. Sertaç son raddindeydi. Artık gözü dönmüştü ve bu sefer Anıl'a değil bana doğru geliyordu.

"Hesabın benimle. Buraya gel. Bırak onu. Buraya gel!" dedi. Korkuyla titremeye başladım.

"Yalancı." diye fısıldadı Sertaç. Ve arkasından bir küfür etti. Eğildi ve yerde duran takozu eline aldı.

"Bırak onu. Aylin? Söylesene, beni sevmediğini söylesene! Aylin... Aylin... Bırak. Buraya gel. Derdin benimle..."

Anıl bağırıp çırpınıyordu ama Sertaç hiçbir şey duyuyor gibi görünmüyordu.

Ve yanıma gelip durdu. Yüzünde iğrenme ifadesi vardı. Ve ben çırpınıyordum boş bir umutla. Ağızımdan tek kelime çıkmıyordu. Korku bedenimi buz kestirmişti. Ama benim işimi Anıl'dan önce bitirmesine seviniyordum. Bunu görmeye katlanamazdım. Anıl küfürler yağırdırıyordu. Dikkatini kendisine çekmek istiyordu.

"Pislik herif! Buraya gel! Ben yaptım bunları..."

Ve Sertaç elindeki takozu havaya kaldırdı.

"Yalancı..." dedi ve takozu başıma indirdi.

Bir anda her yer dönmeye başladı. Ve tekrar indirdi. Kanın kokusunu alabiliyordum. Boynumdan aşağıya süzülüşünü hissedebiliyordum. Ve bir kez daha... Anıl'ın haykırmalarını duyuyordum ama artık anlamıyordum. Etraf bulanıklaştı ve ben çarpmanın etkisiyle düştüm. Düşerken yerde duran eski mermer sehpayı kaburgalarımı çarptım. Kulaklarım uğuldamaya başladı. Bitiyordu. Acıyı artık hissetmiyordum. Tüm acılarım bir anda silinmiş gibiydi.

Sanırım uyuşmuştu bedenim ve yavaş yavaş gözlerim kapanıyordu. Karanlık sarmıştı beni kollarıyla...

23. Bölüm HASTANE

Gözlerimde bir ağırlık vardı. Ve kulaklarımda hafif bir uğultu... Gözlerimi açmam gerektiğini biliyordum ama açamıyordum. Karanlık mı beni sevmiştii yoksa ben mi karanlığı bilmiyorum. Ve sonra uğuldamaların arasından derin bir nefes alış duyudum. Alnımda hafif bir rüzgar, sadece bir anlık...

Bir veya iki saniye... Sonra tekrar... Ve artık rüzgar baskı yapmıştı alnıma. Saçlarıma iniyor, kalkıyor ve tekrar alnıma değiyordu. Bu birkaç kere tekrarlandı ama garip bir huzur veriyordu.

Neredeydim bilmiyorum ama artık kulaklarımdaki uğultu yavaş yavaş azalıyordu. Sesler daha netti. Makine sesleri ve nefes alışlar.

Kendimi zorladım ve gözlerimi açmaya çalıştım.

"Aylin? Aylin aşkım?"duyduğum ses tepkimi hızlandırdı ve bir anda gözlerimi açtım. Anıl tam karşımda gözlerini fal taşı gibi açmış bakıyordu. Endişeli görünüyordu.

"Şükürler olsun."dedi ve başını minnetle havaya kaldırdı.

Kafam karışmıştı. Onun burada ne işi vardı? Sol eli alçıdaydı ve üzerine giydiğı eşofmanın önü açıktı. Göğsünden bir sargı daha geçiyordu. Hala ona şok içinde bakıyordum. Ne zaman gelmişti? Neden gelmişti? Ben neredeydim?

"Aylin iyi misin?"diye sordu endişeyle. Cevap vermedim. Karmakarışık olmuştum. Bulunduğum durumu anlamaya çalışıyordum.

Ve bir anda beynimde resimler şekillenmeye başladı. Her şey ileriye sarılmış bir film gibi geçti gözlerimin önünden. Etrafıma bakındım, hastane odasıdaydım. Korkuyla titremeye başladım. Nasıl kurtulmuştuk.?

"Korkma, güvendesin .Geçti."dedi Anıl. Yaşıyorduk. İkimizde yaşıyorduk. Bunu sormalıydim. Kendimi zorladım ve konuşmaya çalıştım.

"Nasıl?"dedim. Konuşmak göğsümde bir sızı oluşmasını sağladı. Bu gerçekten canımı acıtmıştı.

"Nasıl kurtul-ahh."dedim acıyla. Acıya aldırmadan konuşmak iyi bir fikir değildi.

"Şşşt. Yorma kendini. Anlatacağım." dedi, ellerli saçlarımda geziniyordu. Ellerini hissediyordum uzun zamandan sonra.

Gözlerimden bir damla yaş süzüldü. Ve Anıl'ın gözlerinin içine baktım. Gözlerinin o koyu, kara sevdasıyla bakıyordu yine. Kırpmıyordu hiç sanki bir daha kaparsa gözlerini görememekten korkuyormuş gibi.

"Geçti. Hepsi geçti. Sen konuşma ben anlatacağım. Aslında tahmin etmelisin. Tabii ki senin zekân sayesinde kurtulduk. Annen kırmızı limon şifresini almış. Tabii bu aklına bile gelmemiş. Ege'yi babana bırakıp sana bakmak istemiş. Neden böyle söyledin? Ne gibi bir tehlikeydesin? Bunları merak ediyormuş ama bir anlam veremiyormuş. Korkuyla gelmiş. Bağırışlarımızı duyunca aşağıya inmiş ve her şeyi anlamış. Sertaç'a görünmeden dışarıya çıkmış ve polisi aramış. Onlar gelene kadar korkuyla beklemiş ve tüm bağırışlarımızı duymuş. Polisler hemen gelememişler. Benim bağırışlarımdan senin öldüğünü düşünmüş. Ama beni kurtarma umudu var olduğu için çok tehlikeli bir şey yapıp eline sopa almış ve kömürlüğe inmeye başlamış. Arkasından sessizce polisler gelmişler ve onu durdurmuşlar.

Bunu hatırladığına gerçekten inanamıyorum. Ya da o anda nasıl aklına geldiğine..." dedi buruk bir gülümsemeyle.

Buna inanamıyordum. Kurtulmuştuk. Annemin hatırlamayacağını düşünüyordum. Sadece küçük bir umuttu benimkisi. Anıl'la küçük yaşlarda oynadığımız bir oyundu bu kırmızı limon. Ve bizim tehlike anlarında birbirimize söylediğimiz bir şifre. Anıl titrekçe elimi tuttu, sanki korkuyormuşçasına, çekinerek, gözlerindeki yaşlarla eğildi ve dudaklarını elime bastırdı.

"Seni kaybettim sandım. Seni tekrar kaybettim sandım. " dedi başını kaldırdığında. Sargılı eliyle gözyaşlarını sildi.

"İyi misin? Canın yanıyor mu?" diye sordu endişeyle.

"Bilmiyorum. Sanırım iyiyim." dedim ve kendimi yokladım. Hiç bir şey hissetmiyordum. Sadece nefes alıp verirken ve konuşurken göğsüm ağrıyordu.

"Ben uyuşmuş gibiyim." dedim kaşlarımı çatarak. Hala tam olarak kendime gelememiştım ama yaşadıklarım göz önüne alınırsa kesinlikle olması gerekenden çok daha iyiydim.

"Kafatasın çatlamış aldığın darbelerle. Bu, aslında çok önemli olmayabilirmiş ama beynin zedelenmiş. Eğer biraz daha geç kalsaydık... Seni... Seni..." Söyleyemiyordu. Birbirine bastırdığı dudakları gerginliğinden beyazlamış, göz bebekleri korkuyla irileşmişti. Yüzü kireç gibi beyazlayan Anıl'ın irkildiğini görmemek imkânsızdı.

"Anladım." dedim mırıldanarak bir nefeste. "Sen nasılsın?" diye sordum.

"İyiyim. Sen gözlerini açtın ya, benden daha iyisini bulamazsın. Son üç güne kritik dediler ve hiç uyumadan bekledik. Herkes korkuyla senin için dua etti." Dedi hafifçe gülümseyerek. Herkes kimdi? Ne kadardır buradaydım?

"Herkes? Ve ben ne kadardır buradayım?" diye sordum aceleyle.

"Ailen ve ailem... Aşağıda, katindeler." dedi garip bir gülümsemeyle. "Bir haftadır

buradayız."diye ekledi daha sonra.

Karanlığa hapis olduktan sonra hemen kurtulmuş muyduk? Aynı anda aklımı bir şey kurcalıyordu. Anıl, olanları anlatırken, annem geldikten sonrasını sanki kendisi orada değilmiş gibi anlatıyordu. Kaşlarımı daha çok çattım ve göğsümün sızlamasına aldırmadan hafifçe kıpırdandım.

"Ben düştükten sonra neler oldu?"diye sordum. Sonra bir anda sindim. Duymak isteyip istemediğimden emin değildim.

"Geçti artık, bunları konuşmayalım. Bitti artık. "dedi gözlerini kaçırarak aceleyle.

Derin bir nefes aldım ve aynı anda göğsüm yine sızladı. Yüzümü buruşturdum acıyla.

"Lütfen."dedim öğrenmek istediğimi anladığımda.

"Aylin!" başını yana eğerek kaşlarını çattı. Sesinde uyarı tonu gizliydi. Ama bunu umursamadım.

"Lütfen."

"Peki, tamam. Sen düştükten sonra ben ona bağıırıyordum. Buna dayanamak çok zordu. Bunu anlatamam."Başını iki yana salladı ve gözlerinden korkunç bir acı ifadesi geçip gitti. "Senin öldüğünü düşünüyordum. O... Yanına oturdu ve senin başını dizlerine koydu. Kıyafetleri başından akan kandan ıslanmıştı. Öyle çok kan vardı ki, o an aklımı kaçırdım. Ve sonra saçlarını okşamaya ve bağıırarak ağlamaya başladı. Aynı anda bende ona bağıırıyordum. Çıldırılmış gibiydim. Ama beni duymuyordu. Ve sonra ayağa kalktı ve yanıma geldi. Haklı olarak beni suçluyordu. Bunun için onu suçlayamam. Beni öldürecekti ve ben, bunu istiyordum. Bir an önce benim de işimi bitirsin istiyordum. Çünkü canımı başka hiç bir şey bu kadar yakamazdı. 'Senin yüzünden.' Dedi bana ve ..."sustu Anıl. Söylemek istemiyordu... Göğsündeki sargıyı gösterdi eliyle."Gerisini hatırlamıyorum."dedi sessizce.

Devamını istemedim zaten. Susmakla en iyisini yapmıştı. Buna dayanamazdım. Sanki her şey hala oluyormuş gibiydi. Gözlerimin önünden gitmiyordu görüntüler. Saniye saniye sanki hala aynı anları yaşıyormuşum gibi gümbürdüyordu kalbim. Sonra bir anda heyecanla soluk çektim içime.

"Ege?"diye sordum çabucak.

"O iyi çok iyi. Merak etme. Güvenilir bir bakıcı tutmuşlar. Teyzen de yanında kalıyor. O, çok iyi, güven bana "dedi elimi daha çok sıkarak...

Ve ne önemli soruya gelmişti sıra.

"Sertaç?"diye sordum. Gözlerinden öfke kıvılcımları geçti. Aynı anda bir acı da yer bulmuştu elaların içinde.

Sertaç'ın bunu yaptığına inanamıyordum hala. Onunla yaşadığım, geçirdiğim onca zaman boyunca onu tanıyamadığıma inanamıyordum. Bir katildi. Bir manyaktı! Tiksinerek döküldü kelimeler dudaklarından Anıl'ın.

"O... Onu ilk önce karakola götürmüşler. Bir kaç gün nezarette kalmış. Mahkemeye çıkarmışlar. Bende ifade vermiştim kendime geldiğimde ve daha önce de cinayet işlediğini söyledim. Bize yaptıklarını anlattım."dedi sesi nefret doluydu. Öfke doluydu. Duraksadı, gözleri bir an uzağa gitti acıyla ve sonra yine konuşmaya başladı.

"Ve sonra onun hasta olduğuna karar vermişler. Doktor gözetiminde, hastanede şu an. Tedaviye başlamışlar ama umutlu değillermiş."dedi. Üzgündü sesi. Çok üzgün. Sertaç'a duyduğu öfkeyi anlayabilmişim ama neden üzgün olduğunu kavrayamamışım.

"Senin de ifadeni alacaklar. Kendine gelmeni bekliyorlardı."dedi. Gözlerini ayırmıyordu gözlerimden.

Sertaç... Canım yandı bir anda. Ona kızamıyordum. Şimdi ne halde olursam olayım ona kızamıyordum. Bize ne yaparsa yapsın kızamıyordum. Hüzün ve acı yerleşti bir anda içime. Ona haksızlık yapmışım her zaman. Hasta olması şu anda umurumda değildi. Benim için çok çabalamıştı. Yıllarca onu anlayamadığıma şaşırıyordum. Bazen farklı biri olduğunu düşünsem de, her hareketi bunu çürütüyordu. Ne olursa olsun o beni sevmişti. Çok sevmişti. Gözlerimden yaşlar süzüldü.

"Geçti canım. Hepsi geçti."dedi Anıl. Gülümsüyordu ama hüzünlüydü gözleri. Biraz da merak vardı sanki...

"Geçti"dedim fısıldayarak. Sertaç'la bir daha bir araya gelemeyecektik. Kafam karışmıştı. Anıl'a tapıyordum ama Sertaç beni elimden tutup kaldırmıştı. Beni ölü hayatımda ve ondan sonraki her anımda yalnız bırakmamıştı. Ve benim gibi yaşayan bir ölüye hayat vermeye çalışmıştı. Şimdi benimde onun elinden tutmam lazım değil miydi?

"Aylin?"dedi Anıl beni düşüncelerimden sıyrarak. Gözlerine baktım. Söyleyeceği şey neyse çekiniyordu. Kıvranıyordu ama kararlı gibiydi. Gözlerinde bir parıltı vardı. Bir telaş, bir farklılık... Ama dudaklarını kapamıştı şimdi sımsıkı.

"Evet."dedim zorlandığını anladığımda.

"Aylin. Ben... Ben... Ben bir şans istiyorum senden. Bunu şimdi söylemekle acele ediyorum biliyorum. Ama ölüyorum Aylin. Ölüyorum. Bana bir cevap ver. Yaşamam için bana bir şey söyle."dedi. Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Görüştüğümüz iki hafta boyunca bir daha, bir arada olacağımızı düşünmüyorduk. Sadece boş muhabbetlerle birbirimize olan özlemimizi gideriyorduk. Önemli olan hiçbir şeyi konuşmamıştık. Geçmişe de geleceğe de dair tek kelime etmemiştik.

Onunla bir gelecek düşünmediğim için tüm sorularımı içime hapsetmişim. Zamanı geçmişin acısını deşerek harcamak istememişim. Biliyordum ki yine ayrılmak zorundaydık. Ama eğer şimdi böyle düşünüyorsa bana anlatmak zorundaydı. Neden o kadar acı çekmişim, bunu bilmeliydim. Her şeyden önce bunu bilmeye ihtiyacım vardı. Her şeyi en ince ayrıntısına kadar bilmeliydim. Bir boşluğa düşmüştüm, dünyayı yanlış ezberlediğimi düşünmüştüm. Kırılmışım. Bir daha toparlanmamak üzere kırılmışım. Beni karanlıkta, beni hayaletiyile bırakıp gitmişti.

Gitmişti...

Dudağıma yeni yetme susuzluğumla asla doyamadığım öpücüklerden birini kondurup gitmişti. Gözlerimde varlığıyla alevlenen, ateşlenen yaşama arzusunun yerine, donuk, bitmiş, hasretiyle kavrulmuş bir karanlığa bırakıp gitmişti. Nefesinin buğulu sıcaklığından mahrum bırakarak, gözlerimi hayatta görebileceğim en güzel şeye öksüz bırakıp gitmişti... Kalbimdeki kum saatini, bir göz kırpma saniyesinde o varken geçen, asırlarca sürecektir onsuzluğa çevirerek gitmişti. Kalbimi cebine koyup gitmişti... Oysaki ben onu, hayatın içinde sadece onu barındırdığı için her bir karede uzun uzun soluklar alıp severdim, yaşanmaya değer kılardım dünyayı... Gitmişti. Beni soluksuz bırakıp gitmişti. Bunun nedenini anlamak istemem çok değildi. Buna hakkım vardı.

"Neden? diye sordum aceleyle. Kulaklarım duymak istiyordu bunu. Bir an önce duymak. Anlamak ve bilmek...

Anıl, anlayamamıştı. Boş gözlerle bakıyordu şimdi. Söylediklerine cevap olarak mı algılamıştı sözlerimi bilmiyorum ama karanlık bir gölge geçip gitmişti yüzünden bir anda.

"Neden Anıl? Neden beni terk ettin?" dedim fısıldayarak. Başı yere düştü. Cevap vermedi önce. Söyleyeceklerini mi toparlayamıyordu yoksa söyleyeceği şey beni daha çok yaralar diye mi düşünüyordu? Belki de başka bir kız içindi... Başka birine kapılmıştı...

"Anıl neden?" dedim tekrar, sesim daha yüksek çıkmıştı şimdi. Susması sinirlerimi bozuyordu. Hüzünle kaldırdı başını yerden ve gözlerime baktı. Dolmuştu gözleri.

"Aylin aptalca." dedi. Sesini zor duymuştum. Fısıltı bile değildi belki. Sadece bir dudak kıpırdaması gibi...

"Neden Anıl neden?" dedim, biraz daha yükseltmiştim sesimi. Anımın acısı umurumda değildi.

"Aylin çocukça. Bu saçma. Çok saçma." dedi, kekeliyordu. Söyleyecekleri bu kadar zor muydu? Sabrımın limiti aşılmıştı. Doğrulamaya çalıştım ama göğsüm acı içinde sızladı. Nefes alırken de aynı acıyı çekiyordum, konuşurken de ama şimdi şiddetlenmişti.

"Ahh." diye inledim.

"Aylin dur! Hareket etme! Kaburgaların kırık. Dur!" dedi Endişeyle yerinden kalktı. Elleri beni omuzlarımdan kavradı ve yavaşça yatağa doğru itti. Acımı önemsemiyordum. Tek istediğim cevap almaktı. Daha fazla kaçamazdı. Yıllarca bu soruyu kendime sorup aklımı kaçırmıştım.

"Anıl" dedim dişlerimin arasından. "Beni neden terk ettin? Neden? Ben neden o kadar acı çektim?" soluğumun yettiğince bağırdım.

"Tamam. Anlatacağım. Canın yanacak. Yapma, yorma kendini." dedi neredeyse yalvararak ve yavaşça yerine oturdu.

"Evet." dedim sinirle. "Anlat." Derin bir nefes aldı.

"Hastalanmıştın hatırlıyor musun? Kar yağmıştı ve biz kartopu oynamıştık seninle." dedi sessizce söylüyordu bunları. Özlemle...

"Hiç unutmadım ki Bir gün bile."dedim. Hafifçe gülümsedi.

"Ve dershaneye gelememiştin. Yanında kalmak için çabaladım ama yine de ısrarlarıma rağmen gönderdiniz beni. Keşke gitmeseydim. Sizi dinlemeseydim. Her neyse..İstemeye istemeye arabaya bindiğimde yanımdaki koltuk boştu. Akşama göreceğimi biliyordum ama tarifi imkânsız bir acı çekmiştim. Dershaneye gittiğimde sanki başka bir dünyaya girmiş gibiydim. Nasıl anlatsam? Sanki savaş alanına giriyordum. Günüm nasıl geçecekti sensiz? Dakikalarla nasıl savaşıyordum? Bu gerçekten sağlıksızdı. Olması gerekenden çok fazlaydı. Beni ürküttü, korktum Aylin. İkimizden, aramızdaki bağdan korktum. Aşk değildi bu! Bizimkisi çok daha fazlasıydı. Sanki ben kuklaydım ve iplerim sende kalmıştı. Elimi kolumu hareket ettiren birisi yoktu. Bir beynim yoktu."dedi, soluksuz kalmış gibi başını iki yana salladı, aynı günü yaşıyormuş gibiydi. Ve söyledikleri bana üniversitenin ilk gününü hatırlattı. Derin bir nefes alıp devam etti.

"Sıramıza oturdum ve öğretmen gelmesini bekledim. Sinirliydim. Bir yanımda eksikti. Oturduğum sıraya baktıkça ve boş gördükçe çıldırıyordum. Başım ellerimin arasındaydı ve bir anda yanıma biri oturdu. Senin yerine! O anki öfkemi daha önce hiç kimseye hissetmemiştim. Veya hiçbir şeye... Bunu anlatmamın imkânı yok Aylin! Nasıl hissettiğim hakkında hiçbir fikrin yok! Hiç kımıldamadan;

"Kalk oradan!"dedim sertçe. Kimin olduğu umurumda değildi. Önemli olan nereye oturduğuydu.

"Nedenmiş?"dedi bir kız. Daha çok sinirlendim. Başımı kızı hızla çevirdim.

"Çünkü orası Aylin'in yeri ve şimdi kalk oradan."dedim. Gözlerinden inatlaşacağını anlamıştım.

"Beni ilgilendirmiyor. Hem satın almadınız ya! Çok istiyorsan sen kalk"dedi ve burnunu havaya kaldırdı. Sinirden ellerim titremeye başlamıştı. Ve bir kez daha öfkeyle bakarak.

"Kalk, yoksa karışmam."dedim.

"Kalkmıyorum ne yap-"diyordu ki bana ne olduğunu anlamadım. Sözünü bitirmesine fırsat vermeden, tüm gücümle ittim onu. Hızla geriye savruldu ve düşerken başını diğer sıraya çarptı. Yere düştüğü anda başından kan sızmaya başladı."bir an sustu Anıl, nefes nefese kalmıştı.

Gözlerimi açmış şok içinde onu dinliyordum. Bunlardan haberim yoktu. Bana hiç anlatmamıştı. Anıl derin bir nefes aldı...

"Sınıftaki öğrenciler, hep bir ağızdan"Neşe"diye bağırmaya başladılar. Ve yanına koştular. İçimde hiç üzüntü yoktu. Hem de hiç. Öfkeli bakışlar bana, telaşlı bakışlar kızı çevrildi.

Ve kendime geldiğimde, kız kanlar içinde yatarken, ne yaptığımı idrak edince korkmaya başlamıştım. Ya bir şey olursa? Öğretmenler geldi. Ambulans çağırdılar. Bende peşlerinden gittim. Kız yolda giderken kendine gelmiş. Allah'tan önemli bir şey olmamış. Pansuman yaptılar, hep yanlarındaydım. Suçluluk vardı içimde çok fazla. Bunu nasıl yapmıştım? Nasıl bir kendini kaybedişti? Sensizlik bana neler yaptırıyordu? Ve biz aynı akşam görüşecektik! Sanki çok uzaklardaydın ve ben seni kaybetmiş gibiydim. Sağlıksızdı bu! Kızdan özür diledim. Hastane masraflarını ödedim. Ve geri döndük. Kız beni affetmişti. Ve ben bir şey fark

etmiştim sınıf tamamen doluydu. Neşe daha önceki olayı anlattı. Yani neden yanıma oturmak zorunda kaldığını... Diğer sınıf nedense bizim sınıfta ders görecekmış üç gün. Ve sadece benim yanımda boşmuş. Mecbur kalmış yani. Ben sınıfın dolu olduğunu bile görmemişim. "Dedi ve durdu. Sehpada duran sürahidenden bir bardak su alıp hiç ara vermeden içti. Beni bırakmasının nedeni bu kız olmazdı umarım. Öyleyse hiç şansı yoktu.

"Bu mu?" diye sordum merakla.

"Anlatacağım." dedi, bir bardak daha su aldı ve yarısına kadar içti.

"Yine beraber oturmak zorunda kaldık tabii. Aklım hep sendeydi. Seni düşünüyordum.

"Çok dalgınsın" dedi kız. Başımı ona çevirdim. Cevap vermeden tekrar öğretmene döndüm.

"Bu biraz fazla değil mi?" dedi yine. Anlamamıştım.

"Ne fazla değil mi?" diye sordum.

"Herkes aşık olur ama sizinki farklı." dedi, merakla cevabımı bekliyordu.

"Olabilir. Biz mutluyuz." dedim kaşlarını çatarak. Öfkelenmişim sözlerine.

"Böyle olmak zorunda değilsiniz. Dünyayla ilişkiniz yok. Arkadaşınız yok. Senin de onun da! Birbirinizden hayatlarınızı çalıyorsunuz resmen. Bu biraz garip." dedi. Çok fazla konuşuyordu.

"Seni ilgilendirmez." dedim. Rahatsız olmuştum gevezeliğinden. Susmasını bekliyordum. Hala konuşuyordu. Aklım yine sana kayınca sözlerinin gerisini duyamamıştım. Sana anlatamadım çünkü utandım yaptığımdan. Bir de hayatımda ilk defa senden başka bir kızla konuşmuştum. Sebepsizdi, saçmaydı ama sanki sana ihanet etmişim. Ve bunun saçmalığını bile kendime ve düşüncelerime engel olamıyordum.

Ertesi gün gittiğimde Neşe benden önce oturmuştu sıraya ve yanında bir sürü öğrenci daha vardı. Aslında sadece sima olarak hatırlıyordum. Bizim sınıfımızda olduklarından bile emin değildim. Oturduğumda etrafımı sardılar. Nasıl olduğumu, senin nerede olduğunu ve nerde olduğunu öğrendikten sonra durumunun nasıl olduğunu sordular. Ne yapmaya çalıştıklarını anlamadım. Ama bir önceki günden sabıkalı olduğum için cevap vermek zorunda kalmıştım. Açıkçası sohbet etmek hoşuma da gitmişti. Ve sonra eve geldim. Sana koştum. Sana anlatmak istedim ama yapamadım. Kendimi seni aldatmış olarak görüyordum. Ve günler böyle geçti.

Onlarla olmak hoşuma gidiyordu. Şakalaşmak. Konuşmak. Eğlenmek. Bir yerlere gitmek. Sen hep aklımdaydın ve ben seni aldatmış gibi hissediyordum kendimi. Ve sana geldiğimde bir şey daha fark ediyordum. Sana aşıktım delicesine bir tutkuyla. Taparak seviyordum, daha ötesi yoktur diye düşünüyordum ama her gün artan yeni hisler uyanıyordu içimde. Olabiliyormuş demek ki. Nasıl anlatacağım hakkında bir fikrim yok, içimde nasıl hisler uyandığını ne şekilde söyleyebilirim bilmiyorum. Ama yetmiyor gibiydi. Bu çılgınlıktı. Delilik. Elini tutmak, öpmek, konuşmak, tenin, sevişmek, sevmek yetmiyordu. Bunu anlatamam sana, kalbimin içine hapsetseydim seni belki... Ama o bile olmazdı, yetmezdi, bilmiyorum. Ne istediğimi bilmiyordum. Sen sadece kendini ve beni aydınlatan bir ışıktın. Ve biz kendi evrenimizi yaratmıştık. Sadece birbirini gören iki kör... Annem, babam ya da diğer her şey...

Yaşamsal ihtiyaçlar bile önemsizdi. Sadece sen... Ve ben sana doyamıyordum. Fark ettim ki bu senin içinde geçerliydi. Son zamanlarda her şeyi bırakmıştık. Ders çalışmak bile bizim için boştu. Yemek yemek bile... Gelecek önemli değildi. Her şeyden kendimizi dışlıyorduk. Yapmıştık da bunu, başarabiliyorduk. Sekiz gün boyunca bunları düşündüm. Sen yanımda olmadığında onlarla eğlenebiliyordum. Dünyaya iniş yapıyordum. Ama sen varken gözüm her şeye kararıyordu. Ve bu senin için de geçerliydi. Neşe'nin söylediğine takılmıştı aklım. Senin hayatını çalışıyordum. Benimle mutluydun biliyorum. Ama ya hayat? Ya dünya? Ben eğlenmişim, zevk almıştım. Ama beraber olduğumuzda o insanlar siliniyordu. Çok garipti. Ve öyle de oldu. Seninle gittiğimiz gün silinmişti herkes. Onlar da benimle konuşmak için uğraşmadılar. Sen de konuşabilirdin ama ben buna izin veremedim. Veremezdim. Seni kıskanıyordum. Bunu düşündüm. Saçmaydı. Ama durum böyleydi. Bu yüzden bütün gün sinir harbi yaşadım içimde. Hastalıklı halimizi düşünüp durdum. Giderek daha da kapatıyorduk kendimizi dışarıya ve dünyanın geri kalanına...

Beynim sürekli bu soruları soruyordu bana. Aylin'in hayatını çalışıyorsan? Seni aileden ayırıyordum. Kitaplardan, filmlerden, gezmekten, bir dosttan, arkadaşlardan, gelecekte, her şeyden... Ve artık benim için bir düşünce süreci başlamıştı. Sürekli beynimi buna yoruyordum. Ama seninle birlikte bunu anlayamıyordum. Çünkü beynim normal çalışmıyordu. Her şey seninle orantılıydı. Ve ben bir karar verdim. Sana hayatını geri verecektim. Tabii ki kendime de. Yalan söylemeyeceğim. Seninle ne kadar kör ve mutluysam onlarla birlikte olduğumda da o kadar mutlu olmuştum. "sustu bir an. Yine dudaklarını sımsıkı kapamıştı. İşte bu hiç iyi değildi. Söyleyeceği şeyin hoşuma gitmeyeceğini biliyordum. Ama söyleyeceğini de biliyordum. Artık aramızda aşılmayacak hiçbir engel ve gizli kalmış hiçbir şey olmayacaktı. Tabii bir aramız olacaksa. Konuşmadım. Sadece gözlerinin içine öylece baktım. Sabrederek, kalbime ağırlar girerek. Yutkundum.

"Neşe... Onunla... Onunla... o sekiz gün boyunca çok iyi anlaşıyorduk. Ondan da hoşlanmıştım. " sözleriyle aynı anda bütün bedenimi tamamıyla saran bir batma hissi uyandı. Gözlerimi şokla açmış ona bakıyordum. "Hayır. Hayır. Seni aldatmadım. Lütfen öyle düşünme. Sadece farklı hissettim. Çok kültürlü ve çok komik bir kızdı. Ama sen tekrar döndüğünde onunla ne kadar konuşmak istesem de konuşamadım. Beni yanlış anlayacağını düşündüm. Zaten kendimi suçlu hissediyordum. Ama kararımı da vermiştim. Bizi özgür bırakacaktım. Canım yanacaktı, biliyorum çok yanacaktı ama denemeden bilemezdik.

Bir plan yapmıştım. Çok zor olmuştu bunu kendime kabul ettirmem. Üniversiteyi kazandıktan, okula başladıktan sonra yapacaktım seninle ayrılığı. Sen yeni hayatına adım attığında. Senin tercihlerini İstanbul içindeki okullara yönlendirdim. Kendi tercihlerimi İstanbul dışına... Neresi olursa. Sensiz hiçbir yerin anlamı olmayacaktı ama buna mecbur hissediyordum kendimi. Ve sana anlatamazdım.

Sana hem yakın olup hem uzak durmaya çalışmak ölümdü, zulümlerin en büyüğü acıların en şiddetlisi. Babam ve anneme söylediğimde kıyamet koptu. Bu kararımın döndürmeye çalıştılar beni. Dönmeyi çok isterdim ama zorunlu hissediyordum kendimi. Birbirimize hayatlarımızı geri verecektim. Çünkü yaşadığımız şeyin tamamen hastalıklı olduğunu düşünüyordum. Senin için de zor olacaktı ama okula başlayınca, yeni çevreye adım atınca zorlansan da alışacaktın. Acı çekecektin ama alışacaktın. Ve sonra mutlu olacaktın. Belki yeni bir aşk yaşayacaktın. Çünkü gözlerin dünyaya açılacaktı. Normal bir yaşama. Gittiğim gün her ne kadar planlarımı bilese de ailem beni terk etti.

Babam bir daha benimle hiç konuşmadı. Annem ara sıra arıyordu. Nede olsa anne... AYLI-

dediği anda telefonu kapatıyordum yüzüne. Eğer nasıl olduğunu bilirim. Ne yaptığını, nerede olduğunu bilirim ve sen, mutluysan gelip mutluluğunu bozarım diye korktum. Ama sen acı çekiyormuşsun. Bilmemem yaptığımı affettirmez biliyorum. Lanetler okuyorum kendime. Aptalcaydı, çocukçaydı. Çok saçmaydı..."Dedi fısıltı gibi bir sesle ve pişmanlıkla. Yüzünde de pişmanlığın çizgilerini görüyordum ama pişman olmak bizi içine düşürdüğü çukurdan çıkarabilir miydi? Belki hayır, belki evet...

Sesini duymak zordu, sesimi bulmak zordu. Her kelime de bir damla gözyaşı düşürdü. Bal rengi gözleri kahveye çalmıştı. Kızarmışlardı. Sanırım şok olmuştum. Böyle bir şey beklemiyordum. Bütün düşüncelerim benden soğuduğuna, beni istemediğine, kalbinde başka biri olduğuna yoğunlaşmıştı. Gerçi... Akli yine de çelinmişti. Kalbi bir başkasına -belki de akli- ısınmıştı ama ne demek istediğini anlıyordum. Ama diğer söyledikleri... Bunu beklemiyordum. Mantıklı mıydı? Hayır. Kesinlikle değildi. Ama en az benim kadar acı çekmişti. Bunun için sevinmemeliydim ama yine de seviniyordum. Acı çekmiş olması hoşuma gittiğinden değil di bu...

Bir şey söylememi bekliyordu belki de ama sadece gözlerinin içine bakarak ağlayabiliyordum. Onca yılı boş yere heba etmiştik. Boşu boşuna acı çekmiştik. Ve peşimize acı çekecek birini daha katmıştık. Sertçe...

Söylediklerinde haklılık payı da vardı. Birbirimize o kadar yoğunlaşmıştık ki gözümüz hiçbir şeyi görmüyordu. Yanı başımızda bir katil, canice birini katletse biz fark etmeyebilirdik. Yine de bu benden ayrılmasını gerektirmezdi. Deneyebilirdik beraberce... Bana açıklayabilirdi, onu anlardım, dinlerdim. Konuşabilirdik...

"Özür dilerim. Çok özür dilerim affet beni."Dedi ve hıçkırıklarla birlikte başı sıkıca tuttuğu elime düştü.

Biliyordum. Çoktan affetmiştim. Beynim affetmese de kalbim affetmişti. Elini sıktım gücümün yettiğince, konuşmaya gerek yoktu. Dakikalar sonra başını kaldırdı. Gözlerime baktı derince.

"Öldüm Aylin. Yaşarken öldüm. Her solukta, her saniyede öldüm. Ne zormuş sensiz güne uyanmak. Ve o günü sensiz yaşamak. Saniye saniye ölmek ve aynı acıyı her saniye yaşamak... Ne zormuş bedeninin bir parçasını başka diyarda bırakmak. Ne zormuş duymak istediğim tek ses nefesinin sesiyken, duymadan zamanın geçmesini beklemek. Ölmek istedim. Bir kere de bitsin istedim."dedi ve sustu. Tekrar sürahiye uzanıp bir bardak su içti ve dudaklarını yalayıp yutkundu.

"Gittiğimde, yani İzmir'de babamın bir ahpacı olan Gürkan amca bana yardımcı oldu. Beş parasız ve yalnız kalmıştım. Onlar her zaman yanımda olular eşiyle birlikte. Üniversiteden sonra onun yanında çalışmaya başladım. Seni unutmamıştım ama insan oğlu her şeye alışıyor zamanla. Ben de yokluğunla yaşamayı öğrendim. Geri dönmeyi çok istedim ama sana dönmeye yüzüm yoktu. Belki de benden nefret ediyordun... Sonra bir gün, Beykoz'daki mahalleden hiç tanımadığım birisi çıkageldi ve bana seni sordu. Ben, bir şey söyleyemeden evlendiğini filan söyledi. O, andan sonraki hareketlerim tamamen bilinçsizdi. Çıkıp geldim. Gözlerimle görmeliydim ve kendimi buna ikna etmeliydim. GÖrdüm, gidecektim ama yapamadım. Seni bir kez gördükten sonra bırakamadım..." Gözleri, acıyla uzağa gitti. Acısını çok net görüyordum ve aynı acıyı içimde yaşıyordum. Konuşmuyordu. Tekrar yaşıyordu kara günlerini içinde... Benim gibi...

Hastahane2

Gözleri yine gözlerimi buldu. Uzun saniyeler boyunca baktı. Derinliklerine inmek ister gibi. Eli elimi sıkıca tutmuştu sanki hiç bırakmayacakmış gibi. Bırakmaktan korkuyormuş gibi...

"Beni yeniden sevebilir misin?" diye sordu kısık, yaralı bir tonla. Öyle masum, öyle çocuk görünüyordu ki, öyle yaralı görünüyordu ki göğsüme sıkıca basıp teselli etmek istedim onu.

"Seni sevmekten hiç vazgeçmedim ki. Bir gün bile." dedim yarım bir gülümsemeyle. Belki birazda buruk... Aynı gülümsemeyle karşılık verdi.

"Peki, gelecekte benimle olacak mısın?" Kenetli ellerimize baktı. "Elimi tutacak mısın?" dedi tekrar gözlerime bakarak. Başım öne eğildi. Buna şimdi cevap veremezdim. Sertaç'la konuşmalıydım. Onu görmeliydim. Hasta olabilirdi. Bana ölümle dans ettirmiş olabilirdi ama yine de ona kızamıyordum. Buna şimdi cevap veremezdim. Sertaç'ı yalnız bırakmazdım. Tıpkı onun hiçbir zaman beni bırakmadığı gibi. Ben, hayata onunla tekrar gözlerimi açmıştım. Sertaç, her ne olursa olsun bana sevgisini, ilgisini ve herşeyden önce yaşam kaynağım olan ge'yi vermişti. Bunlar varken ve tam karşımda dururken Anıl'a seninleyim diyemezdim. Sertaç'ın benim elimden tuttuğu gibi benim de onun elinden tutmam lazımdı.

"Bunu düşünmeliyim." dedim. Başımı kaldırdım ve gözlerine baktım. Hiç bir tepki vermedi. Sadece bakıyordu. Daha da sıkıti elimi. Aynı saniyede annem ve babam girdi içeriye.

"Ah... Aylin. Şükürler olsun kızım." dedi annem titrek bir sesle, adımları sıklaştı ve boşta kalan elimi buldu titreyen eli. Anıl hızla kalktı oturduğu yerden, babamın öfkeli gözlerine maruz kamıştı. Elini elimden çekti. Ve aynı saniyede elimi uzattım tutması için. Bana güç veriyordu elinin sıcaklığı. Babamı buldu bakışları ve tekrar elimi kavradı sıkıca. Yüzünde tatlı bir tebessüm oluştu. Gözlerinden mutluluğunu okuyabiliyordum. Her ne kadar cevap vermemiş olsam da gelecek için yanımda olduğu için mutluydu. Yıllar sonra ellerimizin kenetli kalmasından mutluydu.

"Nasılsın? Ağrın var mı?" diye sordu babam. Tabii ki vardı...

"İyiyim baba. Ağrım yok!" dedim. Yeterince üzümüştüm onları. Benim için her ne olursa olsun daha fazla acı çekmelerini istemiyordum. Kendi hayatımı karartmam yetmiyormuş gibi onları da yanımda götürmüştüm.

"Kızım ben... Ne diyeceğimi bilemiyorum? O manyakla sen-"

"Şşşt. Anne bunları konuşmak ya da düşünmek istemiyorum. Bana biraz zaman verin lütfen." diyerek sözünü kestim. Aklımdaki düşüncelerden hoşlanmayacaklardı. Şimdi acı çekiyorlardı beni bu evliliğe zorladıkları için. Ve biraz da suçlulardı.

"Ege nasıl? Çok özledim anne." dedim. İçim özlemle dolmuştu. Minik ellerini, gülümseyen

gözlerini, saflığını özlemiştim. Canımın en önemli parçasını özlemiştim.

"Çok iyi. Seni özlemesi dışında tabii... Sanki her şeyin farkındaymış gibi bakıyor." dedi, gülümsüyordu. "Teyzen yanından ayrılmıyor. Onu da kendine bağlamış." dedi. Ege'nin ismi dahi her şeyi güzelleştirmeye yetiyordu.

"Bir kaç gün içinde çıkabilirsin hastaneden." dedi annem. Buna sevinmiştim. Hayatımın geri kalanına nasıl devam edeceğimi bilmek istiyordum. Anıl'la ya da Anıl'sız... Kalbim yine ağrıdı bir an için. Başımı çevirip gözlerine baktım yine. Sadece gözlerini dikmiş bakıyordu öylece. Babamın bakışları altında ezildiğini biliyordum. Yine de yanımda durup ellerimi tutuyordu.

"Seni görmek isteyen birileri daha var. Şimdi çıkalım biz. Yine geliriz." dedi annem gülümseyerek.

"Kimler?" diye sordum merakla. Annem gülümsedi. Babama baktım oda gülümsedi. Ve Anıl'ı buldu bakışlarım. O tedirgindi. Neden olduğunu merak ettim.

"Dışarıdalar göreceksin şimdi." dedi annem, yanımdan kalktı, elimi bıraktı.

Arkalarına baka baka odadan çıkıtlar, annemin gözleri dolmuştu. Kapıya dikmişim gözümü. Ve açıldı tekrar. Gözlerim şokla açıldı. Elif teyze ve Atıf amca girmişlerdi içeriye. Ah, Anıl söylemişti. Nasıl unutmuştum? Yüzümde büyüyen bir gülümsemeyle gelişlerini izledim. Onları gerçekten özlemiştim.

"Aylin" dedi ve atıldı boynuma Elif teyze. Canım yanmıştı ama sesimi çıkarmadım. Hıçkırıklar duydum bir iki saniye sonra. Başını kaldırdı ve elimi tuttu sıkıca.

"Nasılsın Elif teyze." dedim gülümseyerek.

"Şimdi iyiyim kızım. Şimdi iyiyim." dedi, gözleri Anıl'ı buldu. Anıl donmuş gibiydi. Kıpırdamıyordu. Atıf amcaya kaydı gözlerim...

Yavaşça eğildi yüzüme doğru ve alnımı öptü.

"Kızım benim. Çok özlemişim seni." dedi dudaklarını alnımdan çektiğinde. Saçlarımı okşadı

"Bende Atıf amca. İkinizi de çok özlemişim. Gidişinizden haberim yoktu." dedim. Maziye deşmek istemiyordum ama Anıl beni terk ettiği günden beri görmemişim onları.

"Ah, kızım. Kalamadık." dedi gözlerini sinirle Anıl'ı buldu. Anıl hala elimi tutuyordu. Elimi sıkıp gevşetti bir an için, istemsiz olduğunu düşündüm.

"Yanına geledim. Yüzüm kalmamıştı." dedi Anıl'dan ayırmadan gözlerini. Anıl'ın başı yere düştü yine. Bu kalbimi acıtmıştı. En az oda benim kadar acı çekmişti. Tüm suç onda olsa da hayatımızı karartmış olsa da yine de çektiği acı benimki kadar yoğun ve sancılıydı.

"Oldu bir kere." dedim. Başını bana çevirdi. "Fazla yormayalım seni. Ne olursa olsun seni artık bırakmaya niyetimiz yok." dedi sevimli bir gülümsemeyle. Anıl'la kenetli ellerimize kaydı gözü. Bir an gülümsedi içtenlikle.

"Evet kızım. Biz çıkalım, yormayalım seni. Dinlen. Çok korktuk kızım. İkiniz içinde." dedi Atıf amca. Anıl'a bakıyordu. Anıl'ın gözleri şokla açıldı. Sanırım araları hala düzelmemişti. Anıl cevap vermedi. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Zaman durmuş gibiydi bir kaç saniye, kimse konuşmuyordu. Atıf amca hala Anıl'a bakıyordu.

"Sana kızmış olabilirim. Çok kızmış olabilirim. Ama sen benim canımsın. Aylin'in canım olduğu gibi. Benim evlatlarımsınız.." dedi, çatallaşmıştı sesi. Anıl'dan tepki gelmedi. Başını babasının kızarmış yüzüne çevirdi.

"Gel buraya aptal çocuk." dedi Atıf amca. Elini serbest bıraktım Anıl'ın. Ve Anıl, babasının yanına gitti uzun iki adımda. Karşısına geçip durdu.

"Ah, siz gençler. Her zaman düşünmeden hareket edersiniz." dedi Atıf amca, elini Anıl'ın omzuna koydu şefkatle

"Özür dilerim." dedi boğuk sesiyle Anıl. Anıl ona nasıl baktı bilmiyorum ama Atıf amca bana doğru uzattı başını Anıl arkasını döndü hızla ve gelip elimi tuttu yine. Diğer eli alçıda olduğu için onu kullanamıyordu.

"Görüşürüz." dediler ve çıktılar odadan. Hayat normale dönüyor gibiydi bizim için. Sadece tek bir kilit noktası kalmıştı. Sertaç...

24. Bölüm SERTAÇ...

Hangi gelin, sülün gibi salınırken o beyazın içinde gözyaşı dökmezdi ki? Kimi mutluluktan, kimi anasının kucğından kopup gideceğı için mutlulukla karışık bir özlemde...

Ya Aylin? O neden ağlıyordu? Zümrüt gözleri donmuş, sessiz damlalar gerdanından aşağıya süzölüyor, gelinliğini ıslatıyordu. Benim yaralı gelinim...

Ellerim yumruk oldu. Dişlerim kenetlendi. Yüzüme sahte bir gülümseme yerleşti.

O, aşkının bekâretini bozduğu için ağlıyordu. Anısına ihanet ettiğı için ağlıyordu. Çatılmak istenen kaşlarımla bir savaşa girdim. Kendimle ve içimde peydahlanan derin duygularla savaşa girdim. Kızgınlık ve öfkemin yersiz olduğunu biliyordum ama gel gör ki buna engel olmam imkansızdı.

Bunu her gün yapabilir miydim?

Sade bir tören... İki şahit, bir anne, gözleri acılı, yüzü zorlamayla gülümseyen ve bir baba... Bakışlarında acıdan kaçmak isteyen umut... Benim bir ailem bile yoktu. Dudağımanın kenarı yukarıya kalktı istemsiz... Isırdığım yanağımdan kan sızıyordu...

O zümrüt gözler benden kaçabildiğı kadar kaçmaya çalışıyordu. Hayalini kurduğu bugünün bambaşka olmasının acısını kaçırmaya çalışıyordu benden. Sanki yüzünün her çizgisinden okunmuyormuş gibi... Sanki gözleri bana her şeyi anlatmıyormuş gibi... Sanki her an kaçıp gitmek istediğini ben anlamıyormuşum gibi...

Gerek var mıydı? Neden kaçmak isterken gidememiştim. Neden bu kıza bu kadar bağlanmışım ki? Neden git dediğinde gitmemiştim ki? Neden inatla onu iyi edeceğime tutunmuşum ki? Tabii ki gitmek istedim, gitmek ve onun bu katlanamadığım acısından uzaklaşmak. Ama yapamadım işte...

Aklımın odalarında türlü türlü şeyler dönüyordu. Onu bu hale getiren insan olamayacak kadar adi hayvanı -hayır bu hayvanlara haksızlık-ucubeyi. Çarmıha gerip, kollarıyla bacaklarını çivileyip, vücudunun her bir karesine kızgın demir saplayıp, boğazının en ince çizgisinden, bıçağın keskin soğukluğunu yavaş yavaş hissettirmek, akan kanını alnının orta yerine sürüp, âleme ibret olsun diye öylece bırakmak istiyordum. Bunu istiyordum. Daha neler neler istiyordum ucubeyle ilgili...

"Sertaç?" Gözlerimi bir kere kapatıp açtım. Yüzüme geniş bir sırıtma yaydım. Şimdi mutlu bir damattım. Çok mutlu. Şimdi değilse de bir gün olacaktım. En azından buna inanıyordum. İnançta bir şeylerin başlangıç noktasıydı değil mi? Kendime güvenim vardı. Ben birçok şeyi kendi başıma kimsesiz başarmıştım. Onun elinden de tutabilirdim. Gücümün yettiği yere kadar. Yetmediğinde... Yetmediğinde Allah, Aylin'in yardımcısı olsun. Bu kaçınılmaz olan bir gerçektir.

"Evet hayatım." dedim. Gözlerini yine kocaman açmıştı. Akacak olan damlalar yavaş yavaş doluyordu kızarmış çizgilerin üzerine. Ve görmezden gelmek ne kadar zordu. Görüp de görmemiş gibi yapmak... Bilip de bilmiyormuş gibi davranmak...

'Evet 'derken ne kadar da zorlanmıştı. Onu zorlamakla hayatımda ki en büyük hatayı yaptığımı düşündürmüştü bir an için. Sadece bir an...

"Ben giyinmek için çıkıyorum." annesi ve babasının elini öpmüştü...

"Tabii canım bekliyorum." dedim. Gözlerim boyun kıvrımına kaydı. Elim istemsiz havalandı ve teniyle bütünleşecekken, Aylin'in ani manevrasıyla, havada asılı kaldı. Çok güzel! Harika!

Dilim dudaklarımı ıslattı. Böyle hissetmek garip, sadece bir şey yapmış olmak için dudaklarımı yalamak, daha sonrasında dudağımı sinirle ısırmamak için savaş vermek... Aciz olmaktan nefret ediyorum. Şu anki acizliğim en büyük karmaşalarımın biri. Ona uzanmak istemek, dokunmak ve sıcaklığını derimin üzerinde hissedip ona yakın olmak ve onun bundan ürkekçe kaçması...

Elim yavaşça cebime doğru yol aldı ve cebimin içinde yumruk oldu. Bir özür bakışı fırlatıp, aptalca gülümseyerek arkasını döndü.

Evlenen bir kızdan çok, oltanın ucunda canı çıkmak üzere olan ve nefes almaya çalışırken ciğerleri yanan bir balığa benziyordu. Bu bana acı veriyordu. Tahmin ettiğimden daha çok... Dayanabileceğimi düşündüğümünden daha çok... Ama yine de ondan vazgeçemiyordum. Onu bu şekilde sevmeyi kabul etmişim değil mi? Yoğuracaktım. Yavaş yavaş yoğuracaktım. Sadece biraz sabır... e bende sabırlı bir insandım.

Serra Hanım ve Nejdet beye bir gülümsemeli bakış attıktan sonra, çardağa doğru ilerledim. Diğer elimi cebime koymak için kıpırdattım. Ah! Lanet olsun! Ne çok uğraştırmıştı beni yerden bitme herif. Debelenip durmuştu. Usulca ölmek varken ne çırpınıyorsun be adam? Sanki bir şey yapabilirmiş gibi... Sanki benden kurtulabilirmiş gibi... Gözleri acı ve şokla gözlerimin en derinine bakarken, katilinden yardım istercesine koluma yapışmıştı. Çelimsiz ama güçlüydü. Belki daha önce anlasaydı kurtulabilirdi. Bilebilir miydi ki o ilanı verirken bir kızı ağlatarak gözlerini kızartacak ve canı bundan çıkacak ve son nefesini böylelikle vermiş olacak! Nereden bilecek? Oysaki ilk defa bana sarılmıştı Aylin, evi almamız için ısrar ettiğinde, öyle sıcak ve öyle samimiydiki bana hep sarılsın istemişim. Bunun tadını asla unutamazdım... İçtendi, sıcaktı, güzel kokuluydu... Ve sonrasında bir düş kırıklığı, ardından kızarmış gözleri... Kesinlikle ölmeyi hak etmişti o piç kurusu. Kadınıma ağlatması, gözündeki bir damlanın düşmesi yeterdi ölümüne karar vermek için...

Ee, Sertaç Bey? Şimdi yine ağlıyor Aylin, hem de daha büyük bir acıyla. Seninle evleniyor

diye ağlıyor. Aşkına, hayallerine, yasına ihanet ediyor diye ağlıyor. Şimdi kimin canını alacaksın? Kendinin mi?

Onu ilk kez baktığımda fırlattığını gördüğüm sandalyeye geçip oturdum. Doldurabilecek miydim onun yerini? Gerçi bir hayvanın yerini doldurup doldurmamayı istediğimi de bilmiyordum ama onun beni sevmesini istiyordum. Çok sevmesini. Belki şimdi değil ama bu olacaktı. Olmak zorundaydı. Deli gibi bir cehenneme sürüklüyordum kendimi. Her gün oynamak zorunda olduğum bir oyuna katılmıştım. Umarım sonu iyi biterdi. Umarım...

Mutfak kapısında gördüdü. Yere eğmişti başını. Ooo... Mükemmel olmuştu. Boynundan bağlamalı bir bluz ve altında dar bir kot giymişti. Tüm kıvrımlı vücut hatlarını ortaya çıkarmıştı. Balayı için gittiğimiz yeri iyi seçmiştim. Onu böyle birilerinin görüp iç çekmelerine tahammül edemezdim. Bir an için duraksadı, gözleri yerden kalktığında. Yanlış yere oturmuştum... Onun sevgilisi Anıl'ının yerine. Bu onun için büyük bir yanıştı. Ona göre! Artık bazı şeyler değişecekti. Değişmek zorundaydı. Neden zorundaydı bunu da bilmiyordum. Kalbini tamir etmek zorunda değildim ama kendime ve hislerime engel olamıyordum. Ne garip bir karmaşa. Her şey karışık.

Yine de şu kapıdan çıktığında ve bana doğru gelirken, gülümsemeye çalışan yüzün üzerindeki o acı bakışlara, o asaletli yürüyüşü taşıyan bedene değdi. Bu içimde istemeden oluşuveren duyguların karşılığını almak için değdi. En azından şimdilik!

Nazik bir beyefendi edasıyla kalktım ve eline uzandım. Tuttuğum sıcak eline dudaklarım eğildi. Bir peygamberin Tanrı'sına eğildiği gibi... Bir yaratılanın, yaratanına duyduğu aşkla eğildi.

"Hazır mısın?" dedim başımı kaldırdığımda gülümseyerek. Gözlerini kaçırdı. Tabii ki hazır değildi.

"Sanırım" dedi bir kaç saniye sonra. Bir fısıltı, bir ses bu kadar mı bağırırdı acıyla? Şu anda istediğim tek şey aslında bir duvar bulup bir kaç kere yumruk atmak, ya da en sivri yerine bir kafa atmaktı.

Vedalaşırken Aylin'i annesinin bedeninden ayırmak oldukça zor olmuştu. Sanki idam edilen bir mahkum gibiydi. Yine canım yandı. Bu duygu acısı, fiziksel acıdan çok daha fazla zorluyordu bedeni. Görünmeyen bir ateş bedeni kavurup geçiyordu ama sen hala yaşadığına şaşırıyordun. Biraz önce yanmamış mıydım? Ve hala yaşıyordum! Garip.

Arabaya ilerlerken bir kaç santim yanımda yürüyordu, parmaklarımı açıp narin parmaklarının arasına dolamak ve o hoş hissi duymak normal olurdu. Tabii eğer Aylin'den yayılan o soğuk rüzgârı fark etmemiş olsaydım.

Bir adımımı uzun atıp önüne geçtim, kapısını açtım.

"Buyurun prenses" dedim. Ondan beklediğim tepki bu değildi. Kesinlikle bu değildi. Daha öncede kapısı açmıştım şebeklikler yaparak ve her zaman gülümsetmeyi başarabilmiştim. Şimdi ne oldu? Neden donmuştu? Vücudu kasıldı. Boynundaki damarın dışarı çıkışını saniye saniye izledim. Kaşlarının çatılıp, yutkunmasını... Vazgeçmişti...

Geri dönecekti. Ama buna izin vermezdim. Saçlarından tutup koltuğa oturtmak için elim seyirdi. Zorlukla elimi arkama doğru götürdüm.

"İyi misin?" diye sordum zorlukla yutkunduktan sonra.

"Teşekkürler" dedi fısıltıyla, hala gözleri uzaktaydı. Sanki bana değil de, orada olan ama benim göremediğim birine söylüyormuş gibiydi. Beynim parçaları çabucak birleştirdi. Eskiden kalma bir anı... Tabii ki! Derin bir nefes aldım. Dişlerimi kenetledim. Sanırım dışsız kalma ihtimalim yüksekti. Ve sonra hafif aralık bıraktım dişlerimi. Dudaklarımı büyük bir çaba sarf ederek geriye doğru çektim.

"Her zaman." dedim neşeli bir sesle. Midem sinirden kasılıyordu. Gözleri tekrar aramıza döndü. Tabii o da! Başını salladı ve içeriye geçip oturdu.

Arabaya binmeden önce sinirden kasılmış vücudumun gevşemeye ihtiyacı vardı. Boynumu sağa sola eğdim ve ellerimi bir kaç kez açıp kapadım. Yetmiyordu ama yine de iyiydi.

'Bal'ayımızı geçireceğimiz yere geldiğimizde, onun için iyi bir seçim yapmış olduğumu biliyordum. Daha insanların arasına çıkabilmek ve dünyaya ayak uydurmak onun için erkendi. Tabii benim için de iyi bir şeydi bu... Yeri sevmişti. Gözlerindeki büyülenmiş bakışlarda bunu onaylıyordu. Onu dondurup bir heykel yapabilirdim. Her zaman onu böyle gülümserken göremezdiniz. Ya da zamanı dondurmak diye bir şey olsaydı... evet, bunu yapmayı isterdim. Keyfim biraz olsun yerine gelmişti.

Ormanın içinde küçük, ahşaptan bir evdi balayımızı geçireceğimiz yer... Bir odası, mutfak ve banyosu dışında bir de geniş balkonu vardı. Evin tam kenarında onun gözlerinin renginde bir nehir akıyordu. Kuşların ötüşleri her bir yanı sarmıştı.

"Çok... Çok güzel bir yer." dedi gözlemledikten sonra.

Gözleri, gülümsemesi genişleyerek gözlerimi buldu. "Teşekkür ederim. Burası şahane." dedi .

"Senin kadar değil. Buranın en güzel parçası sen oldun." dedim elimdeki bavullarla yanına giderek. Yüzü kızardı. Dudağının bir kanarını geriye doğru çekti. Ve eve doğru yürümeye başladı. Bende arkasından ilerledim.

Akşam çökene dek bütün yerleşme işlerini halletmiştik. Bugün yemekle uğraşamayacağımız için yol kenarından hazır bir şeyler almıştık. Yemek yedikten sonra balkon keyfi yapmak için çıktı ve bende arkasından tabi ki... Nehir sanki ayaklarımızın altından geçiyordu. Hafif bir rüzgâr esti Aylin'den bana doğru. Gerdanının o güzel esansı burnuma değdi. Derin bir nefes alıp gözlerimi kapadım ve tekrar açtım. Gözlerim bir nehirden diğerine geçti. Gözlerine...

Nehre bakıyordu. Güya... Gözleri sanki orada olmayan bir şeyi izliyordu. Dudakları büzülmüştü.

Yıllardır her kadın benim için Aysel'ken, her baktığım bedende onun çıplak sırtını görürken, her kadın sesinde onun şehvet çığlıklarını duyarken. Ve hepsini toptan katletmek isterken, bu kadına neden böyle takılıp kalmıştım. Neden onda Aysel yoktu?

Günahlarımı mı temizlemeye çalışıyordum? Benim türümden birisi canını yaktığı için, kendimi onun acısını geçirmeye adanmak mıydı niyetim? Yoksa onun gözlerini güldürebildiğimde göğsü kanatlanıp uçacağını mı düşünüyordum? Saçma...

Buna katlanabilecek miydim? Yoksa bu cehennemde ikimizde daha dibe mi batacaktık? Ve ben katlanamadığım yerde kirli ellerime bir günah daha mı ekleyecektim? Ona bunu yapabilir miydim?

Çıplak omuzlarına doğru ilerleyen bir sivrisineği hızla avuçlarımla arasına aldım. Bir anda ırkıldı.

"Sadece bir sivrisinek." Dedim gülümseyerek.

"Ah. Anladım. Teşekkürler" dedi büyüleyici bir gülüş atarak.

Sanırım ona zarar veremezdim. Ona dokunacak, canını acıtacak bir sivrisineğe bile tahammülüm yoktu. Tenine dokunacak herhangi bir varlığa tahammülüm yoktu. Avucumun içinde parçalamıştım sıkarak. Ne kendimin ne de bir başkasının ona zarar vermesine izin veremezdim. Yine de kendimden o kadar emin olamıyordum. Sonuçta kendimi iyi tanıyordum.

Akşam olduğunda yemeğimizi yemiş ve küçük ama özenle hazırladığımız masada sohbet ediyorduk. Bir şeyi fark etmiştim ki, güzel aşk dolu sözcüklerden çok onu eğlendiren muzipçe kelimeler onu daha çok gülümsetiyordu. Yemek boyu ona bir şeyler anlatıp durmuştum. Ve sürekli gülümsemesini sağlamıştım. Bu benim karışık düşüncelerimi de bir kenara itiyordu. Ruh halimin sürekli değişmesini sağlayan bu güzel kadın beni alt üst ediyordu ve buna şaşıırıyordum.

Kahkahası sona erdiğinde kurumuş boğazını ferahlatmak için elini bardağına götürdü. Her hareketi nazikti. Bunun farkında olmadığını da anlayabiliyordum. Elleri bir kelebeğin havada kanat çırpması gibi hareket ediyordu ve bu beni mest ediyordu. Daha da fenası ona nasıl yaklaşacağımı bilmediğimden bir bocalama içine de sokuyordu beni. Aynı anda bir kıskançlıkta duyuyordum. Mesela elindeki dudaklarına değmekte olan bir bardağa bile... Bardağı dudaklarından çektiğinde, suyun ıslattığı hafif aralık dudakları sürekli gözlerimi onlara kaydırıyordu ve ben bu gecenin evliliğimizin ilk gecesi olduğunu hatırlıyordum. O dudaklara daha yakın olmak istiyordum. Çok fazla yakın. Bir su bardağı gibi yakın. Ama nasıl yaklaşacağımı bilmiyordum. Her durumda zeki olduğumu düşünürdüm ama bu durum başkaydı. Onu incitmeden, ürkütmeden yaklaşabilmek için bir zaman kolluyordum. Ona dokunmamam için kıvrıldığını gördükten sonra ve benim onun bedenine olan ihtiyacımla bu durum çok daha fazla zorlu bir hal alıyordu ama bunu yaşayacaktık. Biraz sabır gösterecektim belki ama ona dokunacaktım. Bu hem bedenimin delice bir ihtiyacı hem zihnimin ihtiyacıydı. O bir delik bulup içine kaçmadan onu yakalamalıydım. Ama nazikçe ve baştan çıkararak... Zorbalara kimse tahammül etmezdi ve bende istediğim zaman iyi bir oyunbaz olabilirdim.

Göz göze geldiğimizde bu kadar kahkaha atmasına rağmen gözlerindeki acı onun bir parçası olmuş gibi orada duruyordu. Zamanı geldiğinde gidecekti. Onun canını acıtan bu parçayı, yarayı kesip atacaktım. İlacı olacaktım ve akan cerahatı durduracak, kabuk bağlarken yanında olacak ve yaranın tamamen kapanmasını sağlayacaktım.

Masayı toplamak için sandalyesinden kalktı, eline tabak ve bardağını aldı. Aynı anda bende

onunla birlikte kalktım ona yardım etmek için. Evyeye koydu elindekileri yıkanmak üzere, ben tam arkasıydım, hızla geri döndüğünde benim arkasında olduğumu anlamadığını anladım, sert ve hızlı bir nefes aldı. Gözleri kocaman açıldı ve yutkundu. Yolundan çekilmeden ellerimdekileri tezgâha bıraktım, başı öne düşmüştü. Göğsü hızla şişiyordu. Neredeyse benim göğsüme değiyor ve bu, beni heyecanlandırıyordu. Peki, ya onun bu sert nefesleri? Heyecandan mı? Yoksa düşündüğüm şeyin korkusundan mı? Bir adım daha attım ve neredeyse artık tek bir vücut gibiydik. Ellerim ipeksi saçlarına gitti. Şu andan itibaren hiç bir şeyi düşünerek yapmadığımı biliyordum. İçgüdüsel olarak ben götürmek istemesem de gidiyordu. Eğildim ve saçlarına yaklaştırdım yüzümü, yasemin kokuyorlardı. Gözlerimi kapadım kokuyu içime çekerken. Yanağına gitti elim usulca, bu mermer gibi bir yüzdü, serin ve mat bir o kadarda güzel. Elim yanağında şekillendi ve kıvrımlarıyla bütünleşti, yavaşça çenesinin altına indi ve gözlerini görebileceğim kadar kaldırdı yüzünü. Saçları dans ederek omuzlarından döküldü.

Başı yukarıda ama gözleri aşağıdaydı... Dizlerimi hafifçe kırdım ve gözlerini görebileceğim kadar eğildim. Aynı anda oda gözlerini gözlerime dikmişti. Başparmağım üst dudağında geziniyordu. Bu mükemmeldi bir histi. Çok sıcaktı. O kadar ki elim şu anda yanıyordu. Ve elimden yayınlan ateş tüm vücudumu sarıyordu. Yüzümü daha çok yaklaştırdım ve dudaklarına gitti dudaklarım. Ellerini tezgâha kenetlemişti sıkıca. Öpüşüme karşılık vermedi. Ben dudaklarının tadına varmaya çalışırken, o hiç bir tepki vermiyordu. Donmuş gibiydi, elim sırtına giderken vücudunun kasıldığını hissedebiliyordum. Duygularım bir anda değişti. İçimde bir boşluk hissi oldu. Çok acayip bir duyguydu bu! Dudaklarım dondu ve dudaklarından ayrıldı. Hızla yanına tezgâha yaslandım ve onun gibi durdum. Nefes almıyordu sanırım. Hala tepkisizdi. Ben nefes nefeseydim. Sinirden nefes nefese, arzudan nefes nefese... Bedenimin ona olan delice ihtiyacı ve onun tepksizliği arasında bocalamıştım.

"Özür dilerim."dedi kısık bir sesle. Sanki konuşmuyordu.

"Önemli değil."dedim sıkıtiğim dişlerimin arasından. İlk defa böyle sert olmuş, ona karşı duruşumu bozmuştum. Ellerim tezgaha yapışmıştı ve eğer elimden gelse un ufak etmek istiyordum.

Yavaşça bedenini tezgâhtan ayırdı. Ona bakmıyordum. İçimdeki öfke bulutu geçene kadar konuşmakta istemiyordum. Çünkü kalbini bir daha tamir etmemek üzere kırabilirdim. Yada ona daha sert davranabilirdim. Kimildamadım.

Ben gideceğini düşünürken beni şaşırtarak bana yaklaştı ve kollarını boynuma doladı, başını göğsüme yasladı.

"Özür dilerim."dedi tekrar. Ellerim bir an için bedenine doğru gitti ona sarılmak için ama tekrar tezgâha kenetledim. "Bana biraz zaman ver. Lütfen. Seni incitmek istemedim."dedi yine kısık bir sesle ve sonra göğsümdeki ıslaklığı hissettim. Damla damla... Ağlıyordu. İşte şimdi karma karışık olmuştum. Bu kadar öfkeliyken, bir anda değişmek...

Ellerim beline dolandı yavaşça. Bunu isteyerek yapmıyordum. Onu teselli etmek istiyordum. Sırtını sıvazladım daha sonra. Ve bir elim saçlarını okşamaya başladı şefkatle.

"Bana yardım et."dedi hıçkırıklarının arasından. "Lütfen bana yardım et."dedi yalvararak. Bu şekilde yalvarırken ona karşı içimde hiç bir kızgınlık, öfke, kırgınlık hissi kalmamıştı. Ben de zaten ona yardım etmek istemiyor muydum? Arzularım bekleyebilirdi.

"Gececek." dedim fısıldayarak. "Her şey değişecek. Sana söz veriyorum." dedim ve onu kucığıma alıp yatağı kadar götürdüm. Usulca yatırdım. Ve yanına uzandım. Saçlarını okşadım. O uyuyana kadar... Hıçkırıklar arasında bünyesi daha fazla dayanamadı ve uyuyakaldı. Yanından kalktım ve tüm ışıkları kapattım. Bir duş aldım ve eşofmanlarımı giydikten sonra tekrar yanına uzandım. Ona dokunmak istemiyordum. Hiç istemiyordum. Onu zorlamaktan korkuyordum ve karşılık alamadığımda aynı öfkenin geri gelmesinden korkuyordum. Bunları düşünürken tezat bir biçimde ona doğru dönüyordum ve yavaşça yaklaşıyordum. Çekim gibiydi bu... Büyük bir mıknatıs seni çekerken bir yerlere tutunmaya çalışsan da yapışıyordun işte hızla.

Sırtı bana dönüktü. Yer değiştirdim ve yüzünü görebileceğim, diğer yanına geçtim. Karanlıkta fazla görünmüyordu. Yine de bakıyordum. Gecenin karanlığında ayın yüzüne tırmanan ışığında, daha net görebiliyordum şimdi. Uzun bir süre öylece izledim. Hiç bir şey düşünmeden... Ta ki o titreyene kadar. Kaşları çatıldı. Yüzüne yavaş yavaş inen sinsi bir acı çöküyordu. Bu gözlerinde gördüğümde daha gerçektir. Ve vücudu sarsıldıkça acı katmerleniyordu. Gördüğü bir kâbus olduğunu düşündüm. Belki de beni düşünüyordu. Kabus olabilir miydim onun için? Dişlerim kenetlendi yine.

Ve dudakları titremeyle aralandı. "Neden?" diye fısıldadı yine aynı acıyla. Kesik kesik nefesler aldı. Ne neden? Neler görüyorsun Aylin? Çaresizlik beni alt ediyordu.

"Neden Anıl?" diye fısıldadı tekrar, artık gördüğü rüyanın ne olduğunu biliyordum. Gerçek bir kâbustu. Onu acılar içinde kıvrandırmaya yetecek bir kâbus. Ondan bu ismi hiç duymamıştım ama ailesiyle bu konu hakkında çok uzun konuşmuştuk. Aylin'i ellerimle hızla sarsmak istedim. Uyansın istedim. Belki de onun acısı kadar yakıcı bir acı sel gibi geçip gitti bedenimden ve bünyemi yıkadı. Ve yanında sarsıcı bir öfke titremesi eşlik etti acıma...

Ellerim usulca yüzünün terine yapışmış saçlarına gitti. Bu çok garipti. Ona acıyordum. Bu kadar acı çekmesi beni de acıtıyordu? Ona üzüliyordum. Ve aynı anda ondan nefret ediyordum. Hatta uyandırıp bir kaç takt da atmak istiyordum yüzüne. Evlendiğimiz ilk gecede benim yatağımda, benim yanımda başka biri için acı çekiyordu. Ve aynı zamanda içimdeki aşk ve tutkuyla ölüverebilirdim.

Ve acısını bir kenara bıraktığımda, ayın keskin ışığında güzel yüzünü ve teninin açıkta kalan yerlerini seyrederken, kendimi bir elmasa bakar gibi hissediyordum. Keskin, parlak, soğuk ve net bir güzellik...

Ve aynı anda arzu, istek ve yakıcı bir tutkuyla doluydum. Yaşadığım yıllar boyunca hiç bu kadar duyguyu bir anda hissetmemiştim.

Nefes alırken boğazımda tıkanıyor ve bir delik arıyordu sanki içeriye sızmak ve bedenimi ferahlatmak için.

Hiç bir zaman sevgi olmamıştı hayatımda. Hiç bir şeye... Her zaman hayata açılan gözlerim öfkeyle bir bütündü. Nefret içimde büyüyen bir kartopu olmuştu. Ve bütün bedenimi sarmıştı. Şimdi ise aynı nefretin yanında bir sevgi ve bu kadar karmaşık duygular beni sersemletiriyordu. Hiç ağlamayan ben ağlama isteğiyle dolmuştum. Kendimi bir çıkmaza mı sokmuştum? Bununla baş edebilecek miydim? Ve tüm bunların içinde en imkânsız olan artık ondan uzaklaşmak olacaktı. Ne şekilde olursa olsun...

Kısa bir uyuklamadan sonra şafak vaktine yakın yataktan hızla kalktım ve üzerimi değiştirdim.

"Bana yardım et." sözleri beynimde yankılanıyordu. Bunu yapacaktım. Kendimi sabah serinliğine attım. Kuşların civıltısına, nehrin coşkun sesine ve çiçeklerin toprağın üzerindeki teninde oynaşmasına bıraktım kendimi. Çiçekler... Çok güzel ve zariflerdi. Renklerin en canlıları... İçimdeki öfkeyi atmak için uzun bir yürüyüş yapıp enerjimi dışarıya atmak istedim.

Ve Aylin'e güzel bir sabah sürprizi yapmak istedim. Toplayabildiğim bütün renklerden çiçekleri topladım ve yavaşça eve girdim. Bütün her yeri çiçeklerle donattım. Yatağın beyaz örtüsünün üzerinde gökkuşağı gibi duruyorlardı. Ve bir kaç tane yastığının kenarlarına ilaştırdım. Bebek gibi uyuyordu. Pek huzurlu olduğu söylenemezdi ama yine de kabuslarına rağmen iyi görünüyordu. Ona kahvaltı hazırladım ve bir sandalyeye oturup başında, kollarımı birleştirerek beklemeye başladım.

Ona yardım edecektim...

Yarım saat sonra küçük burnunda bir kıpırtı oldu. Gözlerini açmamıştı ama içine çektiği güzel koku hoşuna gitmişti. Belki de rüya gördüğünü düşünüyordu. Bir anda kara bir gölge gibi gece gördüğü kâbus ve söylediği kelimeler düştü aklıma. Başımı sallayıp onları uzaklaştırmak istedim.

Gözlerini açtı bir anda ve tam burnunun ucunda papatyalarla karşılaşınca gözleri daha da açıldı. Yüzüme kocaman bir sırıtma yayıldı ama ses çıkarmadım, tam karşısında olduğum halde beni gömüyordu bile. Gözlerini daha çok açıp sonra eliyle ovuşturdu. Rüya gördüğünü düşünüyordu. Ve sonra beni fark etti... Çiçekleri eline aldı gülümseyerek ve tekrar burnuna götürdü. Sonra sadece onların olmadığını anladığında yataktan hızla doğruldu. Gözleri yine şaşkınlıkla açıldı. Ama yüzü bir çocuğun ki kadar masum ve mutlu görünüyordu. Bu bana umut ve verdi. Yüzümün nasıl aydınlandığını hissedebiliyordum.

"Bunlar mükemmel." dedi gülümsemesi yayılarak yüzünde. "Şahane. Ne zaman yaptın bunları?"

"Ee biraz zaman aldı tabii." dedim gülümseyerek.

"Ah. Çok teşekkür ederim." dedi ve ondan beklenmeyecek bir hızla yataktan fırlayıp üzerime atladı. Boynuma sarıldı ama bu hız sanırım biraz kontrolsüzdü, bana çarptığı anda sandalye geriye doğru gitti ve ikimizde sandalyeyle birlikte yere düştük. Aylin tam üzerimde duruyordu ve ben yüzünü göremiyordum. Kıpırdayamadım ve ses çıkaramadım çünkü ondan da ses gelmiyordu. Canının yandığını düşündüm ve korkarak sordum;

"Aylin? İyi misin?" Bir iki saniye sonra odanın içi kahkahasıyla doldu. Bende onun kahkahasına eşlik ettim.

İçimdeki arzuyu görmezden gelmeye çalışmak zor olsa da başarmış ve onu kucağımdan kaldırarak banyoya götürmüştüm. Neşeli bir kahvaltıdan sonra onu dışarıda gezintiye

çıkarmıştım. Bir önceki kabusundan bahsetmedi. Ben de ona söylemedim. Öfkemi de içime gömdüm. Eğer, bahsetseydim ona kötü davranabilirdim. Kendimi tanıyordum. Ama onu da bir şekilde anlamak istiyordum. Yaşadığı sarsıntı ve bu zoraki evlilik onun için aşılması güç şeylerdi ve ben sabredecektim.

Onu mutlu etmenin yollarını buluyordum yavaş yavaş... Beynini bazı şeylerden uzak tutacak oyunları buluyordum. Bir şeyi fark etmişim! Hüznün ve acının içinde çiçeğimiz yavaş yavaş boy veriyordu.

Bir kardelen gibi... Karı delip geçmeye çalışan bir kardelen gibi... Bizim çiçeğimizde boy vermeye çalışıyordu, acıyla belki ama uğraşıyordu en azından...

Günler geçtikçe aşkım büyürken, nefret ve öfkemde eşit şekilde büyüyordu. Ve tabii büyük arzumda katlanılmaz bir hal almaya başlamıştı. Onu istiyordum. Bedenim bu ihtiyaçla yanıp tutuşuyordu. Ona bir daha aynı şekilde yaklaşmadım. Bir kere geri çevrilmek bir daha yaklaşmayı daha da zorlaştırıyordu. Gece rüyaları bitmiyordu. Kâbusları demek daha doğru olurdu. Ve ben çırpınıp duruyordum. Kendimi hiç bu kadar aciz ve güçsüz hissetmemiştim. Onun arada dalıp giden hali kadar acı veren bir şey yoktu. İçindeki karmaşayı çözememek beni daha zor durumda bırakıyordu. Her gece başka bir adamın yatağında olması benim için katlanabileceğimin çok üzerindeydi. Eğer bu kız yerinde başka biri olsaydı onu çoktan kâbusunun içine hapsederdim. Bir yastıkla bu işi kolayca halledebilirdim ama elim susması için yastığa bir çok kez gittiyse de, kulaklarım artık bu sesleri duymaktan bıkmışsa da bunu yapamadım. Bunun yerine yataktan hızla fırlayıp bir gece yürüyüşü yapıyordum.

Ve yine bir gece yürüyüşü yapmıştım. Buraya geleli tam iki hafta olmuştu. Her gün onunla yürüyüşler, eğlenceli oyunlar... Sürekli bir şeyler yemek... Tadını çıkarabildiğimiz kadar çıkarıyorduk yani. Eksik de olsa uğraşıyorduk. Aramıza bir hayalet girs ede bazen bunun üstesinden gelmeye çalışıyordum.

Bu gece diğerlerinden çok daha fazla canım yanıyordu. Çok daha fazla öfkelenmiştim. Gördüğü kâbuslar her zaman aynıydı. Hiç değişmiyordu ve sabah uyandığında bu kabusların farkında olmuyordu. Bilinci belki istemeden onları siliyordu. Belki de benden çok iyi saklıyordu. Ama bu gece... Yalvarmıştı. Ona "gitme "diye yalvarmıştı "beni bırakma" diye yalvarmıştı. Onu susturmayı her geceden çok daha fazla istemişim. Elime yastığı alıp yüzüne dayamıştım. Çok yakındım. Çok fazla. Onu öldürmeme ramak kalmıştı. Yastık titremişti. Hayır! yastık titrey miydi hiç! Benim ellerim titremişti. Buz gibi bir öfkenin arasında ona olan aşkım bana göz kırpmıştı yine. Deli bir sevdaydı belki ama onun ölümden kurtarmıştı. Hızla kalkmıştım yataktan yine. Körleşememişim. Eğer bu olsaydı. Kendimi kaybetseydim bunun tadını çıkara çıkara yapardım ama olmuyordu. Onun acı inlemelerini duysam da olmuyordu. Öfke beni çılgına çevirse de yapamıyordum.

Elimde yontup durduğum odunu nehre attım. Bıçağımı cebime koydum tekrar. Karanlıkta derin nefesler alarak eve dönüyordum. Sinirimin geçtiği pek söylenemezdi ama gecenin hafif serinliği uykumu getirmişti.

Kapıdan içeriye girdiğimde bir şokla durdum. Yatağın içinde dizlerini kendine çekmiş, titriyordu. Gözleri yine yaşlarla dolmuştu. Beni görünce başını kaldırdı ve gözlerini sildi elleriyle. Yanına gittim hızla.

"Ne oldu?"dedim. Ellerimi narin ve pürüzsüz omuzlarına koydum.

"Bir kâbus. İğrenç bir kâbus."dedi."Uyandım ve seni bulamadım. Çok... Yalnız hissettim kendimi. Korktum. Karanlıktan, yalnız kalmaktan korktum."dedi ve duruşunu bozmadan kucağıma bıraktı kendisini. Ona sıkıca sarıldım. Aslında kendisi de kurtulmak istiyordu bu durumdan. Kurtulmak ve hayatın tadını çıkarmak istiyordu. Bunu anlamam kendi ahmaklığıma öfkelenmeme sebep oldu. Daha biraz önce onu öldürmek için istekle yanan ellerim daha da sıkıti bedenini.

'Korkma. Ben buradayım. Sadece uyuyamadım. Hava almak istedim."dedim ona güven vererek.

"Gece yürüyüşlerini seviyorsun."dedi. Bu bir soru değildi. Her gece uyanıyor muydu böyle?

"Seviyorum."dedim.

"Uyandığımda ve seni bulamadığımda... Hiç bu kadar korkmamıştım."dedi. Evet, ben gittikten sonra o hep uyanıyordu, ben gelene kadar uykuya tekrar dalıyordu. Bunu şimdi anlıyordum. Tekrar kızdım kendime. Ona yardım edeceğime söz vermişim ve ihtiyacı olan anlarda ona yardım etmek şöyle dursun ben nefesini bir saniyede içine hapsetmek istemişim.

"Bir daha gitmeyeceğim."dedim fısıldayarak.

"Eğer kendini iyi hissettiriyorsa gitmelisin. Benimle uğraşmak senin için kolay olmamalı. Bunu belli etmesen de..."dedi. Bu kadar her şeyin farkında olduğunu bilmiyordum. Birden korktum. Başka şeylerin de farkında olmasından korktum. Onu öldürmek isteğim gibi şeylerin farkında olmasından korktum.

"Kolay değil."diye itiraf ettim. Seni bu kadar arzularken... Her şeyinle... Ruhunu da çalmak isterken ve bunlara bu kadar uzakken kolay değil, diye ekledim içimden."Ama ben sabırlı ve güçlüyüm Aylin. Sen ne kadar istersen o kadar yanımdayım."dedim. Ama o beni istemediğinde ondan ayrılmayacağımı da çok iyi biliyordum. Birden başka korkularda sardı içimi. Onu kaybetme korkusu. Annesinin sözleri geldi aklına. "bu çok büyük bir bağ... Eğer gelirse Aylin seni terk eder. Hiç düşünmeden."Bunlar beynimde zonkladı. Korku büyüdü. Buna izin vermezdim. Onu unutturacaktım. Bunu yapacaktım. Onu kaybetmeyi kaldıramazdım.

Onu kucağımda doğrulttum. Ve yüzünü kendime çevirdim. Ellerim yanaklarında şekillendi. Yüzümü gözlerini görebileceğim kadar yaklaştırdım güzel ve hüzünlü yüzüne.

"Seni bırakmayacağım."dedim, kelimeleri vurgulayarak söylüyordum. Bu bir yemindi! Bu bir tehditti, geleceğe karşı bir tehdit. Dudakları bir kaç santim ötemdeydi. Her zaman onun dudaklarıyla bütünleşmek için kavrulsam da bunu yapmayacaktım. O isteyene kadar ona dokunmayacaktım. Ama özlem ve arzu içimde bir yumak oluşturmuş ve gittikçe büyüyordu. Kendimi biraz daha geri çekerken beklemediğim bir şey yaptı. Ben çekilirken o daha çok yaklaştı. Gözlerini kapadı ve dudaklarını dudaklarımla buluşturdu. Dondum ilk önce... Bel kemiğimden yukarıya doğru çıkan bir ateş oldu. Midem kasıldı ve karnımda bir titreşim oldu. Bu benim onu öpmeye çalıştığım gibi değildi. Sonra dudaklarının dansına karşılık verdim. Garip bir histe yaşıyordum o anda tüm benliğimde. Hiç bir şeye benzemeyen... Yaşadığım hiç bir hissi hatırlatmayan... Dudakları aralandığında artık benim duracağım noktayı geçmiştik

Bu benim için bir ilkti. Onun içinse bir kaçış yolu. Bir umut... Kendini benim kollarıma bırakarak bir şeylerden kurtulma umudu. Beni hayatına tamamen, her şeyiyle sokarak, beni hissetmeye çalışarak geçmişini gölgelemenin umudu. Acıyı yok etmenin umudu. Onun için ne olduğu, gece hıçkırıklarıyla kâbusunda söylediği, beni o korkunç derecede canavar yapan kelimeleri, dalıp giderken boğulduğu karanlığı, her şey bir anda silinmişti benim için, umurumda değildi. Şu andan daha mutlu olamazdım sanırım. Biraz önce içimde anlamlandıramadığım garip garip hissin de ne olduğunu bu düşünceyle bulmuştum. Mutluluk. Hayatında hiç yaşamayan bir insan nasıl bir şey olduğunu bilemezdi. Ama şimdi biliyordum. Mutluluk gerçekten güzel bir şeydi. Aylin için ben bir kurtarıcıydım belki de, sadece bir umuttum belki de. Ama bilmiyordu ki oda benim için bir kurtarıcıydı. Bana ilk defa mutlu olma şansını vermişti. Bu duyguyu yakalayıp da ellerimin arasından kaçıramazdım. Ellerim ipek geceliğinin boynundaki bağcığına gitti ve ufak bir dokunuşla omuzlarından aşağıya sarktı ipleri. İlk defa nefesim böyle kesilmişti. Bunun için bir anlatım bir tarif bulamazdım .Bulmaya da çalışmadım zaten.Hayatımda ilk defa mutlu olmuştum ve bunun tadını çıkarmak için kendime izin verdim...

Daha önce kimseyle birlikte olmaviğimdan değil. Bir erkek olarak temel ihtiyaçlarım vardı ve bunun için karşıma çıkan her fırsatı değerlendirmiştım. O zaman kadınlardan nefret etmem buna engel değildi. Sadece basit ve duygusuz bir zevk anı... Sadece o kadar. Ama o anda biliyordum ki Aylin'e olan ihtiyacım sadece arzudan kaynaklanmıyordu. Onu, her şeyiyle istiyordum. Bana verebileceği her şeyi almak ve özümsemek istiyordum.Onun derinliklerinde kaybolmak istiyordum.

İçimdeki aceleciliği hareketlerime yansıtmadım. Onu korkutmak istemiyordum. Dudaklarım, dudaklarından usulca aşağıya doğru hareket etti, çenesine, narin boynuna ve oradan daha aşağılara göğüslerine indi. Bu noktada başımı kaldırıp ona bakma riskini göze aldım. Ne bulacağımdan korkuyordum. Belki de korkuyordu ve belki de bana zorlukla katlanıyordu. Dudaklarımın yerini parmak uçlarım alırken ve gözlerinin derinliklerine baktım ve orada gördüğüm yoğun arzu beni serseme çevirdi. Ellerim bana duyduğu arzuyla kabarmış olan minik tepeciklere gitti. Yutkundum o an. Bedenimden sarsıcı bir ürperti geçti. Beni istiyodu ve kanıtı baktığım gözlerinde, parmak uçlarımın arasına alıp daha da labartan minik tepeciklerdeydi.

Gırtlığımdan gelen inlemeyle dudaklarına tekrar uzandım ve ellerimle birlikte hareket ederek alt dudağını kendi dudaklarım arasına alıp emdim. Titreyen bedenimi umursamadım. Zaten o da titriyordu. Teni kabarmış, açıkta kalan tenimin altında bana her sürtünüşünde içimi titretiyor, eritiyordu. Verdiğim tepkiye kendimde inanmadım. Bir hamlede onu yatağa çiviledim ve ellerim bacaklarını aralamak için çabuk davrandılar. Dudaklarım tekrar göğüslerine inerken ellerim bedenini okşayarak uyluklarının arasına kaydı. Islaktı...

Bunu fark ettiğimde tekrar inledim ve bana daha hazır olması için bir süre parmaklarımla onun inlemelerini daha da artırdım. Üzerimdeki az sayıdaki kıyafeti kendimin bile şarsıdığım bir hızla çıkardım ve bacaklarının arasına yerleştim. Bana hiç karşı koymadı. Kollarını boynuma dolayıp beni kendisine çektikten sonraki anlar benim için başka bir boyuttu.

İlki değildim. Bunu zaten tahmin ediyordum ama bu beni ona daha da çok bağlamaktan alıkoymadı. O andan sonra o tamamen bana aitti. Kalbini de alacaktım. Bunu yapacak ve onun yaralarını saracaktım...

25. Bölüm

SERTAÇ 2

Ellerime baktım uzun bir süre. Yatağın içinde, karanlıkta akan kanın rengi içim gibi simsiyah görünüyordu. Bunu hak etmişlerdi.

Bu eller nasıl ona bu kadar cani olmuşlardı. Onca yıldan sonra nasıl kendimi tutamamıştım. Her yanıma acıyordu. Her yanıma, ruhum, kalbim, tüm uzuvlarım. Acıyı net bir şekilde hissediyordum. Beynim acıyla zonkluyordu. Her şeyini biliyordum. Geçmişini, yaşadıklarını, acısını en ince ayrıntısına kadar biliyordum. Baştan kabul etmiştim. Ama yine de bile bile onu kaybedecek olmanın korkusuyla kirli ellerimin üzerine yeni bir leke daha eklemiştim. Tertemiz bir yüreğin lekesini... Biliyorum. Beni aldatmamıştı. Bunu yapmaz bana ihanet etmezdi.

Ama onu öyle gördüğümde, yanından ayrılırken gördüğümde mutluydu işte. Hiç olmadığı kadar hem de... Benim yıllardır yapmaya çalıştığımı, o sefil yaratık bir anda yapmıştı, gözlerindeki acıyı silmişti. Kendimi ezik, yenilmiş ve güçsüz hissetmiştim.

Onu her şeyden uzak tuttum. Çevremdeki tüm insanlardan, ailesinden... Sadece ikimiz olalım istedim. Aileden aklına o sefili getirecek ya da Aylin'in güzelliğini gözleriyle süzecek olan o pis düşünceli yaratıklardan hep uzak tuttum.

Onun için iyi olmaya çalıştım. Hastalıklı beynimin bana verdiği emirlere uymamaya çalışıyordum. Ara sıra kaybettiğim oluyordu tabii, bu da bir pislüğün canına mal oluyordu.

Aylin'e sadece içimdeki iyi yönleri göstermeye çalışıyordum. O, benim için porselen bir bebektir ve elimden kayarsa, düşüp parçalara ayrılabilirdi.

Ege'ye hamile kaldığı zamanda yaşadığım çatışma-içimdeki çatışma-inanılmazdı. Aylin'e zarar verdiği için, sürekli ruhuyla oynadığı için, onu çekip almak istemişim içinden. Dengesini bozuyordu. Ama sonra Aylin'e her şeyi unutturmuştu. Kıskandığım zamanlar çok oluyordu ama o bizimdi ve Aylin'i neredeyse değiştirmişti. Ve bana olan davranışlarında yakınlık yaratıyordu. Daha içten, daha samimi... Bunun için bir sürü çocuk bile yapabilirdim.

Her şey güzeldi. Onu o arabada görene ve daha önceki davranışlarının değişimine kadar her şey güzel gidiyordu. Bazı şeyleri görmezden bile gelebiliyordum. Aylin hiç unutmamıştı ama eskisi gibi de değildi.

O adi geri dönmeseydi. Ben... Ben... Onu öldürmeye çalışmayacaktım. Ona nasıl kıymıştı bu

eller? Hızla kalktım yataktan ve bir yumruk daha attım duvara. Ezilen kemiklerimin sesini duyabiliyordum ama bana yetmiyordu. Onu nasıl öldürmüştüm. Hayat anlamını tamamen yitirmişti. Amaçsızdı her şey. Acıyı hissettiğimi sanmıştım. Hayır, hiçbir zaman gerçek bir acı yaşamamıştım. Hiç bir zaman... Acıyı asıl şimdi anlıyordum. Onun hayattan gidişi acıymış. Onsuzluk acıymış. Bu dünya üzerinde beraber olmasak da yaşadığını bilmek bile yetermiş.

Tekrar yerime oturdum ve birkaç dakika sonra korumasıyla doktor içeri girdi.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu. Bu adam sinirlerimi bozuyordu.

"Çok iyi. Her şey gayet güzel... İçimi deştin artık daha ne anlatayım?" dedim dişlerimin arasından.

"Sana bir haber getirdim." dedi. "Sevineceğini düşünüyorum."

Gözlerinin içine baktım.

"Bugün kendine gelmiş. Aylin Hanım yaşıyor." dedi gülümseyerek. Hızla kalktım yerimden ve yakasına yapıştım.

"Madem yaşıyordu, bana bu güne kadar neden söylemediniz?" dedim yanındaki koruma ellerimi tutmuş boynundan çekmeye çalışıyordu. Ellerimi bıraktım. Ve yine yerime geçip oturdum. Aylin yaşıyor. Gülümsedim bir anda. Yaşıyordu. En azından onu öldürmemiştim. Artık bir daha hiçbir şekilde görüşmeyecek olsak da en azından yaşıyordu.

Doktor benimle konuşmanın daha rahat olacağını, daha rahat açılacağımı düşündüğü için Aylin'in yaşadığını söylememiş. Öldüğü için suçluluk psikolojisine girip hayattan kopup anlatacağımı düşünmüş her şeyi... İtiraf etmeliyim, haklıydı. Bu doktorlar işlerini biliyorlar. Ona kızmadım. Aylin'in yaşadığını öğrendikten sonra içimdeki öfke dinmişti bir an için.

İki hafta sonra, bir ziyaretçim olduğu söylendi. Buna şaşırmıştım ama bir polis, ifade almak isteyen birisi olabilirdi bu. Fazla önemsemedim. Ağır adımlarla çıktım odadan yanımda şapşal görevli, kolumdan tutmuştu. Elimin tek bir hareketinde onu duvara yapıştırabileceğimi biliyordum. Aslında oda biliyordu.

Kendimden geçmiş bir haldeydim, bir an önce kim ne istiyorsa alsın gitsin istiyordum. Odanın kapısına geldiğimde içeride oturan yüzü görünce şaşkınlıktan dilimi yutabilirdim. Karşımda gördüğüm Aylin miydi?

Bir anda bir sürü duyguyu bir anda yaşadım. Bana nasıl olduğumu sormayacaktı büyük ihtimalle. Öfkesini kusacaktı. Benden nefret ediyordu. Kendime bir maske taktım. Kolumdaki görevliye bir bakış fırlattım beni bırakması için ve bütün suçlamalara, hakaretlere bir duvar olarak geri çevirmek üzere yanına gittim. Buna hakkı vardı. Beni suçlamaya hakkı vardı. Ya da boğazıma yapışıp beni öldürmeye bile hakkı vardı..

"Buna izin vereceğimi düşünmüyorsun değil mi Aylin?" dedi dişlerinin arasından.

"Anıl senden izin almıyorum. Gitmek zorundayım." Çenem sinirden kaskatı olmuştu.

"Anıl haklı kızım. Buna izin veremeyiz. O manyağın yanına seni tekrar göndereceğimizi nasıl düşünürsün?" dedi babam, kızgındı sesi. Elleri yumruk olmuştu. Anıl'ın gözlerinden öfke kıvılcımları çıkıyordu. Babam da ondan farklı değildi. Annem Ege ile ilgileniyordu. Duyduğunda bir krizde onunla yaşayacağımı biliyordum. Babam, uzun zamandır ilk defa Anıl'la aynı taraftaydı. Sertaç'ın yanına gitmek için giyinmiştim. Nereye gideceğimi önceden söylememiştim. Gitmemden vazgeçirmek için her şeyi yaparlardı.

Hastaneden taburcu olalı iki hafta olmuştu. Kaburga kırıklarımın düzelmesi için bir yıl gerekiyormuş. Hala canım acıyor ama ilk günler gibi değil. Annem ve babam eski odamı Ege ile birlikte yaşayabileceğim şekilde dizayn etmişlerdi. Bütün eşyalarım Sertaç'la yaşadığım evde kalmıştı ama benim gitmeye cesaretim yoktu. Gidip de aynı saatleri yaşamaya cesaretim yoktu. Sadece annem ve babam önemli evraklarımı alıp getirmişlerdi.

Evimin kokusu, odamın kokusu, sanki her şey geriye sarılıyordu. Çardakta oturmuştuk. Anıl öfkeyle ayağa fırlamıştı nereye gideceğimi duyunca. Yine eski yerine oturmuştu. Hala cevap bekliyordu benden gelecek için ama bu konudan ona hiç bahsetmemiştim. Oda ısrar etmemişti. İçi yanarak cevabımı beklese de ısrar etmemişti. Atıf amcaların evine kimse taşınmamıştı ve Anıl orada oturmak niyetindeydi. Ev boştu ama bir yatak ve bir kaç eşya almıştı Anıl. Babamın bütün terslemelerine ve ona neredeyse bir köpek gibi davranmasına, hatta açıkça istemediğini onlarca kere söylemesine rağmen gece yarısına kadar gitmiyor, sabah erkenden geliyordu. Bunda benimde payım vardı, babam hala bana karşı kendisini çok suçlu hissediyordu ve ben Anıl'ı yanımda istediğimi söylediğim için fazla tepki göstermiyordu artık. Elif teyze her gün arıyordu. Anıl'ın sağ eli hala sargıdaydı ama yine de rahat kullanabiliyordu. Bazen Ege'yle de ilgileniyordu. Babam dışarıda olduğu zaman, annemin de işi olduğu zaman Ege'yle Anıl ilgileniyordu. Araları gayet iyiydi. Ben kucağıma alamıyordum Ege'yi, bir süre daha da alamayacaktım. Onu sıkıca sarmayı çok özlemiştim. Anıl'ın kucagında olduğu zaman gözlerimi ikisinden alamıyordum. Her şey bambaşka olabilirdi diye düşünmeden edemiyordum. Anıl'la bir gelecek en güzel gelecekti benim için. Ama Sertaç'ı böyle bırakamazdım. O beni bırakmamıştı. Üç yıl boyunca her şeyime katlanmış beni azalmayan hatta her geçen gün biraz daha artan bir sevgiyle sevmişti. Bunu ona yapamazdım. Anıl, beklemek zorundaydı.

"Gitmek zorundayım." dedim yine yüzlerine bakmaktan kaçınarak.

"Değilsin." dedi Anıl. "Lütfen Aylin, beni öldürmeye mi niyetlisin?" dedi dişlerinin arasından. Babama baktım, başını sallıyordu kendi kendine. Ne söyledikleri umurunda değildi.

"Anıl! Eğer seninle olmam için beklediğin cevabı istiyorsan..."bunu deli gibi bekliyordu"Gitmem için tek laf etmeyeceksin. Gideceğim. Bana ihtiyacı var. O benim en zor zamanlarımda yanımdaydı. Eğer... Eğer... Neyse, gitmek zorundayım." dedim, çantamı masadan aldım ve hızla ayağa kalktım. Anıl'ın gözlerine bakmak istemiyordum ama yine de kaymıştı işte istemsizce. Şok içinde bakıyordu. Ne demek istediğimi çok iyi anlamıştı. Eğer isterse bende Sertaç'ın elinden tutacaktım. Onunla kalacaktım. Vücudunun kasıldığını

görebiliyordum. Eli yumruk olmuştu. Acı çekiyordu. Aynı acıyı çekiyordum, şimdi neden ona cevap vermediğimi anlamıştı. Elbisemin etekleri uçuyordu rüzgarda, hızlı adımlarla ilerliyordum demir kapıya doğru arkamdan gelen ayak seslerine aldırmadım. Tam kapıdan çıkarken bileğimden yakaladı.

"Bende geliyorum." dedi. Öyle bir bakıyordu ki itiraz edememiştim. Başımı salladım. Babama baktım. Gözleri biraz olsun rahatlamıştı. Yalnız gitmememin daha iyi olduğunu düşünüyordu muhtemelen.

Arabasının kapısı açtı ve bindim. Ne kadar nazik olmaya çalışsa da hızla kapattı kapıyı ve aceleyle yanıma oturdu.

Arabayı çalıştırdı ve yavaşça ilerledik. Bir süre hiç bir şey söylemedi. Sadece öfkeli gözleri ön cama kilitliydi.

"Ne olursa olsun senden vazgeçmeyeceğim." dedi birden. Bir şey söyleyemedim ilk önce ama onu uyarmam gerekiyordu.

"Ben görüşürken yanımızda olmayacaksınız. Yalnız görüşeceğim." dedim.

"Aylin-"

"Anıl. Lütfen. Ne yani acı çekeceğini bile bile seninle mi çıkayım karşısına? Neyim ben sadist mi?" dedim sinirle.

"Seni tekrar kaybetmekten öyle korkuyorum ki. Öyle korkuyorum ki." dedi sesi yumuşamıştı. Biliyordum ama benimde elimden bir şey gelmiyordu, buna mecburdum.

"Aylin. Bir daha düşün. O bir manyak. Akıl hastası. Nasıl tekrar... Tekrar onunla birlikte olmayı düşünürsün? Nasıl onunla bir yaşam düşünebilirsin? Beni isteme, kabul etme ama bunu da yapma lütfen. Yalvarırım Aylin." dedi, boğuk geliyordu sesi.

Beynim karışık. Aklım tamamen karışık. Kalbim ne kadar netse aklım o kadar karışık.

"Anıl seni sevmekten hiç vazgeçmedim. Geçmeyeceğim. Sen benim için her şeysin. Her şey... Ama Sertaç... Ona çok şey borçluyum. Birçok şey... Yaptığımız hatanın bedelini sadece ona ödetemem. Yapamam bunu." dedim. Elini direksiyondan çekti ve elimin üzerine koydu, sargıda olmasına rağmen yine de bu temastan güç almaya çalışıyordu.

"Onun hastalığı sadece seninle ilgili değil. Yani bu bir anlık kıskançlık krizi değil. O bir manyak." dedi yine dişlerinin arasından.

"Ama bu beni sevdiği gerçeğini değiştirmiyor. Ve benim için her şeyden vazgeçmiş olması gerçeğini de"

"Bekleyeceğim Aylin. Bekleyeceğim. Ama bunun sonunda neye karar verirsen ver..." dedi ve duraksadı. "Belki seni kaçırabilirim bile... Bunu yapabilirim. İstesen de istemesen de" dedi. Şaka yaptığını düşünüyordum ama gayet ciddi görünüyordu. Bunu yapamazdı.

Anıl'ı zorla da olsa hastane bahçesinde beklemeye ikna etmiştim. Her an beni kucaklayıp

götürecekmiş gibi görünüyordu. Gözlerini acıyla gözlerime diktiğinde bir an vazgeçecektim, beni kaybetmek, tekrar kaybetmek istemiyordu. Toparlanabildikten sonra daha önce konuştuğum Sertaç'ın doktorunun odasına gittim.

"Daha önce telefonda konuşmuştuk sizinle. Ben hastanız Sertaç Soysal'ın eşiyim. Aylin Soysal." dedim ve elimi uzattım.

"Ah, buyurun lütfen." dedi, elimi sıktı ve oturmam için işaret etti.

"Sertaç'ın durumuyla yakından ilgiliyim. Yaşadığınız talihsiz olayları biliyorum. Bunun için üzgünüm." dedi .

Başımı salladım. Bunun için herkes üzgündü.

"Ben... Onu tanıyamadım. Evliliğim boyunca her zaman sıcak, iyi niyetli ve sevecen bir insandı. Bunun olabileceği aklımın ucundan geçmemişti. Sadece... Sadece bazen bakışlarında bir farklılık yakalardım ama bunun üzerinde durmuyordum."

"Sertaç'ın belirli bir hastalığı yok. Yani sadece şudur diye adlandıracağımız bir şey değil, Aylin hanım. Öncelikle aşırı derece de zeki. Bir insan aklının erişemeyeceği noktalara ulaşabiliyor. Sizin, onun hastalığını anlayamamış olmanız çok doğal çünkü sizi kaybetme korkusu bir çok şeyin üzerinde. Borderline kişilik bozukluğu diye adlandırıyoruz biz. Tabii kısmen... Bu hastalıkta dengesiz durumlar baş gösterebilirdi ama Sertaç'ın farklı hastalıkları da var ve zeki olması da birçok duygu ve düşüncesini örtüyor. Aslında size aşık olduğunu düşünüyor. Ama sadece size duyduğu aşk sandığı şey saplantı! Sizin geçmişinizden dolayı... Yaralı olduğunuzu, acılı olduğunuzu söylediğinde bunun üzerinde yoğunlaştık. Sadece sizi kendine aşık etmek istiyor. Acınızı kendisi geçirmek istiyor. Kendi mutsuz yaşantısının bunun üzerinde çok etkisi var. Çocukluğunda geçirdiği büyük travma onda güvensizlik yaratmış. Hayata, insanlara özellikle de kadınlara karşı..." dedi. Dikkatle dinliyordum. Onunla tekrar bir yaşam düşüneceksem nasıl bir insan olduğunu bilmeliydim.

"Fakat sizi tanıdıktan sonra kadınlara karşı bir acıma dürtüsü olmuş içinde ve erkeklerden nefret etmiş. Size aşık olduğunu düşündüğü için ve acınızın kaynağı bir erkek olduğu için tüm erkekler onun için düşman olmuş. Ve özellikle cinsel istismara uğrayan kadınların intikamlarını demeliyim sanırım -gerçi kendisi bunu adelet olarak görüyor-intikamlarını almak onun üzerine bir borç gibi. Bunu kendi sorumluluğunda düşünüyor. Ve kopma noktasına gelince yani sizin olayınıza gelince. Sizin her ne kakar -ki buna çok emin-onu aldatmadığınızı bilse de kıskançlık duygusu ve kaybetme korkusu daha ağır basıyor ve tamamen kaybediyor kendisini. Bunda annesiyle olan geçmişinin de büyük rolü var. Onunla tekrar bir birliktelik düşündüğünüzü söylediniz. Bu sizin için çok tehlikeli bir durum. Daha ne kadar burada olacağı belli değil ama eğer bir gün tedavisi olursa, bu uzun bir süreç olabilir... Tamamen geçecek diyemeyiz. Kendini çok iyi kontrol ediyor. Her şeyin farkında, sadece kendisini tetikleyecek bir şey olmasın yeter, yani sizin durumunuzla ilgili tetikleyici bir şey... Ama bu da zor! Sizin bir başkasına aşık olduğunuzu bile bile sizinle evlenmiş. Ama her gün sizi öldürmekle yanıp tutuşmuş, onu durduran saplantısı, acınızı geçirecek ve belki de sizin ona aşık olduğunuza inandığı gün sizi öldürecekti. Yani bu sizin için gerçekten tehlikeli ve çocuğunuz içinde." dedi dudaklarını büzerek. Vereceğim kararın doğru olmadığını biliyordum ama bu derece tehlikeli olacağını bilmiyordum. Sadece kıskançlığın vermiş olduğu kendini kaybediş olarak görüyordum. Yine de onunla görüşmeliydim.

"Onu görebilir miyim?" diye sordum.

"Tabii ki ama yalnız değil." dedi doktor.

"Ben yalnız görüşmek istiyorum."

"Aylin hanım as-"

"Lütfen." dedim. Biraz düşündükten sonra başını salladı. Telefonun kaldırdı ve tuşlara bastı. Sertaç'ı başka bir odaya almalarını söyledi.

Uzun koridorda yürürken, düşünceler beynimde dolanıyordu. Doktor bey bana eşlik etmiş, bir şeyler söylüyordu ama fazla duyabildiğimi söyleyemezdim. Doğru yapmadığımı biliyordum ama nedense kararımdan dönemiyordum. Kendimi ona borçlumu hissediyordum? Sanırım doğru cevap buydu. Ve ona söylemem gereken çok önemli bir şey vardı. Çok önemliydi.

Odanın kapısını açtılar..

"Emin misiniz?." dedi doktor bey tekrar.

"Eminim." dedim. Boş odaya adım attım ve karşılıklı olan iki sandalyeden birine oturup beklemeye başladım. Ciğerlerime fazla nefes gitmiyordu sanki. Derin nefesler alsam da yetmiyordu. Her içime çektiğim hava yakıyordu ciğerlerimi. Saniyeler geçtikçe beynim daha çok bulanıyordu. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Nereden başlayacağımı bilmiyordum. Vermiş olduğum karar tamamen mantıksızdı. Yine acı çekerek yaşamayı seçecektim, Sertaç'la her zaman mutluydum, bana bunu yaşatmıştı. Belki kendisi de çok fazla acı çekmişti ama bu benim için tam bir mutluluk değildi. Kalbim hiçbir zaman onun olmamıştı. Bunu ne kadar istesem de olmamıştı ama bu tabloda mutsuz olmayan Sertaç olacaktı. Bunu bana aşık olduğunu düşündüğüm için yapacaktım. Sadece bir saplantı... Şimdi hangisi doğrudu? Şu dakikadan sonra onunla olma fikri tamamen hataydı ama ben yinede denemek istiyordum. Bunu neden istiyordum bilmiyorum ama istiyordum. Sanırım benim de akıl sağlığımın normal olduğu söylenemezdi. Ve kapı açıldı. Gözlerim kapıya çevrildi...

Sertaç görüldüğü anda birden kalbim tekledi. Korkudan? Bilmiyorum... Şok olmuş gibi bir hali vardı. Beni beklemiyordu sanırım. Kolundan tutan adama bir bakış attı sertçe ve adam anında kolunu bıraktı. Gözleri hala etkiliydi...

Yavaş adımlarla karşımdaki sandalyeye oturdu.

"Geleceğini ummuyordum." dedi başı yerdeydi. Bana bakmıyordu. Arada bir pencereye bakıyordu.

"Ama geldim."

"Korkmuyor musun?"

"Senden? Hayır, korkmuyorum."

"Sana onca yaptığımdan sonra..."

"Bunları konuşmak için gelmedim."

"Ne yani? Sadece beni görmek için mi geldin?"

"Evet, seni görmek için ve geçmiş değil, daha sonrasını konuşmak için."dedim, bakmıyordu hala bana. Elimi çenesine uzattım. Ve başını kendime çevirdim. Gözlerime bakana kadar bekledim.

"Nasıl acı çektiğimi mi görmek istiyorsun? Bak o zaman. Bak! Çok acı çekiyorum tamam mı? Sana yaptıklarım yüzünden çok acı çekiyorum."dedi hiddetle, yüzünü yüzüme yaklaştırmıştı. Gözleri gözlerimi deliyordu. Ellerimi yüzünün iki yanına koydum.

"Ben unutabilirim."dedim. Başını geriye çekti. Ellerimden kurtuldu. Gözlerini kıstı.

"Ne yapmaya çalışıyorsun Aylin? Anlayamıyorum. Şu anda bana hakaret ediyor olman lazımdı ve hatta buraya gelmemen lazımdı"dedi ve durdu bir şeyi sanki yeni anlamış gibiydi."Unutabilirim derken?"dedi sonra bir anda.

"Yani... Tekrar benimle?"dedi, kekeliyordu şimdi.

"Evet. Tekrar seninle olabilirim. Eğer sen de istersen."dedim. Gözleri açıldı şaşkınlıkla. Bunu beklemiyordu. Söylerken ne kadar zorlandığını anlamasın diye dua ediyordum. Aslında onu görmek iyi hissettirmişti. Bu sanırım alışkanlıktandı. Anıl'la görüştüğü zamanlardaki gibi bir tikslenme söz konusu değildi. Aslında duyduğum tiksinenin şimdi kime olduğunu biliyordum. Sadece kendimden tiksiniyordum ve ona sarılmak ya da onunla birlikte olmak ona olan ihanetimi tamamen yüzeye çıkarıyordu benim için, bu yüzden ondan kaçmak istiyordum. Gözlerine bakamayışımın sebebi buydu ama şimdi sadece ona sevgi duyuyordum. Evet, onu seviyordum. Aşk değildi ama seviyordum ve bunu ona söylemem gerekiyordu. Onu çok fazla seviyordum.

"Aylin! Ne söylediğinin farkında mısın?"dedi uzun bir kaç dakika sonra.

"Evet. Farkındayım. Evliliğimize devam edebiliriz. Sen böyle düşünmesen de Ege ikimizin oğlu. -"

"Aylin. Bunu biliyorum. Tabii ki biliyorum. Ege benim çocuğum. Sen beni aldatmadın. Çünkü böyle bir insan değilsin. Hiç bir zaman adi bir insan olmadın. Ben kıskandım. Ve... Canını yakmak istedim senin. Anıl denen o... Neyse onu öldürmek istedim. Sadece seni kaybetmemek için... Seni kaybetmekten öyle korktum ki sana da bir ceza vermek istedim ama istediğim sadece onun ölmesiydi. Çünkü o aramızdan gidince biz daha mutlu olacaktık. Ve sende beni daha çok sevecektin. Tek istediğim senin beni sevmendi. Ama seni öldürüyordum neredeyse... Öyle sandım. Öldün sandım. O anda dünyaya tekrar döndüm ve her şey bitmişti. Canımın acısını anlatamam sana. Her yanımda ağrıdı. Aylin sana olan aşkıma saplantı diyorlar, bunu bilmeni istiyorum ben seni gerçekten sevdim. Çok sevdim, ilk günden beri..."Gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Onu ilk defa ağlarken görmüştüm. İlk defa çaresiz görmüştüm. Farkında olmasam da onun her şeyin üstesinden gelebileceğini düşünüyordum. Herkesten güçlü olduğunu düşünüyordum. Bunun yeni farkına varmam ne kadar acı! Onun yanında her zaman kendimi vünayaya karşı güvende hissetmiştim. Karşıma ne çıkarsa çıksın o aman bilmez gücü ile tüm sıkıntıları savuştururdu.Şimdi benim kahramanımın çaresiz haykırıları canımı yakmıştı.

Eline uzandım ve sıkıca tuttum. Ve bir şeyi yeni fark etmiştim. Ellerindeki morlukları. Bunu ona sormadım, tahmin etmek çok zor değildi. Buraya geldiğimizden beri ellerine dikkat etmemiştim ya da benden saklamıştı. Yaralar ve morluklar vardı. Tenindeki yaralar elimi çizecek kadar kabuk bağlamıştı. Ve bu, canımı hiç olmadığı kadar yakmıştı. Ama gözlerine baktığımda, bunu hissediyordum. Ne derlerse desinler beni gerçekten sevdiğini hissediyordum. Gözlerinde görüyordum.

"Biliyorum. Beni sevdiğini biliyorum." dedim gülümseyerek. Ve ona sevgiyle bakarak.

"Ama bu... Bu... Her gün seni öldürme isteğimi bastırmıyordu. Sana aşık olmam sadece seni hayatta tutuyordu. Senin Anıl'ı düşündüğünü bildikçe sana duyduğum öfke her şeyin üzerine geçiyordu. Aylin... Beni şu anda nasıl mutlu ettin bilemezsin. Benimle kalmayı seçtin. Sana yaptıklarımın sonra bunu seçtin. Ama ben hastayım. Şimdi normal düşünebiliyorum. Biraz sonra ne düşüneceğim belli değil. Her şey değişebilir. Sadece sana olan sevgim değişmeyecek. Sana tekrar zarar verebilirim. Ege'ye zarar verebilirim. Bunu göze alamam. Ve sadece bana borçlu olduğumu düşündüğün için hayatını tekrar mahvedemezsin." dedi. Gözlerini kaçırdı gözlerimden. Ve tekrar konuşmaya başladı. Her şeyi tahmin edebiliyordu ben daha bir şey söylemeden, anlıyordu nedenini. Ama bilmediği o andan sonra onun yanında kalmayı gerçekten isteyeğimdi. Bu karar ona açıldıktan sonra bana çok daha doğru gelmeye başlamıştı. Hayatımı mahveden Anıl'dı. Kendi saçma düşünceleriyle, çocukça bir hareketle ikimizin ve tabii Sertaç'ın hayatını da mahvetmişti.

"Bunu hak ediyorsun. Mutlu olmak, herkesten çok senin hakkın! Mutlu ol Aylin. Mutlu ol. Ben zaten içimde her şey bitmiş bir yaratığım. Tamamen mutlu olmam imkânsız. Düşüncelerimin boyutlarını bilseydin yanımda durmaya katlanamazdın. Mutlu ol Aylin." dedi.

"Ben seninle de mutluyum Sertaç." diye ısrar ettim. Yanında olmak için şiddetli bir his duyuyordum şimdi. Büyük bir his! Bir duygu yoğunluğu içerisindeydim. Onu böyle bırakmak istemiyordum. Yaralarını sarmak istiyordum. Bunları düşünürken yine Anıl'ı aynı derecede seviyordum ama bu hiçbir şeyi, Sertaç'a duyduğum hislerimi de değiştirmiyordu. Bir kalp iki kişiyi taşıyamazdı evet. Benim kalbimde sadece Anıl'a duyduğum aşk vardı ama Sertaç benim hayatımın çok büyük bir parçasıydı. Anıl'la ne kadar gitmek istesem de gidemeyişimin nedeni buydu. Onu bırakamazdım. Bunu anlıyordum. Belki de yaşamımın en büyük nedeni Sertaç'tı. Ve ben bunu yeni fark ediyordum.

"İnatçısın yine. Hayır, Aylin hayır... Artık değil. Bu dakikadan sonra değil. Her şey güneşin ışınlarındaki belli olan tozlar gibi artık. Karanlık taraf aydınlandı. Yüzeye çıktı ve ben artık eskisi gibi olamam. İstesem de olamam. Anlamamı istiyorum. Lütfen. Beni şu an nasıl mutlu ettin bilemezsin ama hastalıklı bir beyinle ve de düşüncelerim artık bu kadar göz önündeyken ilerisi diye bir şey olamaz. Artık kendimi saklayamam, kendimi kendimden de saklayamam. Bir anlık boşluk, benim beynimin ve hislerimin boşluğu bizi yok eder ve bu da herkes için büyük bir felaket olur. Herkes için. Olamaz, artık biz diye bir şey olamaz."

Gözyaşlarıma yine engel olamamıştım. Yine beni düşünüyordu. Artık önümdeki gelecek kendini inşa etmişti. Bir kader, bir yol belirlenmişti benim için... Ve biliyordum ki mutlu olacaktım. Kalbimin bir köşesinde Sertaç her zaman yerini alacaktı. Ondan asla nefret edemezdim. Ve onu seviyordum. Aşk değildi ama seviyordum.

Yine ellerim yanaklarını buldu. Başparmaklarımla gözyaşlarını sildim...

"Seni seviyorum." dedim. Biliyordu. Aşk değildi ama bilmesi gerekiyordu onu sevdiğimi. Gözleri açıldı yine ve gülümsemesiyle kısıldı sonra. Uzun saniyeler baktı. Gülümseyerek ve ısıltılı gözlerle...

Mutlu görünüyordu.

"Bana daha iyi ne verebilirdin ki? Bende seni seviyorum. Biliyorum benim seni sevdiğim gibi sevmiyorsun beni ama dudaklarından dökülmesi... Tanrım yanına geliyorum." dedi başını kaldırarak. Hasta gibi değildi. Tamamen sevecen Sertaç'tı... O her zaman beni güldürmeyi ve acılarından çılgin bir çaba sarf ederek beni çekip çıkaran Sertaç'tı...

"Ege'yle de geleceğiz ziyaretine." dedim.

"Yo. Hayır. Aylin. Olayı kavrayamıyor musun? Ben hastayım! Diyelim ki iyileştim ki bu mümkün değil. Babasının hastalıklı bir katil olduğunu bilmesini istemiyorum. Bunu istemiyorum. Onu özleyeceğim. Çok özleyeceğim. Belki senden çok ama istemiyorum." dedi.

"Ama Sertaç-"

"Aylin. Lütfen. Sana söyledim. Şu an iyiyim ya daha sonra. İstemiyorum. Beni sil onun aklından. Mutlu olun ikinizde. Ve sen nasıl mutlu olacağını çok iyi biliyorsun..." dedi. Garip bir gülümseme oluştu yüzünde. Doğruyu söylüyor olmanın acısı ve memnuniyetinin karışımı gibiydi.

"Ah, Sertaç." dedim ve boynuna atıldım. Bu kaldırılabileceğim gibi değildi. Sanki ikiye ayrılmıştım. Sanki gidecek ve bir parçamı da götürecekmiş gibi hissediyordum. Neden şimdi? Neden daha önce değil de şimdi kavırıyordum sefil aklım her şeyi... Neden ona duyduğum ihtiyacı ona yakinken değil de ondan kopacağımı anladığımda fark ediyordum?

Kollarını doladı sıkıca bedenime. Özlemle, açlıkla ve sevgiyle...

"Uzun zamandır bana böyle sarılmamıştın. Seni gerçekten özleyeceğim." dedi fısıldayarak. "Seni seviyorum Aylin. Çok seviyorum." dedi, boğuluyor gibiydi konuşurken.

"Bende seni." dedim. Bunu hak ediyordu. Kollarını çekti bedenimden ve ayağa kalktı.

"Hadi artık git. Ege'yi çok bekletme. Tabii Anıl'ı da şu an dışarıda olduğunu tahmin etmek zor değil. Aklını kaçırmış olmalı." dedi. "Seni öldürdüğümü düşünüyor olabilir." diye ekledi kendisiyle alay etmeyi başararak. Elini uzattı ve kalkmama yardımcı oldu.

"Kendine iyi bak. Çok iyi bak." dedim, elini bırakamamıştım.

"Senden son bir iyilik isteyeceğim. Son." dedi. Kaşlarım çatıldı. İsteğinin ne olduğunu merak etmiştim. Ama o ne isterse her şeye vardım o an.

"Sen ne istersen." dedim. Ellerini belime doladı. Ve yavaşça yüzüme yaklaştı. Başını yana eğdi. Ve dudakları dudaklarımı buldu. Şaşkınlığımdan tepki veremedim önce. Duraksadığında dudaklarım dudaklarıyla dans etmeye başlamıştı. Tadında birçok şey vardı. Özlem, arzu, acı... Ellerim boynuna gitti ve kolları bedenimi daha sıkı sardı. Nefes alma ihtiyacı hissettiğimde kendimi geriye çektim.

Gülümsedi...

"Seni çok özleyeceğim."

"Bende." dedim. Bu doğrudu. Kolları bedenimi serbest bıraktı. Kapıdan çıktık.

"İşte en zor an. Gitme vakti." dedi. Başımı salladım.

Arkasını döndü, gidiyordu. Hala ona bakıyordum. Yanındaki adam tekrar koluna girmişti. Koridoru dönerken tekrar baktı bana. Gözlerinde burada olduğumdan beri hiç görmediğim acıyı görmüştüm. Yine maskesini takmıştı, acısını gizlemişti. Yine benim için... Buna dayanamadım ve yanına koştum. Hızla boynuna atladım. Gözyaşlarımı durduramadım. Çarpmanın etkisiyle geriye doğru savruldu.

Oda bana sarıldı tekrar.

"Senin de normal olduğun söylenemez... Aylin. Canım yanıyor. Gerçekten yanıyor. Hadi git artık. Benim için her şeyi daha da zorlaştırma." dedi, nefesi kulaklarımdaydı. Sesi boğuk ve acıyla sarmalanmıştı. Haklıydı. Saçmalıyordum.

"Tamam." dedim ve zorlukla serbest bıraktım. Ama Allah, biliyor bunu hiç istemiyordum. Arkamı döndüm ve koşarak Anıl'ın aynına gittim.

Bahçede volta atıyordu. Bir süre duraksadım. Elleri ensesine gidiyordu ve sonra göğsünde birleştiriyordu ve sonra ceplerine. Nereye koyacağını bilmiyormuş gibi hali vardı.

Yanına koştum tekrar, beni gördüğü anda kollarını boynuma doladı. Uzun zamandır bir temas içerisinde olmadığımız için beni daha çok sarmıştı. Sarılışına onun kadar istekle cevap veremedim. Aklım Sertaç'ta kalmıştı. Hemen kendini geriye çekti. Ona bir şey söylemedim, bana bir şey sormadı. Eve doğru sessizce yol aldık. Sadece akan gözyaşlarım ve hıçkırıklarımın sesi sarmıştı arabanın içini...

26. Bölüm

9 gün sonra...

Anıl ve Ege birlikte oynuyorlardı. Ege artık yürümeye başlamıştı. İlk yürüdüğü gün her annenin sevineceği kadar çok sevinmiştim. Aynı derecede bir hüzünde vardı içimde, babası bunu görememişti. Aslında bende görememiştim ama ilk gördüğüm gün bana ilk defa yürüyormuş gibi gelmişti. Sertaç ise hiç göremeyecekti. Ben hala Anıl'a bir cevap vermemiştim. Onunla birlikte olmak en çok istediğim şeydi ama yine de Sertaç'ın yanına gitmek ve Ege'yi de götürmek istiyordum. Ama Sertaç'la konuştuğumuz anlar ve söyledikleri aklıma gelince karasızlık yaşayarak, bocalıyordum. Anıl, aynı anıldı ama araya büyük bir boşluk, uzun bir zaman girmişti. Yine birbirimizi konuşmadan anlaşılabilmemiz, tekrar hayata aynı çerçeveden bakabileceğimiz anlamına gelmiyordu. Hiçbir şey olmamış gibi davranamazdım. Çok şey olmuştu ve Sertaç, sadece bana olan sevgisi yüzünden dört duvar arasına sıkışıp kalmıştı. Eğer ona yeteri kadar sevgi gösterebilseydim. Eğer, onu ne kadar sevdiğimi zamanında fark edebilseydim, belki o da sevgimle iyi olabilirdi.

Anıl ve Ege, birlikte bahçede turluyorlardı. Annem yine mutfaktaydı, Elif teyzeyle birlikte mutlaka kahve içiyorlardı. Babam ise Atıf amcanın ziyaretine sevinmiş, salonda sohbet ediyorlardı. Büyük ihtimalle konu gençler ve yaptıkları saçmalıklar ve bunun yanında kendi hatalarıydı. Zamanında bizimle daha fazla ilgilenmeleri gerektiği, bizim bu yoğun yakınlaşmamız ve kararlarımızın önüne geçememelerindeki suçluluklarını konuşuyorlardı. Atıf amca ve Elif teyze, durumumuzu aslında tesadüfen öğrenmişti. Anıl'ın İzmir'de yanında bulunduğu Gürkan amcası telefon etmişti ve Anıl'ın benim evli olduğumu öğrendikten sonrasını anlatmış ve dikkat etmeleri gerektiğini söylemişti. Onlar babamı aradıklarında annem bizi kurtarmakla meşguldü. Ve sonrasında babam tekrar onları aramıştı. Böylelikle iki aile tekrar bir araya gelmişti.

Aynı anda bahçe kapısının zili çaldı. Anıl bana baktı, elimle ona işaret ettim.

"Ben bakarım." dedim. Beklediğimiz biri yoktu, kapıda kim olduğunu öğrenmek için adımlarımı sıklaştırdım. Kapıyı açtığımda bir kurye vardı karşımda. Şaşırmıştım.

"Aylin Soysal?" diye sordu.

"Evet, benim." dedim şaşkınlıkla. Elindeki paketi bana uzattı. Nüfus kâğıdımı istedi, hızla getirdim. Geri geldiğimde Anıl'da kapıda, kucığında Ege ile birlikte duruyordu.

"Şurayı imzalayabilir misiniz? ." dedi kurye, onayladıktan sonra.

İmzamı attım ve kurye gitti. Paketi elimle yokladım, içinde ne olduğunu anlayamadım. Gönderenin kim olduğuna baktığımda üzerinde Sertaç'ın doktorunun adı yazıyordu.

Paketi hızla açtım ve İçinden bir mektup çıktı. Üzerinde Sertaç yazıyordu.

Heyecandan ellerim titremiştı ve içimde büyük bir sıkıntı olmuştu. Bir anda canım yanmıştı.

İnci gibi bir yazıyla 'Aşkım' yazıyordu...

'Aşkım... Aşkısın, çünkü seni ilk gördüğüm andan itibaren hep sevdim. Hep kışkandım ve aynı anda nefret de duydum. Ve bu her zaman böyle olacaktı. Bunu artık rahatça söyleyebiliyorum. Doktordan rica ettim ve mektubun sana tam gününde ve saatinde eline ulaşmasını istediğimi söyledim. Ona ettiğim onca küfürden sonra ricamı kabul etmesi, doğrusu çok nazik bir davranıştı. Sanırım biraz da korkuyordu.

Neyse boş verelim... Aylin, çok düşündüm. Gerçi düşünürken birçok farklı ve karanlık düşünceyle de uğraşmak zorunda kaldım. Benim gibi bir beyine sahipsen içinden mantıklı olanı bulmak gerçekten çok zor. Çünkü hepsi mantıklı geliyor. Ama içlerinden en mantıklı olanı seçtim sanırım. Buna üzüleceğini biliyorum. Çok üzüleceğini... Ve kendini suçlu hisseceğini, vicdan azabı çekeceğini biliyorum. Bu mektubu yazmamdaki en büyük neden budur. Üzülme, sakın üzülme. Ve sakın gözyaşı dökme. Bu benim senden son isteğimdir."

Mektubu buruşturdum avucumda. Anıl'la göz göze geldik. Merak ve tedirginlik vardı gözlerinde. Devamını okumak istediğimden emin değildim. Kalbim paramparça olmuştu sanki. Hızla soluk alıp veriyordum. Tekrar ellerime baktım ve mektubu açtım.

"Şimdiden gözlerindeki birikmiş yaşları düşünebiliyorum ama sakın akıtma onları. Aylin... Seni çok sevdim. Öyle çok ki, bu hastalıklı düşüncelerimle bile senin için en iyisi olanı yapmak istiyorum. Mutlu olmandan başka hiç bir şey düşünmüyorum şu anda. En azından bu mektubu yazarken... Biraz da kendim için tabii. Ben bu şekilde yaşayamam. Bir odanın içinde sürekli düşüncelerle ve bu uyuşturan ilaçlarla yaşayamam. Bizim yaptığımız kaybedilmiş bir davada boşa kürek sallamaktı. Ama en azından hayatımda sadece üç yıl mutlu oldum. Tanrı bana bunun iznini verdi en azından... Kısacık üç yılda, kocaman mutluluklar yaşadım seninle ve Ege'yle, arada yaşadığım bocalamalar çok oldu ama en azından aşkınlı üstesinden gelebilmişim. Sadece sana olan delice aşkımla... Tabii isterdim. Daha çok, daha çok yaşamak isterdim seninle ve oğlumuzla ama artık mümkün değil. İleride karşına çıkmaktan korkuyorum ve içimde bu düşüncelerimin olmamasından korkuyorum, yani bu iyi düşüncelerimin. Başka düşüncelerle senin karşına çıktığımda büyük bir felaket yaşatmaktan korkuyorum. Bu duvarların arasında durdukça daha kötü oluyorum. Seni ve hayatını katletmekten korkuyorum. Bu olabilir. Ve bu olabileceklerin sadece küçük bir kısmı olabilir. En ufak parçası...

Tek isteğim üzülme benim için. Yaşadığımız güzel anlar kalsın sadece aklında. Sana yaşattıklarım için affet beni ama bunlar için senden özür bile dilemedim. Çok üzgünüm, inan çok üzgünüm. Senden, sana yaşattığım korkunç dakikaları unutmamı ve beni daima iyi hatırlamamı istiyorum. Sendeki yüce gönüllülüğü biliyorum. Buna güvenerek o anları aklından sil istiyorum. Ve Ege ile birlikte mutlu olmanı istiyorum. Şu an büyük ihtimalle hayatta olmayabilirim. En azından planım bu! Buradakiler her şeyi çok iyi kontrol ettiklerini sanıyorlar ama yanılıyorlar. İşimi kolaylaştıracak bir sürü yol var.

Seni seviyorum Aylin. Çok seviyorum. Kokun içimde, sen içimde gideceğim bu dünyadan. Senden son isteğim mutlu olman.

Elveda..."

Gözlerimi yine kocaman açmıştım. Biriken gözyaşlarımı tutmak için... Akmasına izin vermemek için... Kalbim acıyla çığlık atarken ve ayaklarım uyuşmuş gibi yerde sürünerek ben Sertaç'ın doktorunu aramak için telefona koşarken aynı anda telefonum çaldı. Olmasın istedim. Çalmasın istedim. Ama çalıyordu işte acı acı. Biliyordum, ne için aradıklarını bir şekilde biliyordum.

Titreyerek açtım. Kim olduğunu ve ne söyleyeceğini biliyordum. Duymak istemediğimden miydi bilmiyordum ama karşıdakinin sesi bana geliyordu. Dizlerim yerle bütünleşince telefonun elimden alındığını hayal meyal hatırlıyorum...

Gerisi Sertaç'ın gidişiyle birlikte gelen zifiri karanlık...

Sertaç'ın ölümünün ardından günlerce ve gecelerce onunla birlikte geçirdiğim anları bir bir yaşadım. Yaşadıkça, aslında ne kadar sevecen olduğunu, ne kadar bana bağlı olduğunu, benim için nelere katlandığını ve neler yapabileceğini kavırıyordum. Bunları onun gidişinin ardından farkında olabilmem ne acıydı. Hayat her zaman böyle miydi, yoksa sadece ben mi güzelliklerin farkına onları kaybettikten sonra varıyordum. Belki de kördüm...

Kördüm... Gerçekten kördüm. Hatırlarımda yüzünü gördükçe aslında ona gerçekten bakmadığımı da anlıyordum. Ya da onu gerçekten görmediğimi... İnce ama her an gülümsemeye hazır - benim için gülümsemeye- dudaklarının beni öpüşündeki şefkati, bana bakan gözlerinin elasının her zaman tutkuyla kararması ve bakarken bile bana zarar vereceğinin düşüncesiyle o güzel gözlere yerleşen korkusu. Bana kırılacak, porselen bir bebek gibi nazik davranması... Ve yüzünün düzgün hatlarındaki o zerafet... Her şeyi yeni kavırıyordum. Yakışıklıydı ama gerçekten baksaydım nefesimi kesebilirdi. Belki de Anıl'a bağlandığım kadar ona bağlanmaktan da korkmuştum. Belki de kendi geçmişimin karanlığında öyle kaybolmuştum ki onun tuttuğu ışığı yakalamaya çalışmaktan ona yeterince bakamamıştım. Belki de ışığı gözlerimi kör etmişti. Her neyse... Sonuçta ona hak ettiği değeri hiç bir zaman verememişim.

Ben kendimi toparlayana kadar Anıl'da beni sabırla beklemişti. Bu bekleyiş süresi ayrıca benim karar vermem için de kendime tanıdığım süreydi. Anıl'la bir gelecek, yanında olabilmek, sabaha onunla uyanmak benim her zaman hayalimdi ama artık her şey değişmişti. Bibirimize hala halatlarla bağlıymışız gibi düşüncelerimizi bile tahmit etmemiz de önemli değildi. Aramıza mesafe değil bir yaşam girmişti. Benim ona cevap vermediğim her gün onun korkularının daha da büyümesini sağlıyordu.

Bana bakan gözlerinde bir yalvarış ve acı bir bekleyiş vardı. Ama içten içe bildiğini, hissettiğini tahmin ediyordum. Daha önce aramıza mesafe ve özlem girmişti. İmdi aramıza bir yaşam girmişti. Tabii bu bakış arasına göre değişirdi. Sertaç'ın kendi kararıyla bitirdiği yaşamı, yani onun ölümü girmişti aramıza. O, benden mutlu olmamı istemişti. Ama benim mutluluğum onun ölümünün üzerine kurulacaksa nasıl mutlu olabilirdim ki? Anıl'la birlikte olmak onun mezarı üzerinde dans etmek demekti.

Anıl'ı çardakta bekliyordum. Onunla konuşmak istediğimi söylediğimde gözlerine bakmaktan kaçınmıştı. Ona çardakta beklediğimi söylediğimde gözlerindeki ve yüzündeki ifadeye bakmaya dayanamamıştım. Anlamıştı. Biliyordu.

Konuşmak zor olmuştu. O, karşımda kıpırtısız dudaklarımdan çıkacak sözcükleri dinlerken ve ben konuştukça gözlerinden sicim gibi gözyaşları akarken yutkunmadan ve duraksamadan konuşmak zordu. Önce kabul etmedi. Sertaç'ın bunu bilerek yaptığını söyledi öfkeyle...

O anda ona bir dur demek zorunda hissetmiştim kendimi. Hayır. Bizi bu hale Sertaç, getirmemişti. O, hiç bir zaman kaçmamıştı. Sadece sabırla ve aşkla , herşeye rağmen yanımda kalmıştı. Hem de hastalıklı bir beyinle benimle mücadele etmişti. Anıl bana hastanede neden gittiğini anlattığında görmezden geldiğim bir şey vardı ve bu kendimi düşünme ve karar verme aşamasında beynimi çimdikleyip duran o şeye de bakmak zorunda hissettim kendimi. Hayır, beni aldatmamıştı ama kalbi başka birine bakmak istemişti. Neşe'den hoşlanmıştı. Ve bu aklını karıştırmıştı. Bensiz yapamamış olabilirdi ama sonuçta bunu istemişti. Anıl, sonunda çaresizce durumu ve kararımı kabul etmek zorunda kaldı. Yanımdan ayrılmadan önce bana sıkıca sarıldı ve ona aynı aşkla karşılık verdim.

"Bitmeyecek!" dedi giderken kararlılıkla. "Seni bırakmayacağım"

O gece de hiç göz yaşı dökmemişim. Sertaç'a söz vermişim. Ama kendimi eskisi gibi de bırakmayacaktım. Tekrar üniversite sınavlarına girdim ve endüstri mühendisliği bölümünü kazandım. Annem ve babam Ege ile ilgilenirken ben hayatımı tekrar düzene sokmaya çalışıyordum. Sertaç, ege'ye kendisinden bahsetmememi sitemişti ama ben bu isteğine uyamadım. Onun babasını tanımasını istevim ve Sertaç'ı ona anlattım. En güzel haliyle, en iyi haliyle. Onun müthiş, kahraman bir babası vardı ve annesini karanlıkların içinden kurtarmıştı. Ege, babasını her zaman böyle anacaktı. Tıpkı benim öyle hatırladığım gibi.

Anıl, gitmedi. Beni ara sıra göremeye geliyordu. Ailesi ve benim ailem hala görüşüyorlardı. Anıl'da onlarla birlikte beni ve ege'yi görmeye geliyordu. Hayatının sonuna kadar beklemesi gerekecekse bile bekleyecekti. Yaptığı hataların cezası sonsuza kadar bir bekleme sancısıyla kıvrınmak olacaktı. Anıl evlenmedi. Ben de öyle...

Gençlik ateşinin verdiği o fırtınalı zamandan kopmuş, yanlış düşüncelerin açtığı sonuçları görmüş ve bundan büyük bir ders almıştık. Artık hiçbir şey için "Neden?" diye sormuyorum çünkü kaderin ellerinde bir oyuncak olmuş yaşıyorduk. Ne isteklerimizin ne de düşüncelerimizin karşı koyamadığı bir şey vardı. "Kader" her zaman kendi ağlarını, ilmeklerini kendi bildiği düzende örüyordu. Tanrı bize yaşamamız gerekenleri yaşıtıyordu belki ders almak için... Belki de hiçbir önemi yoktu, sadece yaşamamız gerekiyordu... Ama öğrendiğim bir şey vardı. Mutluluk hiçbir zaman tam olarak elimizde tutabileceğimiz bir şey değildi. Mutlaka bir tarafımız acı çekiyordu. Yaşam bizde büyük yaralara açıyordu, kapanmış gibi görünseler de, derin izler bırakarak geçiyordu. Bu izleri asla yaşanmamış, olmamış olarak sayamazdık... Ve ne kadar söz de vermiş olsak gözden düşen bir damlaya karşı koyamıyorduk bazen. Mutluluğun içinde her zaman bir gözyaşı vardı...

Son.

S.S. ATICI'NİN DİĞER KİTAPLARI:

KİMLİKSİZ
LEONARD
TOPLAMA KAMPI
HAYALDEN GERÇEĞE
BEN İYİ BİR KIZDIM
AV

YENİ KİTAPLARDAN HABERDAR OLMAK, GÖRÜŞLERİNİZİ VE ELEŞTİRİLERİNİZİ
İLETMEK, YAZARA SÖYLEMEK İSTEDİKLERİNİZİ SÖYLEMEK İSTERSENİZ FACEBOOK
SAYFASI:

<https://www.facebook.com/pages/SS-At%C4%B1c%C4%B1-Okurlar%C4%B1/195665857195753>